

Lang Tịch

Contents

Lang Tịch	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	46
25. Chương 25	48
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	59
31. Chương 31	61
32. Chương 32	63
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37	75
38. Chương 38	77
39. Chương 39	79
40. Chương 40	82

Lang Tịch

Giới thiệu

Thể loại: bao dưỡng văn, 1 x1, đơn giản, gương vỡ lại lành, truy thê.... Editor: Duẫn Tại Cung. Beta: Khiếu NguyệtNhã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tich>

1. Chương 1

Editor: Duẫn Tại Cung, Beta: Khiếu Nguyệt

Lúc Dư Khác Bạch theo Trịnh Tuân về nhà vừa đứng lúc gặp một người phụ nữ trung niên ăn mặc rất quý phái đang ngồi gọi điện thoại trên ghế sofa.

Người phụ nữ quay đầu lại nhìn bọn họ, làm vẻ mặt chán ghét nhìn về phía y, rồi tiếp tục nói thêm vài câu với người đang ở đầu dây bên kia, sau đó mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Điều này làm cho Dư Khác Bạch có chút bất ngờ, y đứng chờ một chỗ, đầu tiên là vặn xoắn góc áo mình, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận kéo ống tay áo Trịnh Tuân, lúc đối phương nhìn lại y dùng ánh mắt hỏi Trịnh Tuân liệu y có nên đi về trước không.

Trịnh Tuân liếc mắt nhìn mẹ, rồi cúi đầu nhìn bàn tay đang túm lấy ống tay áo mình, đến khi hần ngẩng đầu lên, Dư Khác Bạch đã nhíu chặt mày, ánh mắt lộ rõ sự do dự và ngỡ ngàng hiếm thấy.

Hần nhướn mày, vẻ mặt như không có chuyện gì, dùng lưỡi liếm quanh hàm răng, ra quyết định.

Trịnh Tuân đột ngột kéo tay Dư Khác Bạch, sau đó dùng sức đẩy người lên tường để hôn môi.

Dư Khác Bạch bị hành động bất ngờ nên không kịp trở tay, chỉ cảm nhận được bầu không khí rất quái lạ, hai tay y chống trước ngực Trịnh Tuân, dùng sức đẩy ra nhưng không thể thoát khỏi ràng buộc của người nọ, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ chuyện giãy dụa, vừa tiếp nhận nụ hôn này vừa dùng mắt liếc nhìn người phụ nữ kia.

Ánh sáng trong phòng không tốt nhưng y vẫn cảm nhận tường tận ánh mắt mẹ Trịnh Tuân, trong đó có lửa giận, pha lẫn sự căm hận.

Trịnh Tuân từ từ nhắm hai mắt, chăm chú hôn môi Dư Khác Bạch, hẳn biết mẹ hẳn sẽ dùng ánh mắt và có tâm trạng ra sao khi nhìn bọn họ, bởi vậy hẳn càng thêm sáng khoái, càng không muốn an phận.

Bàn tay Trịnh Tuân liêu lĩnh vói vào trong chiếc quần jean màu xanh lam nhạt của Dư Khác Bạch, ngón tay hần lạnh lẽo, còn vuốt ve đám lông mu làm thân thể y không khỏi run lên.

Mẹ Trịnh Tuân lúc này không nhìn nổi nữa, bà chẳng có tí hứng thú nào mới chuyện làm tình của con trai với một gã đàn ông khác, nội tâm không chịu nổi sự chán ghét, khom lưng nắm lấy chiếc gối trên sofa ném về phía cửa.

Trịnh Tuân và Dư Khác Bạch vẫn còn đang vuốt ve nhau, hần mút máp bờ môi của y, lại bắt đầu liếm láp cần cổ thanh mát.

“Đừng...” Từ trước đến nay Dư Khác Bạch vẫn luôn không chịu nổi sự trêu chọc của Trịnh Tuân, đừng nói động đến nơi đó, chỉ cần đối phương vừa vuốt ve vừa hôn thì y đã nhanh chóng có phản ứng rồi.

Mẹ Trịnh bước tới, đến lúc đứng một bên bọn họ, rốt cuộc cũng mở miệng.

“Sau này muốn âm ỉ thì ra ngoài, đừng có đem loại rác rưởi này về nhà.”

Thái độ của bà vừa kiêu kỳ lại gay gắt nhưng cũng không làm tổn thương đến Dư Khác Bạch.

Y chỉ có chút xấu hổ, cảm giác mình không nên làm loại chuyện này trước mặt mẹ đối phương, tuy rằng y bị ép buộc.

Thực ra Dư Khác Bạch cũng cảm thấy mình chỉ là loại rác rưởi, không da thịt không mặt mũi, không biết xấu hổ, vì ham muốn bản thân mà cam tâm tình nguyện bị một người đàn ông chơi đùa, đây không phải là rác rưởi thì là gì nữa?

Y lại đẩy Trịnh Tuân ra, lòng bàn tay dán lên ngực đối phương.

Trịnh Tuân bị y đẩy ra, lòng không vui bèn mạnh mẽ nút một cái lên cần cổ Dư Khác Bạch, để lại một dấu hôn rõ ràng.

Hắn ngẩng đầu lên, xiết lấy eo Dư Khác Bạch, vừa ngửi mùi sữa tắm tươi mát ở cổ đối phương vừa mang người vào phòng ngủ, trong lúc đó không thèm nhìn lấy mẹ mình dù chỉ là một cái liếc mắt.

Mẹ Trịnh vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn bọn hắn, hai hàm răng rung lên cầm cập.

Đây là lần đầu tiên Dư Khác Bạch đến nhà Trịnh Tuân cho dù không phải là lần đầu họ làm tình.

Quần áo y xộc xệch, quỳ trên giường khẩu giao cho Trịnh Tuân, hai tay y ôm chặt chân hắn, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ ảm muội.

Ngón tay Trịnh Tuân vuốt ve mái tóc Dư Khác Bạch, vừa mềm mại lại thỏa mái, hắn thực sự rất thích hôn lên đầu Dư Khác Bạch.

“Mẹ tôi nói cái gì em cũng không cần để ý”. Trịnh Tuân khoan khoái thở dài một hơi, đè lên vai Dư Khác Bạch, bắt đầu tự mình ra vào: “Sau này em ở lại đây.”

Dư Khác Bạch há miệng để hắn ra vào, hai má đau nhức, khóe mắt cũng chảy cả lệ.

Y cảm nhận được mùi vị của người đàn ông này, là mùi vị y đã quen thuộc trong hai năm qua, mùi vị không thể nào quen thuộc hơn. Y nghĩ cho dù có một ngày y mất đi khứu giác và vị giác, thì theo bản năng y vẫn sẽ nhận ra được mùi vị chỗ ấy của Trịnh Tuân. Y đưa mắt nhìn Trịnh Tuân, có lẽ do dáng vẻ y quá mức đáng thương khiến cho đối phương có chút không nỡ, bèn lấy tay vỗ nhẹ lên gương mặt y, giống như đang an ủi.

Lòng Dư Khác Bạch có chút bối rối, y không muốn ở lại nhà Trịnh Tuân, cũng không muốn đến quá gần hắn.

Trong hai năm qua, mặc dù Dư Khác Bạch ngủ cùng Trịnh Tuân nhưng không phải là bán.

Cái suy nghĩ thật sự như kĩ nữ còn muốn lập bàn thờ trình tiết, nhưng y vẫn cần cho mình một tia hy vọng để dựa vào mà sống.

Dư Khác Bạch cũng coi như có cuộc sống hạnh phúc đầy đủ, tuy rằng kém xa với loại giàu có lắm tiền như Trịnh Tuân nhưng chỉ ít cũng có điều kiện không tồi. Chỉ có điều năm ấy nhà máy của cha y phá sản, bèn kéo mẹ y uống thuốc sâu tự vẫn.

Chuyện này vẫn thường xuyên xuất hiện trong xã hội, nhưng vẫn khiến Dư Khác Bạch hoảng loạn thật lâu, y hoàn toàn không có cách nào tiêu hóa được chuyện này, cảm giác như mình luôn trong cơn ác mộng không thể tỉnh lại. Từ nhỏ y đã không quá gần gũi với cha mình, người đàn ông đó để lại cho y ấn tượng rằng ông luôn bận rộn công việc, trong lòng chỉ có nhà máy của mình. Nhưng Dư Khác Bạch vẫn luôn mang trong lòng sự biết ơn và tôn kính dành cho cha, dù sao y có cuộc sống không phải lo lắng cơm áo gạo tiền cũng đều do cha vất vả ngược xuôi làm nên.

Song y không thể hiểu được vì sao ông lại quyết tâm đoạn tuyệt, vì sao lại nhẫn tâm như vậy, trên thế gian này không phải không có những điều khiến ông lo lắng, cũng không nhất thiết phải mất hết hy vọng vào tương lai, vậy vì sao lại muốn tự sát? Đã thế lại còn muốn dẫn mẹ y chết cùng.

Lúc nghe tin được tin này ở trường học, Dư Khác Bạch đã sống sờ rất lâu, nữ cổ vẫn trẻ nhìn gương mặt không xúc cảm của y, bản thân khóc trước tiên.

Dưới sự giúp đỡ của cô vấn, Dư Khác Bạch trở về quê làm tang lễ, sau đó bị chủ nợ tìm đến cửa nhà.

Dẫn đầu đám người là một gã đàn ông hung ác xăm kín cánh tay, má trái có một vết sẹo rất lớn, bề ngoài vừa xấu xí, đáng sợ nhưng cũng chọc người cười.

Dư Khác Bạch có ấn tượng sâu đậm không gì sánh nổi với gã, bởi vì gã đã cởi quần bắt y khâu giao.

Gã đàn ông kia có phải người đồng tính không, y mãi cũng không biết được nhưng y nhớ chính mình lúc đó muốn chết mà không được, bị mấy tên tay chân của gã ấn lại, quỳ trên mặt đất, đẩy vào miệng.

Lúc thứ mang theo mùi tanh tươi của gã tiến vào, trong nháy mắt Dư Khác Bạch muốn nôn mửa, trong dạ dày như cuộn trào như dời núi lấp biển, hận không thể một hơi cắn đứt thứ kia. Nhưng y không làm như vậy, bởi vì gã đã dùng chân chà sát hạ bộ y, cười cợt nói: “Nếu mày dám làm trò gian, tao đốt luôn cả nhà mày.”

Dư Khác Bạch nghĩ đến ông bà mình, hai người già cả bởi vì mất đi cha mẹ y mà nằm liệt giường không dậy nổi.

Đây là lần đầu tiên y thực sự tiếp xúc với dương vật đàn ông, tràn đầy tanh hôi và chán ghét.

Chắc có lẽ gã kia nghĩ Dư Khác Bạch mới hơn hai mươi tuổi vừa sạch sẽ trắng trẻo lại tươi đẹp, được một thanh niên mang hơi thở cấm dục như vậy khâu giao, đúng là làm cho người ta hưng phấn. Cuối cùng gã nhanh chóng bắn ra, làm cho mặt Dư Khác Bạch đều là chất lỏng sền sệt trắng bọt nhớp nhúa buồn nôn.

Gã được hầu hạ đến thoải mái, “khoan dung độ lượng” cho y vài ngày để gom góp tiền, còn vỗ vỗ lên mặt Dư Khác Bạch, vừa hôn nhẹ lên gương mặt hết sức đau đớn của y vừa nhìn sâu vào đôi mắt ngây dại của người đang té trên mặt đất, nói là tối nay sẽ còn đến tìm y.

Sau khi đám người đó rời đi, Dư Khác Bạch nôn đến mù mịt đất trời, trong lòng đem gã đó đâm ngàn nhát dao. Nếu không phải vì ông bà, y hận không thể nhảy thẳng từ trên lầu xuống luôn. Nhưng mà lần này cho dù y chịu đựng thì ông trời cũng không thương y, ông bà y nhanh chóng qua đời.

Ngay đêm hôm y bị người ta làm nhục.

Hai người tuổi đã cao, đau lòng mất đi con cái, sau tang lễ rồi cuộc không chống đỡ nổi nữa.

Tang lễ của hai người không cần Dư Khác Bạch phải nhúng tay, bởi vì người họ Dư không muốn y đến. Tất cả đều do gia đình y làm nên, tất cả mọi người đều cực kỳ căm hận cha y, người kia chết rồi thì nỗi hận thù này chuyển sang người y. Từ nay về sau y không còn một người thân nào nữa, không còn một ai.

Dư Khác Bạch đứng ngoài cửa bệnh viện, nghĩ đến lời nói của gã đàn ông hung ác đó, không khỏi sợ hãi đến phát điên, suốt đêm chạy về trường học.

Xe lửa buổi tối, chỉ mua được vé đứng, rồi cuộc khi lần nữa đứng trước cổng trường, y đột nhiên không biết gì sao mình còn sống.

Tại lúc đó y rồi cuộc đã có thể hiểu được vì sao cha lại chọn cái chết.

Cuộc sống đôi khi thực sự không còn cho người ta chút hy vọng.

Y đứng yên trước cổng trường rất lâu, dùng thời gian này để sắp xếp kế hoạch đi đến cái chết của bản thân.

Nhưng sau đó y vẫn sống, bởi vì y gặp Trịnh Tuấn.

Hết chương 1.

Lâu rồi mới edit lại, truyện này khá là nhẹ nhàng, t làm cũng vui vui và tặng cho 1 người bạn của t, người luôn bên cạnh động viên t. Hôm qua t nghĩ nó máu chó lắm nhưng thì ra k phải, chỉ là nhẹ nhàng thôi. Mong mọi người quan tâm và ủng hộ.

Truyện còn nhiều sai sót, mong mọi người góp ý.

Cái tên truyện nó là Lang tịch có nghĩa là lộn xộn, sự bẽ bộn,...cuối cùng k có tên nào hợp nên t để nguyên vẫn luôn.

2. Chương 2

Editor: Duẩn Tại Cung, Beta: Khiếu Nguyệt

Dư Khác Bạch quyết tâm tìm đến cái chết, bởi vì y nghĩ trên thế gian này không còn thứ gì để y lưu luyến. Kế hoạch của y tiến hành đầu vào đó, mỗi ngày lại đến gần hơn với cái chết.

Ngày đó là lần đầu tiên y nhìn thấy Trịnh Tuân, y không ngờ mọi chuyện xảy ra sau này lại biến hóa đến nghiêng trời lệch đất như thế.

Đêm hôm đó, Dư Khác Bạch đi lang thang không mục đích, tưởng tượng đến dáng vẻ của mình lúc chết thì đi ngang qua một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường, người ngồi bên trong là Trịnh Tuân. Cửa sổ xe mở, ngón tay cầm thuốc của hắn khoát lên kính cửa xe, gió đêm thổi bay tàn thuốc, dính vào áo sơ mi của Dư Khác Bạch.

Y ngẩn người, nhìn lại quần áo bị dính tàn thuốc, lặng lẽ nghe người nọ nói chuyện làm ăn, phí dấn mồm cho luật sư mà còn nhiều hơn nợ nhà mình. Y nhớ lại lúc đó, cảm thấy mình lúc ấy bị điên thật rồi, đi đến gần liều lĩnh nói với người đang ngồi nói chuyện điện thoại trong xe: “Có thể cho tôi mượn ít tiền được không?”

Trịnh Tuân nhìn lại y, khi đó chắc hẳn nghĩ y bị bệnh tâm thần thật cho nên vẫn tiếp tục nói thêm ít câu với người kia, cuối cùng hít xong liều thuốc rồi lái xe chạy đi.

Dư Khác Bạch nhìn chiếc xe chạy về hướng xa xa, lòng không mấy may để ý mà rời đi.

Vài ngày sau, Dư Khác Bạch dùng mọi cách để gom góp đủ liều thuốc ngủ, thừa dịp trong kí túc xá không còn ai mới làm một ngụm nuốt hết. Y nghe nói uống thuốc ngủ tự tử không thoải mái đâu, nhưng ít ra vẫn còn toàn thân.

Chỉ là y không chết, được bạn cùng lớp phát hiện rồi đưa đi bệnh viện cấp cứu. Lúc y tỉnh lại, trong ngực không biết có bao nhiêu cảm nghĩ. Phát hiện mình không chết, có chút may mắn lại có chút tiếc nuối. Viện phí, phí điều trị, lại thêm một khoản tiền, y bắt đầu cân nhắc có nên nhảy lầu từ cửa sổ phòng bệnh xuống không.

Lần thứ hai nhìn thấy Trịnh Tuân, Dư Khác Bạch không ngờ đối phương vẫn còn nhớ rõ mình.

“Thực sự thiếu tiền đến mức muốn chết luôn?”

Dư Khác Bạch gật đầu.

Trịnh Tuân vừa đánh giá y vừa hỏi: “Cậu cảm thấy mình có giá trị bao nhiêu?”

Dư Khác Bạch không rõ.

“Cậu thiếu bao nhiêu tiền?”

“Ba triệu rưỡi.”

Trịnh Tuân nở nụ cười, nét mặt khinh miệt, hẳn không có cách nào giải thích được tại sao có những người chỉ vì hơn ba triệu mà phải tìm đến cái chết.

“Tôi mua cậu hai năm.” Trịnh Tuân nói: “Cho cậu năm triệu.”

Dư Khác Bạch trợn to hai mắt, không thể tin nổi.

“Giá tôi cho rất cao.” Trịnh Tuân lấy thuốc ra, hít hà một hơi. Mấy hôm trước hắn vừa được cha cho năm triệu, nói là bồi thường cho hắn. Trịnh Tuân không muốn lấy tiền, chỉ muốn cha hắn quay lại cái thời hắn còn là một thằng nhóc.

Nhưng Trịnh Tuấn cũng không phải là một nhà từ thiện, với năm triệu, cho dù hắn không muốn cầm lấy nhưng vẫn có nhiều công dụng lắm, ví dụ như chơi một sinh viên chẳng hạn, tiện tay cứu luôn một mạng người. Lúc đó Trịnh Tuấn nghĩ hành động này chính là đang tích đức.

“Không được hút thuốc trong bệnh viện.” Dư Khác Bạch nhắc nhở.

“Tôi biết.” Chuông điện thoại Trịnh Tuấn vang lên, trước khi nghe điện thoại hắn nói với Dư Khác Bạch: “Không thể hút thuốc nhưng có thể làm tình, tối nay tôi đến tìm cậu.”

Dư Khác Bạch nhìn hắn vừa nhận điện thoại vừa rời đi, y đứng nguyên tại chỗ, xoa xoa bụng mình, thật buồn nôn.

Đúng như lời Trịnh Tuấn nói, chín giờ đêm đó, hắn đến tìm Dư Khác Bạch.

“Đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Trịnh Tuấn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Dư Khác Bạch cởi sạch sẽ không còn mảnh vải che thân.

“Tôi chưa từng làm.” Lúc nói Dư Khác Bạch có chút chột dạ, y không biết mình giúp tên bậm trợn kia “khẩu giao” có tính là “đã làm” không. Nhưng cậu cũng không có ý muốn cho Trịnh Tuấn biết, người này đột nhiên khiến y có cách để tiếp tục tồn tại.

Y nghĩ nếu ông trời đã không muốn nhận y, thì y đành tiếp tục ở lại đây vậy.

“Không sợ.” Trịnh Tuấn nói, cúi đầu nhìn chàng trai đang nằm trên giường bệnh, ánh trăng bàng bạc rọi từ bên cửa sổ vào, khiến làn da và sắc mặt của chàng trai càng thêm trắng bệch.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve từ cổ đến hạ thân Dư Khác Bạch, dịu dàng nói: “Lần đầu tiên sẽ có chút không quen.”

Dư Khác Bạch vô cùng khấn trương, mỗi nơi được Trịnh Tuấn mơn trớn qua đều giống như bị kim đâm.

Trịnh Tuấn khóa trái phòng bệnh, đem ga giường che kín cửa sổ lại.

Hắn đi tới đi lui, lúc đứng bên giường bệnh, nhẹ nhàng thả tấm chi phiếu lên bàn, sau đó cúi thắt lưng.

Dư Khác Bạch nhớ đến gã đàn ông kia, tanh hôi, chán ghét, trong lòng y ngập tràn sợ hãi, thầm nghĩ muốn cắn đứt đôi dương vật của người này.

Nhưng không ngờ được trên người Trịnh Tuấn không hề có mùi khiến y buồn nôn, mà ngược lại lúc đối phương ôm lấy y, hôn môi y, khiến y nổi lo lắng trong lòng y rơi xuống. Y có cảm giác mình là một bông bồ công anh, ngay lập tức bị thổi tan, một lần nữa tiếp xúc với người khác. Y vô cùng lạ lẫm, tay chân luống cuống, thậm chí không biết làm sao đáp lại cái ôm của Trịnh Tuấn.

Trên giường bệnh chật hẹp, bị hôn môi, bị vuốt ve, mở rộng thân thể.

Lúc Trịnh Tuấn bắt đầu tiến vào, y bắt đầu nghĩ, rốt cuộc mình đang làm cái gì đây.

Cuộc sống đột nhiên trật khỏi đường ray, cha mẹ không còn, y thành một kẻ làm ấm giường cho đàn ông.

Trịnh Tuấn trước đây thế nào Dư Khác Bạch không biết, nhưng từ khi y bước vào cuộc sống của hắn, y chưa từng thấy Trịnh Tuấn lên giường với ai.

Thực ra không phải y quá quan tâm, nói cho cùng giữa hai người cũng chỉ là quan hệ làm thuê, có nhân viên nào lắm miệng xen vào đời sống cá nhân của ông chủ chưa?

Dư Khác Bạch hiểu, y là người đã từng chết một lần, hiện tại chẳng là cái thá gì, cho đến khi hết thời hạn, bắt đầu cuộc sống mới, đó mới chính là điều y mong chờ nhất.

Trịnh Tuấn đối xử với y không tồi, chuẩn bị nơi ở cho y, bình thường cũng tặng cái này cái nọ, tính tình cũng dịu dàng và chu đáo, chỉ có điều Dư Khác Bạch hiểu rõ, hai người chỉ đang chơi trò chơi mang tên “bồi bạn” mà thôi.

Hợp đồng kéo dài hai năm, thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ có điều hai năm đó cũng đủ để Dư Khác Bạch hình thành thói quen trong cuộc sống. Trịnh Tuân gọi thì đến đuổi thì đi, gặp mặt chỉ để làm tình, sau khi làm xong vừa tẩy rửa vừa hỏi thăm chút tình hình học tập và sinh hoạt.

Thực ra Trịnh Tuân chỉ lớn hơn y có năm tuổi, nhưng bình thường khi hai người chuyện trò, người nọ lại giống như bậc cha chú của y vậy.

Dư Khác Bạch không thích nói quá nhiều chuyện của mình với Trịnh Tuân, bởi vì quan điểm của y là quan hệ hai người có thời hạn, thoáng chốc hai năm trôi qua, cả hai từ biệt nhau, qua lại quá sâu không phải là chuyện tốt.

Y và Trịnh Tuân làm tình ở nhiều nơi như trong xe, trong phòng học, ký túc xá, khách sạn, phòng làm việc của Trịnh Tuân...

Vậy mà trong hai năm qua, y chưa từng ghé nhà Trịnh Tuân. Đây là lần đầu tiên, đã vậy Trịnh Tuân còn mở miệng nói y sau này ở lại đây.

Hắn rút ra khỏi miệng Dư Khác Bạch, y tự nhiên như không nuốt xuống tinh dịch trong miệng, đây là mùi y đã rất quen thuộc. Đưa lau chùi qua khóe miệng, Dư Khác Bạch nói: “Không phải anh định kết hôn sao?”

3. Chương 3

Editor: Duẩn Tại Cung, Beta: Khiếu Nguyệt

Trịnh Tuân chưa bao giờ giấu diếm chuyện kết hôn của mình với Dư Khác Bạch, từ hai năm hai trước cho đến bây giờ, không cần thiết cũng không có tâm trạng. Hắn đã phốt lờ chuyện này với Dư Khác Bạch, đối phương cũng rất hiểu chuyện, ít khi đề cập đến. Trong ấn tượng của Trịnh Tuân, Dư Khác Bạch hiểu chuyện đến mức khiến hắn chưa từng phải để tâm cái gì, hình như giữa hai người thực sự chỉ có mối quan hệ bồi ngủ giá năm triệu mà thôi, không xen lẫn một chút tình cảm nào.

Một lần nữa Dư Khác Bạch khiến hắn hoang mang, ngay cả một kẻ tình trường già đời như Trịnh Tuân cũng không thể không dính líu chút tình cảm nào với bạn giường, nhưng Dư Khác Bạch lại khác. Y có thể trong lúc làm tình vừa thể hiện sự say mê lẫn động tình, sau khi kết thúc lại có thể ngay lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng lý trí, cứ như là một giây sau sẽ rời đi ngay. Không ướt át bắn thối, lần nào cũng là Trịnh Tuân giữ y lại tâm sự. Chưa từng thấy bạn giường nào lại như vậy, đây là sự thật.

Trước đây, Trịnh Tuân cũng chơi đùa với đám con trai, hầu như đều giống Dư Khác Bạch đó là làm tình với hắn vì tiền, đương nhiên cũng không thiếu nhiều kẻ thật lòng thích hắn, dốc hết sức lực muốn hấp dẫn hắn. Bọn họ khát khao Trịnh Tuân có thể biến thành phiếu cơm trường kỳ cho họ, thậm chí là vĩnh viễn.

Nhưng Dư Khác Bạch lại khác, có một lần Trịnh Tuân làm tình với Dư Khác Bạch ở ký túc xá của y, sau đó phát hiện dưới gối người này là một quyển lịch nhỏ, mỗi ngày qua đi đều được gạch chéo. Trịnh Tuân không cần hỏi ý nghĩa của nó, chỉ cần ngẫm nghĩ một tí cũng thừa biết Dư Khác Bạch đang đếm ngược ngày được rời khỏi mình.

Lúc đó hắn vừa buồn cười vừa giận, đã qua nhiều năm không có ai khát khao được rời khỏi hắn như vậy, huống chi ngay từ lúc bắt đầu bọn họ không tồn tại sự ép buộc, anh tình tôi nguyện, đối với Dư Khác Bạch mà nói đây là một giao dịch có lợi.

Ngày đó hắn đè Dư Khác Bạch trên chiếc giường chật hẹp của ký túc xá mà điên cuồng làm tình, buộc y nói yêu hắn, nói không dám rời khỏi hắn.

Khẩu thị tâm phi, Trịnh Tuân biết điều này, hắn cũng biết con người tên Dư Khác Bạch rất nghe lời, hắn nói cái gì y sẽ không phản bác lại, còn không biết học được kỹ năng diễn xuất từ ai, lừa người ta tin đó là sự thật.

Dư Khác Bạch không phải người duy nhất hấn ngủ cùng, tương lai cũng không thể cùng y có kết quả, chẳng qua là cuộc sống cá nhân của một kẻ lang thang vì một người mà dừng lại, hai năm nay, có nhiều chuyện cần hấn quan tâm lắm, an ổn ở bên một người dù sao cũng tốt hơn so với việc trêu chọc những kẻ mang tâm địa đáng sợ. Cho nên mặc dù Dư Khác Bạch không khiến hấn lưu luyến quá nhiều nhưng hai năm nay Trịnh Tuân gần như không chạm vào người khác ngoài y.

Có đôi khi Trịnh Tuân giật mình hoảng hốt, cảm giác hình như mình đang có một mối quan hệ ổn định rồi.

Hắn rũ mắt, nhìn Dư Khác Bạch.

Người kia nhìn khỏe mạnh hơn rất nhiều lần gặp đầu tiên vào hai năm trước, kỹ năng làm tình cũng thuần thực hơn rất nhiều. Trịnh Tuân nhớ rõ lần đầu tiên hấn đè Dư Khác Bạch, cảm giác chẳng khác gì làm với xác chết.

Lúc đó hấn nghĩ: thì ra đây là cảm giác làm với một xử nam

Hắn không trả lời câu hỏi về chuyện kết hôn của Dư Khác Bạch, mà nhào lên người y. Hắn thích xoa nắn thân thể Dư Khác Bạch, mặc kệ một đêm có làm tình mấy lần thì vẫn miễn cảm như thường.

Trước đây Dư Khác Bạch nghe người ta nói nếu như làm ở nhiều nơi thì đến khi trở lại giường sẽ cảm thấy không có tí sức lực nào. Nhưng y không nghĩ như vậy, y phát hiện mình thực sự thích cái giường này. Chiếc giường có thể chứa được đến bốn người lớn, mềm mại đến mức khiến y như bị hãm vào trong.

Y bị Trịnh Tuân mạnh mẽ ôm chặt, mạnh mẽ ra vào, một người nhớp nháp mồ hôi, thấm ướt ga trải giường.

Dư Khác Bạch bắn rất nhanh, làm cho bụng dưới hai người ướt át dính dính.

Cả người y quần lấy Trịnh Tuân, dán chặt lấy đối phương, khoảng khắc bắn tinh hận không thể hòa hai người lại làm một. Lúc đến cao trào Dư Khác Bạch luôn buông thả lý trí, ngay cả âm thanh va chạm của chiếc giường cũng có âm điệu riêng.

Trịnh Tuân thích dáng vẻ này của y, yêu thương hôn nhẹ lên lỗ tai y, khẽ hỏi: “Anh làm em có sướng không?”

“Ừm...” Dư Khác Bạch vẫn nhắm chặt mắt, hai gò má ửng hồng, hai mắt mê ly, chỉ có thể phát ra được chút âm thanh này thôi.

Từ lâu Dư Khác Bạch đã chuẩn bị tâm lý đối với chuyện Trịnh Tuân kết hôn. Y không có ý định can thiệp vào chuyện riêng của người ta, hướng chỉ y và hấn cũng không phải quan hệ yêu đương gì. Năm đầu tiên bọn họ bên nhau Trịnh Tuân đã thu xếp kết hôn, thậm chí y đã gặp hôn thê của hấn, từ lúc ấy đến hiện tại rồi đến hôm nay, cuối cùng đã thực sự gần ngay trước mắt.

Không phải Dư Khác Bạch chờ mong chuyện này nhưng y không chống cự, Trịnh Tuân kết hôn hay không có liên quan gì đến y?

Mối quan hệ của hai người bọn họ chỉ còn một tháng nữa là kết thúc. Đến lúc đó, y sẽ thoát khỏi mối quan hệ khó hiểu này, cũng tốt nghiệp luôn đại học, y sẽ mang theo hành lý và tiền Trịnh Tuân cho đang gửi ở ngân hàng đến một nơi không có ai biết y, quên đi những chuyện quá khứ liên quan đến người này, một lần nữa bắt đầu cuộc sống. Đó là điều y nghĩ đến, tương lai thật tốt đẹp.

Dư Khác Bạch không phải không thể chờ đợi được nữa muốn trốn tránh Trịnh Tuân, trốn tránh cuộc sống này, mà do y đã trải qua một lần “Trốn chạy” thất bại, từ đây chỉ có “Đối mặt”, không có “Trốn tránh”.

Hướng chỉ Trịnh Tuân cũng không tồi, y biết trên thế gian này còn vô vàn con người hấn có thể dùng tiền để làm tình, y cảm thấy mình cũng là một người có vận khí không tệ, kim chủ sẽ thực sự không làm khó y, khi yêu cầu sẽ đến, lúc không phải thì xem nhau như không khí.

Trịnh Tuân không thích bắt nạt y, y cũng không tận sức lấy lòng Trịnh Tuân, hình thức ở chung như vậy, chắc chắn không có nhiều kim chủ chịu đựng được.

Y biết ơn Trịnh Tuân, cũng thật lòng thật dạ muốn báo đáp Trịnh Tuân. Cho nên hai năm qua, y gắng sức khiến Trịnh Tuân thỏa mãn trên giường, đợi hai năm kết thúc, quan hệ bọn họ cũng được coi là đặt dấu chấm tròn viên mãn.

Mỗi lần Dư Khác Bạch nghĩ như vậy, không thể cảm nhận rõ nỗi niềm trong lòng là gì, không có tiếc nuối, không có mong ước, cũng không có nhiều mơ mộng với cuộc sống mới, chỉ là thật yên lặng tiếp tục bước về phía trước.

4. Chương 4

Thứ kia của Trịnh Tuân vẫn đang ra ra vào vào trong thân thể Dư Khác Bạch, y phát ra những âm thanh hỗn hển mà Trịnh Tuân yêu thích. Y đột nhiên tò mò, không biết Trịnh Tuân có thể làm tình với đàn bà không nhỉ.

Y nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại vẻ ngoài vị hôn thê của Trịnh Tuân. Y nhớ rõ cô gái kia rất xinh đẹp, dáng người không tồi, thoát nhìn là biết một tiểu thư đài các, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, Dư Khác Bạch đã cảm thấy Trịnh Tuân kết hôn với cô gái này nhất định có lợi.

Tuy rằng Trịnh Tuân đối xử với y khá tốt nhưng Dư Khác Bạch vẫn cảm thấy Trịnh Tuân chỉ có cái xác không tẻ, coi như xứng đôi vừa lứa với loại con gái như Lương Tiêu. Y thử tưởng tượng một chút đến cảnh Trịnh Tuân và cô gái kia làm tình với nhau, cảm thấy cũng có chút khó chịu. Y nghĩ nhất định Trịnh Tuân đã từng ngủ với đàn bà nhưng từ trước đến nay vẫn chưa từng hỏi đến vấn đề này, Dư Khác Bạch cũng tự hiểu được thân phận của mình, bồi ngủ là đủ rồi, cố gắng lên đỉnh, cố gắng rên rỉ, làm sao hầu hạ kim chủ thỏa mãn, tất cả đều sung sướng.

“Sao chặt như vậy.” Trịnh Tuân bị y kẹp chặt đến thoải mái, ôm lấy người: “Làm lâu như vậy mà vẫn chặt như một đứa trẻ con.”

Khi làm tình Dư Khác Bạch ít khi nghiêm túc nghe ngấm lời Trịnh Tuân nói, bởi vì y phát hiện Trịnh Tuân thích đáng về mơ màng mê ly của y.

Dư Khác Bạch liên tục hôn cổ Trịnh Tuân, tay vuốt ve bờ lưng đối phương, thỉnh thoảng lại rên rỉ đứt quãng: “Anh...”

Y càng như vậy, Trịnh Tuân làm càng hăng say.

Hai người áp sát vào nhau, làn da mướt mồ hôi, dính dính, ngập tràn hương vị dục vọng.

Bọn họ đã làm hai lần, lúc này Dư Khác Bạch cũng hết sức đứt hơi rồi.

Gần đây giấc ngủ của y luôn không tốt, mỗi ngày dường như chỉ ngủ được có vài ba tiếng, cho nên khi Trịnh Tuân làm quá kịch liệt y cảm thấy thực sự không đỡ nổi.

“Mệt vậy sao?” Trịnh Tuân hút thuốc, xoa đi lớp mồ hôi trên trán y.

“Ừm.” Dư Khác Bạch xoay người tránh sang một bên, dúi chân ra đắp lên người: “Muốn ngủ.”

“Tắm xong rồi ngủ.” Trịnh Tuân dúi thuốc, kéo y đi tới nhà tắm: “Anh có bồn bên trong đó.”

Phần lớn thời gian Trịnh Tuân đều rất dịu dàng. Nguyên là một kim chủ, điều này cũng khó làm được.

Dư Khác Bạch lười biếng híp mắt nằm úp sấp trong bồn tắm, Trịnh Tuân kiên nhẫn dùng ngón tay lấy tinh dịch trong hậu huyệt ra cho y.

“Có dói bụng không?” Trịnh Tuân xả bồn nước bẩn đi, một lần nữa xả nước ấm vào, vừa vẩy nước lên người Dư Khác Bạch vừa hỏi.

Dư Khác Bạch mệt đến mức hận không thể nằm sấp trong bồn tắm mà ngủ luôn, chẳng muốn ăn cái gì cả. Y liên tục mất ngủ, thật vất vả mới buồn ngủ, thậm chí muốn có một giấc ngủ an tĩnh.

Chỉ có điều Trịnh Tuân hết lần này đến lần khác không theo ý nguyện của y, vừa vuốt ve vừa đè lên người y, làm trong bồn tắm thêm một lần nữa. Cũng may lần này không bắn tinh trong, nếu không lại phải xử lý thêm lần nữa rồi.

“Mệt à?” Trịnh Tuân hôn lên vai Dư Khác Bạch, ôm lấy người đang ở trong nước lên.

Dư Khác Bạch vắt cả người lên người Trịnh Tuân, mắt mở không nổi: “Ừm, mệt lâu rồi.”

“Đạo này thân thể em không khỏe sao?” Trịnh Tuân dùng khăn tắm lau khô cho y, sau đó ôm y về phòng ngủ, cười hỏi: “Do tôi kết hôn à?”

Dư Khác Bạch nghe xong, rốt cuộc cũng cố gắng mở mắt ra, không có biểu cảm gì nhìn về phía Trịnh Tuân, lạnh nhạt nói: “Không nên nói bậy”

Trịnh Tuân cười thỏa mãn, hôn nhẹ lên môi Dư Khác Bạch một cái. Hai người ôm nhau ngủ, nhưng Dư Khác Bạch vẫn ngủ không ngon như trước.

Mở mắt ra, y nghĩ có lẽ đã ngủ được hồi lâu rồi, ai ngờ mới ngủ chưa đầy một giờ. Trịnh Tuân đang nằm ngủ say bên cạnh, như một con gấu túi ôm chặt lấy Dư Khác Bạch.

Y nhìn lại khuôn mặt hắn, từng nét rất quen thuộc. Trịnh Tuân nhìn trưởng thành hơn so với y, khuôn mặt góc cạnh sắc bén, lúc tức giận sẽ có khí thế bức người, nhưng lúc ngủ lại hết sức dịu dàng. Dư Khác Bạch thích ngắm đôi mắt của Trịnh Tuân, một đôi mắt sáng trong thực sự không thuộc về một thương nhân quanh năm lừa người gạt ta như hắn. Từng có một lần, trong lúc làm tình y nhìn không được lòng nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, trong khoảnh khắc ấy y có một loại ảo giác, giống như mình đã yêu Trịnh Tuân vậy. Nhưng khi tỉnh táo lại, y biết chuyện đó là không thể.

Y sẽ không yêu bất cứ ai, bởi vì cuộc đời y không thể nào đảm nhận nổi cái gọi là trách nhiệm. Tương lai sau này, y muốn tự mình đi về phía trước, đây là một thách thức mới. Không cần yêu ai, Dư Khác Bạch chỉ đuổi theo một mục tiêu duy nhất chính là cố gắng sống thật tốt. Y đã từng muốn chết, nhưng nếu không chết được vậy thì đành cố gắng sống thôi.

Dư Khác Bạch không dám tiếp tục chăm chú nhìn Trịnh Tuân, trong lòng y rối rắm, nếu nhìn người này lâu, lòng y sẽ nổi sóng mất. Qua một thời gian ngắn nữa, y sẽ phải rời xa Trịnh Tuân, không ướm át bản thủ, sẽ ra đi thật nhanh gọn. Y sẽ quên đi người này, cũng quên đi hai năm sống chung của bọn họ, kể cả lần đầu hôn môi lần đầu làm tình, cũng bao gồm lần cuối cùng ôm nhau.

Lòng y có chút mất mát, song Dư Khác Bạch hiểu đây là chuyện tất yếu, cho dù nói thế nào thì bọn họ cũng sống chung hai năm, hơn nữa còn là một phương thức ở chung không bình thường. Huống chi Trịnh Tuân còn đối xử với y, nên biết ơn mới đúng. Nếu không có người này thì có lẽ y đã chết từ lâu rồi.

Dư Khác Bạch vươn tay mò đến hộp thuốc lá trên tủ đầu giường Trịnh Tuân, dưới ánh trăng nhìn đi nhìn lại nhiều lần. Vì Trịnh Tuân không thích y hút thuốc, cho nên Dư Khác Bạch theo lời Trịnh Tuân cai thuốc. Hai năm nay y chưa từng hút một điếu nào. Chỉ cần Trịnh Tuân không thích, Dư Khác Bạch sẽ sửa lại toàn bộ. Y đã biến thành một bạn giường hoàn mỹ vô khuyết, tất cả đều dựa theo yêu cầu của Trịnh Tuân mà dựng nên.

Dư Khác Bạch không thấy ảm ức, chỉ là vào thời khắc này đột nhiên y như nghiệm lại. Y cẩn thận từng tí đẩy Trịnh Tuân đang ôm mình ra, sau đó để nguyên thân thể trần truồng rời khỏi giường. Y sợ đánh thức Trịnh Tuân cho nên nhón chân nhẹ nhàng đi ra ngoài ban công.

Ban công buổi đêm, nhiệt độ thấp hơn trong phòng một tí. Dư Khác Bạch lại trần truồng đứng ở đó đốt thuốc.

Đã hai năm không hút, hơi đầu bị sặc. Thời gian là một thứ kì quái, làm cho mọi thứ thay đổi khác thường.

“Không lạnh sao?”

Lúc Dư Khác Bạch hút được điếu thứ hai, Trịnh Tuân đi từ bên trong ta, cầm theo một cái chăn đắp lên người y, sau đó ôm người vào lòng. Dư Khác Bạch thả lỏng chính mình, tựa vào lồng ngực Trịnh Tuân, ngón tay vẫn kẹp lấy điếu thuốc đang cháy dở, trong lòng bình yên lạ thường.

Trịnh Tuân khẽ hôn lên mái tóc Dư Khác Bạch, nói: “Tôi hít một hơi.”

Dư Khác Bạch nghiêng người, đưa thuốc lá đến bên môi Trịnh Tuân.

Hai người hút cùng một điếu, mùi vị trên người và trong miệng giống nhau như đúc.

Hút xong thuốc, Dư Khác Bạch còn muốn hút thêm nhưng có Trịnh Tuân ở đây, y sẽ biết phải tiết chế chính mình.

“Không ngủ được sao?” Ngữ khí của Trịnh Tuân rất dịu dàng, không hề trách cứ chuyện Trịnh Tuân không mặc quần áo lên lút đứng hút thuốc ngoài ban công.

Dư Khác Bạch ngẩng đầu lên, càng dựa sát vào. Trịnh Tuân ôm lấy y, sờ tay lên mặt y.

“Gần đây ngủ không ngon.” Dư Khác Bạch không hề che giấu tình trạng của mình: “Ba ngày rồi không thể nào chợp mắt được.”

“Có cần tôi hát ru em không?” Trịnh Tuân khẽ cười, sau đó đột nhiên ôm lấy người nhấc lên.

Dư Khác Bạch hơi hoảng sợ, ôm chặt lấy cổ Trịnh Tuân. Hắn cười nhìn y, trong đêm khuya, đôi mắt ấy vẫn sáng tựa như ánh trăng.

Hết chương 4.

5. Chương 5

Sau đó Dư Khác Bạch ngủ thêm được một chút nhưng sáng dậy vẫn toàn thân uể oải.

Trịnh Tuân vẫn còn đang ngủ, y nhìn đồng hồ một chút, chuẩn bị rời giường tắm rửa rồi đi mua ít đồ ăn. Căn nhà này y chưa quen, cũng không tự ý động vào phòng bếp nhà người ta, có thể mượn tạm phòng tắm là được rồi.

Trong thời gian y tắm rửa, Trịnh Tuân ngáp ngáp dài bước vào, kéo quần xuống để đi tiểu, vừa hướng vào bồn cầu lập tức quay đầu nhìn Dư Khác Bạch.

“Tỉnh lúc mấy giờ?” Trịnh Tuân vừa cởi quần áo vừa nói.

“Hơn năm giờ gì đó.” Dư Khác Bạch gọi đầu, không cần thận để đầu gối lọt vào trong mắt.

Y thật muốn trách Trịnh Tuân, nếu không phải vì tiếp lời người này thì y đã không phân tâm rồi.

Trịnh Tuân cởi sạch đồ, cũng chen chân đến dưới vòi hoa sen, đưa tay gọi đầu cho Dư Khác Bạch.

“Có muốn đi bệnh viện không?” Trịnh Tuân ngáp một cái, nhổ nước trong miệng ra.

“Hửm? Làm gì?”

“Mất ngủ.” Trịnh Tuân nói: “Lỡ may em vẫn không ngủ được thì sao?”

“Không đâu.” Tay Dư Khác Bạch mò lấy lọ sữa tắm, đầu tiên ở trên cánh tay sau đó mới xoa lên người mình.

“Có bông tắm đây, sao không dùng?” Trịnh Tuân vươn tay túm lấy một cái bông tắm màu trắng, sau đó đổ đầy sữa tắm vào, vò cho ra nhiều bọt rồi mới chà lên người Dư Khác Bạch.

Dư khác bạch không dám phản kháng lại hành động của Trịnh Tuân, sợ đối phương mất hứng. Nếu chủ nhân đã làm như vậy rồi, y cũng không cần thiết phải tiếp tục từ chối.

“Mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.” Dư Khác Bạch dội sạch sẽ đám bọt trên người, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, cầm khăn tắm lau người, tiếp theo là hắt hết nước trên tóc: “Em đi mua điểm tâm, anh muốn ăn gì?”

Trịnh Tuân có chút muốn Dư Khác Bạch tự tay làm đồ ăn sáng cho mình, hai người quen biết nhau lâu như vậy, hắn thường xuyên nghe y biết làm cái này biết làm món này món kia nhưng chưa một lần được nếm qua, hai người vừa gặp mặt đã lẫn vào làm tình, làm xong một nhào, muốn ăn cái gì thì gọi điện đặt hàng.

Loại quan hệ này quá trần trụi, nháy mắt sẽ phải đến lúc kết thúc, nhìn thì có vẻ nhạt nhẽo nhưng cũng tràn đầy nuối tiếc. Có một điều Trịnh Tuân chưa nói đó là hắn không thích nói ra yêu cầu với Dư Khác

Bạch, bởi vì tính cách người này rất kì quặc, có vài lần hắn nói ra yêu cầu của mình, sau đó cảm thấy đối phương không thoả mái, làm việc cũng mất tự nhiên.

“Cái gì cũng được.” Trịnh Tuân bắt đầu gọi đầu: “Dưới nhà có cửa hàng đồ ăn sáng, ra khỏi khu dân cư rẽ phải có KFC và McDonald, em xem rồi mua đi.”

Dư Khác Bạch nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, sau khi sấy tóc xong, thân thể trần truồng đi ra ngoài.

Hai người đã quen trần truồng trước mặt nhau, mỗi lần tắm rửa xong mang thân trống trải đi ra ngoài cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Dư Khác Bạch quay lại phòng để mặc quần áo, vừa mặc vừa nghĩ: không thể ở lại chỗ này được, sau này Trịnh Tuân và vợ hắn sẽ ở đây, y không thể ở lý mãi được.”

Như tìm được lý do để rời khỏi Trịnh Tuân, ý nghĩ trong đầu Dư Khác Bạch về một tháng sau càng trở nên kiên định hơn.

Y mua hai cốc sữa đậu nành, bốn cái bánh bao, còn thêm hai quả trứng luộc nước trà.

Sau khi hai người ăn xong bữa sáng, Trịnh Tuân vừa thay quần áo vừa hỏi y: “Lát nữa đi đâu? Tôi đưa em đi.”

“Không cần đâu.” Dư Khác Bạch thu dọn xong đồ thừa, cột chặt túi đựng rác rồi đặt trước cửa, chờ lát nữa ra ngoài rồi vứt luôn: “Em tự đi được.”

Trịnh Tuân cúi đầu cài nút áo, không ngờ làm đứt một cái cúc áo. Lòng hắn có chút phiền muộn, không phải chỉ vì cái cúc này.

Hôm nay hắn phải đi chụp ảnh cưới, vốn không muốn chụp nhưng cha Lương Tiêu nói tổ chức hôn lễ mà không có ảnh cưới rất kì cục, kiểu gì cũng phải chụp được một bộ. Lương Tiêu là vị hôn thê của Trịnh Tuân, hai người đã đính hôn được hai năm, kì kèo đến tận bây giờ mới bắt đầu chuẩn bị kết hôn.

Hôm nay chụp ảnh cưới, hôm sau phải đi đăng kí kết hôn, Trịnh Tuân nghĩ đến mà thấy phiền, đối với hắn kết hôn tương đương với hai chữ “phiền phức”. Nhưng hắn không thể bỏ hôn lễ này được, Lương Tiêu là một cô gái không tồi, từ nhỏ bọn họ đã biết nhau, cũng có thể coi là quen thuộc, thêm nữa Lương Tiêu không hề hờn oán hắn câu nào, bởi vì cô cảm thấy mình đang mắc nợ Trịnh Tuân. Trịnh Tuân nghĩ cũng chẳng hề gì, dù sao bọn họ ở với nhau cũng không phải vì yêu nhau.

“Tiểu Bạch!” Trịnh Tuân cau mày, ngồi trên giường giận dữ.

Dư Khác Bạch vốn đã chuẩn bị đi giày để rời khỏi nhà, lại nghe Trịnh Tuân gọi y, không thể làm gì khác hơn là lại chạy trở lại.

“Sao vậy?”

“Cúc đứt rồi.” Trịnh Tuân mở lòng bàn tay ra, một cái cúc màu đen nằm vền vền trong đó.

Dư Khác Bạch nhìn hắn một chút: “Vây đổi áo khác đi.”

“Không.” Trịnh Tuân giống như một đứa con nít đang làm mình làm mẩy: “Em khâu cho tôi.”

Dư Khác Bạch không phải là người giỏi mấy chuyện này, nhưng ít ra cũng đã từng làm, mặc dù có “Kim chủ” nhưng bao nhiêu tiền Trịnh Tuân đưa cho y đều giữ tiết kiệm, sinh hoạt bình thường vẫn như hồi còn túng thiếu, cho nên may vá là chuyện y thường làm nhất.

“Trong nhà có chỉ khâu không?” Dư Khác Bạch đoán chắc hắn trong nhà Trịnh Tuân không thể có loại đồ này được.

Quả nhiên, Trịnh Tuân nghĩ ngợi một lát, sau đó cũng chịu thua nói: “Không có.”

Dư Khác Bạch nén cười, nhún nhún vai, xoay người đi ra ngoài.

“Vây em lấy về khâu lại cho tôi.” Trịnh Tuân bắt đầu cởi áo ra, thay áo mới xong rồi đi ra ngoài, ném áo sơ mi mới thay lên đầu Dư Khác Bạch, thậm chí còn kéo tay đối phương, nhét vào đó một chiếc cúc áo đơn độc lẻ loi: “Mang cái này nữa.”

Dư Khác Bạch kéo áo sơ mi hần xuống khỏi đầu mình, xếp áo lại, cất cúc áo vào túi: “Được rồi, lần sau gặp anh nhớ nhắc em.”

“Lần sau gặp?” Trịnh Tuấn nhướn mày: “Không phải đã bảo em đến đây ở sao? Mỗi ngày chúng ta đều có thể thấy nhau.”

“Em thấy nên tách ra thì tốt hơn.” Dư Khác Bạch xỏ giày thể thao của mình vào, khom lưng lấy luôn cái túi rác, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Em nhớ không nhầm thì sau khi kết hôn anh sẽ ở lại đây, cho nên em ở lại đây không tiện lắm.”

Trịnh Tuấn nghẹn lời, quả đúng như lời Dư Khác Bạch hần từng nói sau khi kết hôn hần định ở tạm đây, nhưng đây là chuyện lâu lắm rồi, không ngờ y còn nhớ rõ như thế. Hần đã mua nhà mới rồi, khi nào kết hôn với Lương Tiêu sẽ ở bên đó luôn, nhà này để không, vừa vặn Dư Khác Bạch sắp tốt nghiệp không có chỗ ở thì đưa cho y luôn.

Nhưng Trịnh Tuấn không nói thẳng cho Dư Khác Bạch biết, không hiểu vì sao, hay là không mở miệng nói.

“Đi thôi. ” Dư Khác Bạch nói với hần: “Hôm nay anh không bận việc à?”

Trịnh Tuấn đi theo y ra cửa, bên ngoài ánh mặt trời chói lọi, mùa hạ đã đến rồi.

6. Chương 6

Thời gian đầu hạ, ánh nắng mặt trời luôn khiến Dư Khác Bạch cảm thấy khó chịu nổi. Mỗi lần đi ra ngoài đều phải híp mắt trấn định dưới ánh mặt trời, cố gắng giữ vững tinh thần đi về phía trước.

Trịnh Tuấn muốn đưa y đi nhưng bị y từ chối. Dư Khác Bạch đang cố ý giảm thiểu tối đa cơ hội và thời gian tiếp xúc giữa hai người, có như vậy khi họ đột nhiên chấm dứt mối quan hệ này vào một tháng sau cũng sẽ không cảm thấy ngỡ ngàng.

Tựa như không có thói quen đối mặt với mặt trời chói chang của mùa này.

Xe Trịnh Tuấn chậm rãi chạy bên cạnh y, hần kéo cửa sổ xuống, lo lắng hỏi thăm: “Thực sự không cần tôi đưa đi?”

“Không cần đâu. ” Dư Khác Bạch cười: “Đi ra ngoài có tàu điện ngầm, rất tiện lợi.”

“Không muốn em phải chen chúc dưới tàu điện ngầm.” Trịnh Tuấn thông thả lái xe, còn dừng lại lấy thuốc và bật lửa ra, ngậm lấy điếu thuốc, ném cái bật lửa cho Dư Khác Bạch,

Dư Khác Bạch hiểu ý hần, bật lửa châm thuốc cho hần. Hai năm rồi, bọn họ trở nên ăn ý với nhau. Không chỉ là ở trên giường, mà sinh hoạt bình thường cũng như vậy, tuy rằng bọn họ không chân chính ở cùng nhau. Điều này chung quy lại là do Dư Khác Bạch thông minh, thấu hiểu được ánh mắt của người khác, đã từ lâu rồi chỉ cần ánh mắt của Trịnh Tuấn, y đã biết đối phương muốn cái gì. Trịnh Tuấn nghĩ cũng bởi chính điều đó cho nên sau này Dư Khác Bạch không quản người, thật đáng tiếc.

“Đi nhanh lên.” Dư Khác Bạch nói: “Đừng làm cho người ta chờ sốt ruột.”

Trịnh Tuấn phả khói ra, tất cả đều bay vào mặt Dư Khác Bạch, hần cười tươi cứ như một đứa con nít đang đùa dai, nói với y: “Về đến nhà thì gọi điện cho tôi.”

Hần khá lo lắng cho Dư Khác Bạch, đây là thật lòng quan tâm y, hai người duy trì quan hệ xác thịt lâu như vậy mà y vẫn giữ được cảm giác bí ẩn như ngày nào, điều này làm cho Trịnh Tuấn luôn cảm thấy y rất hấp dẫn. Không hiểu đó là cảm giác gì, cũng không biết có phải tình cảm thực sự không, chẳng qua cảm thấy cứ kết thúc như vậy, cũng có chút tiếc nuối và trống rỗng.

Song Trịnh Tuấn là người dứt khoát sòng phẳng, nói hai năm thì là hai năm, hần đã chuẩn bị lễ chào tạm biệt của hai người, trước khi hần kết hôn một tuần sẽ cùng Dư Khác Bạch qua đêm, sau đó nhất phách

lường tán. Hắn quay lại, chấn chỉnh tinh thần, chuẩn bị nghênh tiếp hành trình mới của mình. Tất cả đều nằm trong một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ, Trịnh Tuấn chẳng bao giờ ngờ sẽ có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn.

Dư Khác Bạch di chuyển qua hai tuyến tàu điện ngầm, lại đi bộ thêm 2000 m nữa mới mồ hôi mồ kê ướt đầm về đến trường học. Bốn người một phòng kí túc xá, lúc này ba người còn lại không ở trong phòng.

Y mở ngăn kéo của mình rồi lấy kim chỉ ra, cẩn thận khâu lại nút áo sơ mi cho Trịnh Tuấn. Sau khi cắt đứt chỉ, thu dọn đồ đạc xong, Dư Khác Bạch vuốt ve chiếc áo sơ mi đó, nghĩ ngợi một lát rồi mặc lên người mình.

Y đi đến trước gương, nhìn bản thân đang mặc một chiếc áo sơ mi cỡ lớn hơn của mình, cảm thấy thật xúc phạm cái áo. Y duỗi lưng một cái, cởi quần áo ra rồi leo lên giường.

Vừa nằm xuống, Dư Khác Bạch nhận được một cú điện thoại, người gọi là bạn cùng bàn thời cao trung, qua nhiều năm nhưng hai người vẫn duy trì được quan hệ tốt đẹp, đối phương đang học đại học ở một thành phố khác, vừa hay sau khi Dư Khác Bạch tốt nghiệp cũng định đến thành phố đó. Cũng do đó, đối phương chủ động đứng ra gánh chịu trách nhiệm thuê phòng, đợi Dư Khác Bạch đến là có thể dọn vào ở luôn.

“Tiểu Bạch, hôm qua tớ đi xem phòng rồi, không tồi đâu, chỉ là ở ngoại thành, sau này đi lại sẽ khổ cực hơn một chút.”

“Không sao đâu.” Dư Khác Bạch nói: “Chỉ cần một phòng tốt hơn mặt bằng chung, giao thông thuận tiện thì cùng lắm mỗi ngày rời nhà sớm hơn một chút là được.”

“Giao thông thuận lợi.” Đối phương nói: “Ra khỏi nhà là có ga tàu điện ngầm lẫn trạm xe buýt, xung quanh cũng có nhiều doanh nghiệp nhỏ.”

“Ừm, cậu thấy ổn là được rồi, chuyển vào đi, tháng sau tớ đến.” Khoảnh khắc Dư Khác Bạch nói những lời này đột nhiên như mất hết sức lực, tuy rằng y vẫn chờ đợi một sự khởi đầu mới nhưng khi nó thực sự đến gần, Dư Khác Bạch lại thấp thỏm không yên: “Cao Dương, vất vả cho cậu rồi.”

“Này, cậu nói cái gì đó!” Cao Dương cố ý làm ra giọng điệu trách móc: “Giữa chúng ta cần nói những lời này sao, cậu không xem tớ là anh em à!”

Dư Khác Bạch bật cười, y biết Cao Dương là người tốt, sau khi nhà y xảy ra biến cố chỉ có duy nhất Cao Dương là kiên trì ngày nào cũng gọi điện thoại cho y. Thậm chí say này Cao Dương còn hỏi ý có gặp khó khăn về kinh tế nào không, cậu ta có thể giúp đỡ. Dư Khác Bạch biết Cao Dương là một người tốt bụng nhưng y tuyệt đối sẽ không nhận loại giúp đỡ này, cho dù không có Trịnh Tuấn cũng sẽ là không.

Đương nhiên Dư Khác Bạch sẽ không kể cho Cao Dương nghe phía sau y còn có một người là Trịnh Tuấn, y không mở nổi miệng, mặc dù cũng không cảm thấy chuyện mình là thấp hèn dơ bẩn nhưng vẫn cố gắng bồi đắp hình tượng kiên cường hoàn mỹ trước mặt bạn cũ, cho dù hình tượng này có thể bất chợt đổ nát.

“Được rồi, tớ không khách sáo nữa, cậu cứ chuyển đến phòng trước đi, tớ đi chuyển khoản nửa tiền thuê nhà cho cậu. Sau khi cậu thuê xong thì tớ bắt đầu gửi hành lý đến.”

“Gửi hành lý nhanh vậy sao?” Cao Dương vô cùng kinh ngạc, y còn ở lại trường thêm một tháng nữa, tất cả mọi người đều như vậy mà.

“Ừh, tiếp theo tớ có việc bận, sợ không rảnh.”

“À, vậy sao.” Cao Dương nhìn lịch, ngay lập tức phát hiện ra hai tuần nữa là đến ngày giỗ cha mẹ Dư Khác Bạch, cậu ta cẩn thận hỏi: “Tiểu Bạch, mấy ngày nữa cậu về.”

Dư Khác Bạch biết cậu ta đang hỏi vấn đề gì, cười nói: “Không về đâu, nơi đó không phải chỗ của tớ.”

Cao Dương chưa xót cho người bạn của mình, hận không thể chạy đến trước mặt Dư Khác Bạch mà ôm y một cái: “Được rồi, vậy cậu cố gắng đến đây sớm, chúng ta cùng nhau dọn nhà.”

“Uhm, được rồi, trước tiên cứ như vậy đi, tớ ngủ một lát, gần đây đêm nào cũng mất ngủ.”

“Được được được, cậu ngủ trước đi, có chuyện gì nhớ gọi điện.”

Hai người cúp điện thoại, Dư Khác Bạch chuyển khoản cho Cao Dương mấy nghìn đồng, đó là tiền thuê nhà ba tháng cộng thêm tiền môi giới, cũng là một khoản chi không nhỏ. Cũng may có Cao Dương cùng thuê nhà với y, mỗi người một phòng, như thế tính ra lại có lợi hơn.

Y để điện thoại về chế độ yên lặng, sau đó nhét xuống dưới gối, hồi thúc mình ngủ thêm một chút.

7. Chương 7

Trong lúc chụp ảnh cưới Trịnh Tuân vẫn luôn không yên lòng. Điện thoại di động của hắn nằm trong túi xách Lương Tiêu, mà túi xách của cô lại nằm trong tay mẹ cô.

Bọn họ chỉ chụp một bộ ảnh đơn giản trong phim trường cần cho hôn lễ, có điều hai nhà đều danh gia cho nên cũng không thể qua loa được. Lúc chụp ảnh Trịnh Tuân vẫn căng lỗ tai lên, lo sợ sẽ lỡ mất điện thoại của Dư Khác Bạch. Hắn có cảm giác gần đây đối phương rất kì lạ, tuy rằng Dư Khác Bạch vẫn thờ ơ với hắn như ban đầu nhưng gần đây y hiểu rõ quan hệ giữa hai người có thể lập tức kết thúc, cho nên chẳng thêm che giấu sự lạnh nhạt cùng chán ghét đối với vị kim chủ của y nữa. Điều này khiến Trịnh Tuân cảm thấy không vui chút nào.

Hắn thực sự thích cảm giác ở chung với Dư Khác Bạch, không có áp lực, rất hài lòng, thậm chí ngay cả những chuyện không thể kể cho ai khác, hắn cũng có thể tâm sự cùng Dư Khác Bạch, bởi vì hắn hoàn toàn tin tưởng y, không cần lý do. Nhưng Trịnh Tuân cảm thấy Dư Khác Bạch đang cố gắng đẩy hắn ra ngoài, thậm chí gần đây còn hỏi hắn có vừa mắt cậu trai nào không. Trịnh Tuân trả lời là không có, sau đó đề lên Dư Khác Bạch khoan khoái làm một lần, đồng thời chứng minh cho Dư Khác Bạch thấy y là người vừa ý hắn nhất.

Những lời của Trịnh Tuân đều đúng, trong khoảng thời gian này y bắt đầu suy tính liệu có nên thương lượng với Dư Khác Bạch để duy trì mối quan hệ này. Năm triệu đổi lại ngủ hai năm, thực chất giá nào cũng tương đối cao rồi, cũng bởi lúc ấy là do hắn không muốn nhận số tiền này mà thôi. Vậy mới nói biết thời biết thế mới làm nên chuyện, nếu đổi lại hiện tại lấy năm triệu bảo y bồi ngủ một năm hắn cũng gật đầu. Điều gì khiến Dư Khác Bạch cuốn hút như vậy? Trịnh Tuân ngẫm nghĩ thật lâu.

Nhưng không thể phủ nhận được là Dư Khác Bạch rất thông minh, hơn nữa còn dùng trí thông minh tuyệt vời này khi lên giường cùng hắn.

Trịnh Tuân không phải là kẻ yêu thích cuồng nhiệt làm tình, chỉ là như cần giải tỏa mệt mỏi, sau này lại được Dư Khác Bạch hầu hạ đến mức kén cá chọn canh, ngoài khuôn mặt lạnh nhạt điềm đạm của đối phương ra thì chẳng ai còn khí chất như thế cả. Dư Khác Bạch rất biết đón ý của Trịnh Tuân khi ở trên giường, y không phải luôn thụ động, cũng sẽ không quá lấy lòng, y có thể nắm bắt chính xác được tâm lý của Trịnh Tuân, căn cứ vào đó để xác định vai diễn cho chính mình từ một tình nhân nóng bỏng cho đến một thanh niên ngại ngùng. Những yếu tố này khiến Trịnh Tuân cho rằng y là người tuyệt nhất hắn từng gặp từ trước đến nay.

Trịnh Tuân nghĩ đến Dư Khác Bạch, thân thể hơi nổi lên chút phản ứng. Cánh tay Lương Tiêu đang khoác lên vai hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ, Trịnh Tuân lập tức lấy lại tinh thần, chợt nghe âm thanh thợ chụp ảnh nói: “Nào nào, chú rể chậm chậm cúi đầu hôn cô dâu.”

Trịnh Tuân nhìn Lương Tiêu, đối phương đang mỉm cười nhìn hắn. Lương Tiêu rất xinh đẹp, một vẻ đẹp thanh cao, khi trang điểm thành cô dâu lại trở nên vô cùng hấp dẫn. Bọn họ không phải là chưa từng hôn nhau, cho nên động tác này đối với hai người mà nói thì không có gì khó khăn. Trịnh Tuân dựa theo hướng dẫn của thợ chụp ảnh, chậm rãi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi Lương Tiêu. Môi cô ướt ướt lạnh lạnh, khi chạm nhẹ thậm chí còn gửi được mùi son môi nhẹ nhẹ.

Trịnh Tuân lại nghĩ đến Dư Khác Bạch, vào mùa đông môi người đó sẽ trở nên khô khốc, vì vậy mỗi lần hai người gặp nhau Trịnh Tuân đều đề y trong xe mà hôn môi dữ dội, biệt danh mỹ miều chính là “làm mềm

môi”. Nghĩ đến đây, khóe miệng Trịnh Tuân đột nhiên kéo lên, sau đó tiếng chụp ảnh vang lên, tâm trạng của thợ chụp ảnh rất tốt còn hô to “OK!”.

Mãi đến khi Trịnh Tuân chụp xong ảnh cưới, Dư Khác Bạch vẫn chưa gọi điện đến. Trước tiên hắn chạy đi lấy điện thoại của mình, sau đó gọi cho đối phương. Thực ra cũng chẳng cần thiết phải làm như vậy, trước đây hai người cũng không có giao hẹn “Về đến nhà nhất định phải gọi cho tôi”, chỉ là lần này Trịnh Tuân đột nhiên muốn chơi một trò chơi, đối phương lại không chơi cùng, hắn có cảm giác thất bại trần trụi.

Chuông vang lên thật lâu vẫn không có người nhận, Trịnh Tuân bắt đầu buồn phiền.

“Tiểu Tuân làm sao vậy?” Mẹ vợ vỗ vai hắn nói: “Cha con đã đặt bàn khách sạn rồi, chúng ta đi thẳng đến đó thôi.”

“Cha” này là cha của Lương Tiêu. Hai người đã đi đăng ký kết hôn từ hai tháng trước hôn lễ, nhà họ Lương đã xem hai người thành một gia đình rồi. Trịnh Tuân cũng chẳng thêm quan tâm đến mấy chuyện này lắm, cứ thuận theo ý mấy người gọi “cha”, “mẹ” là được.

Hắn đi thay đồ, ngồi chờ một lát Lương Tiêu mới đi ra khỏi phòng thay đồ. Lương Tiêu lại gần, tự nhiên khoác tay Trịnh Tuân, ba người đi thẳng đến bãi đậu xe, thoạt nhìn có thể thấy một cặp đôi rất hạnh phúc và một vị phụ huynh mang theo vẻ mặt vui vẻ.

Trịnh Tuân lái xe chở vợ tương lai và mẹ vợ đi ăn cơm, hắn liếc điện thoại của mình, không có thông báo cuộc gọi nào.

Dư Khác Bạch ngủ được hơn ba giờ, khi tỉnh lại vẫn nằm lì trên giường nhìn chăm chăm trần nhà. Mấy ngày nay y ngủ không ngon, cho nên giấc ngủ trong ba giờ kia khiến y có sức sống hẳn. Y cầm điện thoại lên, phát hiện có năm cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Trịnh Tuân. Y nhúu mày, ngồi thẳng dậy, dựa vào tường, suy nghĩ một hồi mới gửi một tin nhắn cho Trịnh Tuân: “Em đang ngủ, có chuyện gì sao?”.

Lúc nhận được tin nhắn này Trịnh Tuân đang ăn cơm, vừa nhìn thấy thông báo Dư Khác Bạch gửi thì lập tức bật lên. Sau khi xem xong, Trịnh Tuân nói cha mẹ vợ một câu rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

Mẹ Lương thở dài nói: “Thật là bận rộn, ăn một bữa cơm thôi cũng không xong.”

Lương Tiêu ngồi đối diện cười tươi, cũng liếc nhìn màn hình điện thoại mình.

8. Chương 8

Editor: Duẫn Tại Cung, Beta: Khiếu Nguyệt

Tâm trạng Trịnh Tuân vốn đã phiền muộn vì không chờ được điện thoại từ Dư Khác Bạch, lúc này nghe đối phương giải thích do y ngủ quên, thì phiền muộn đột nhiên tiêu tan.

“Ngủ ban ngày sao?” Trịnh Tuân mỉm cười hỏi y: “Có phải tôi khiến em mệt không?”

Dư Khác Bạch chẳng lạ lùng gì với những câu đùa không biết xấu hổ của hắn, lạnh nhạt nói: “Cũng có thể.”

Hiển nhiên Trịnh Tuân không cảm thấy hài lòng với thái độ của y, nhưng cũng không truy đuổi đến cùng: “Tôi đang ăn cơm, em thì sao?”

Dư Khác Bạch hơi dúi bụng, cũng chuẩn bị đi ra căn tin kiếm gì ăn.

“Chưa ăn.” Dư Khác Bạch vừa nghe điện thoại vừa bước xuống giường, do không cẩn thận nên đập đầu vào cầu thang lên xuống: “Ồ!”

“Hử? Sao thế?” Trịnh Tuân nghe giọng y, lập tức hỏi: “Va vào đâu à?”

“Ừh, va vào đầu.” Một tay Dư Khác Bạch cầm điện thoại nên không tiện đi giày, liền giục Trịnh Tuân: “Anh đi ăn cơm đi, không cần lo cho em đâu.”

“Vậy em phải tự chăm lấy mình đây.” Trịnh Tuấn đột nhiên hạ giọng, nói với y: “Mấy ngày nữa em thu dọn đồ đạc đi, anh rảnh sẽ chuyển nhà cùng em.”

Dư Khác Bạch nhất thời chưa nghĩ ra cách giải thích với Trịnh Tuấn mình không có ý định chuyển sang nhà hắn, không thể làm gì khác hơn là ậm ừ trước đã, sau đó nhanh chóng cúp máy. Y xem lịch trong điện thoại, đột nhiên hơi luống cuống. Hai năm qua lại với Trịnh Tuấn, y dường như không còn là chính mình. Trước đây, y rất thích chơi với bạn cùng lớp, cùng phòng, cùng đi đá bóng, chơi trò chơi. Nhưng sau này, biến cố gia đình xảy ra, y ngày càng trở nên lạnh lùng. Đôi lúc y cảm thấy dường như bạn cùng phòng không dám nói chuyện cùng y, y không hiểu vì sao lại như vậy, rõ ràng y thấy bản thân mình không hề đáng sợ. Tất cả buồn phiền và mệt mỏi sẽ kết thúc sau một tháng nữa.

Dư Khác Bạch ra khỏi phòng, trong tay chỉ cầm chìa khóa và phiếu cơm, di động nhét vào túi. Y đi xuống nhà, tới cổng chợt thấy một bạn nam cùng lớp đang ôm hôn một cô gái ở tòa nhà đối diện.

Trước đây vào buổi tối, trước cổng kí túc xá có rất nhiều đôi tình nhân, nhưng gần đây sắp tốt nghiệp, mọi người bắt đầu không thèm kiêng dè gì nữa, ban ngày cũng chẳng nề nang gì mà ôm hôn tình chàng ý thiếp.

Dư Khác Bạch hơi xấu hổ, nhanh chân bước đi. Khoảng thời gian sau này, ngoài đi học ra, y chỉ biết Trịnh Tuấn, y thực sự đã thoát ra ngoài quỹ đạo cuộc sống vốn có.

Bên này Trịnh Tuấn cơm nước xong xuôi, đầu tiên hộ tống Lương Tiêu và mẹ cô về nhà, sau đó mới lên xe đi đến một quán bar. Đêm qua vừa mới lặn lội với Dư Khác Bạch một đêm, Trịnh Tuấn cũng tự hiểu được, cho nên dù đêm nay có buồn chán cỡ nào hắn cũng không có ý định tìm đến người kia. Chung quy cũng nên nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu không thân thể hai người khó mà chịu nổi.

Từ lúc Trịnh Tuấn gặp Dư Khác Bạch, hắn đột nhiên không có cảm xúc nào với thân thể kẻ khác, hắn nghĩ chuyện này thật thần kỳ, Dư Khác Bạch đối với hắn mà nói thật giống một miếng ghép hoàn hảo, hai người thực sự hợp nhau. Chuyện hợp nhau tất nhiên không phải trên phương diện tình cảm, trước mắt mà nói chỉ là thân thể mà thôi.

Về phần cảm tình, Trịnh Tuấn không xác định nổi, y có cảm tình rất tốt với Dư Khác Bạch, nhưng cơ bản người kia lại không thèm quan tâm đến hắn. Trịnh Tuấn đã từng nghĩ đến, nếu Dư Khác Bạch thích hắn, hắn cũng sẽ thích đối phương một chút. Hắn không dám nói chữ thích một cách đơn giản, càng đừng nói đến yêu, bọn họ đều đã là người trưởng thành rồi, nhất là hắn đã qua cái tuổi có thể yêu đương chơi bời rồi, bây giờ hắn phải lấy vợ, phải củng cố sự nghiệp của mình, còn tình yêu chỉ là phụ kiện trong cuộc sống, có cũng được mà không có cũng chẳng ép được. Trịnh Tuấn chưa thật lòng yêu một ai, bởi vì hắn nghĩ không ai trên thế gian này xứng đáng để hắn yêu. Con mắt ở trên đỉnh, ai xấu ai tốt cũng chẳng nhìn thấy được.

Quán bar trước hay sau vẫn là nơi cá tôm vùng vẫy lặn lội, Trịnh Tuấn là khách quen nơi này, vừa đến quầy bar ngồi, cậu nhóc Bartender đang mặc đồng phục của quán quay lại chào hỏi hắn.

“Hôm nay uống gì nào?” Một tay cậu nhóc Bartender chống lên bàn, một tay xoa cằm, mắt tròn tròn nhìn Trịnh Tuấn ở phía đối diện.

“Whisky.” Trịnh Tuấn xua tay với cậu nhóc, cười nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, cẩn thận tôi ăn luôn đấy!”

Cậu nhóc pha chế khéo miệng, dúm dúm vào đầu mũi Trịnh Tuấn, hừ một cái rồi nói: “Đừng có nói mà không làm!”

Trịnh Tuấn cười to, nhìn cậu ta xoay mâm đi lấy rượu cho mình.

Cậu ta nhanh chóng quay lại, vừa rót rượu cho Trịnh Tuấn vừa hỏi hắn: “Hôm nay một mình uống rượu giải sầu sao? Thật là buồn chán mà!”

Trịnh Tuấn là kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt, điều này ai ai cũng biết. Tuy nhiên kẻ chủ động dụ dỗ hắn cũng không ít, cậu nhóc này là một trong số đó. Bao nhiêu lần cậu ta cố ý pha thêm nguyên liệu trong rượu cho Trịnh Tuấn, muốn thừa dịp đối phương say mà loạn tính, nhưng từ trước đến nay Trịnh Tuấn chưa hề cho cậu ta cơ hội nào. Một lần hắn thấy tình hình không tốt, lập tức gọi cho Dư Khác Bạch, cuối cùng không may ngủ quên ở ký túc xá của Tiểu Bạch, sau đó bị ép rời khỏi giường, len lén chuồn ra ngoài rồi tiếp tục đi tìm xe của mình.

“Gần đây tổng giám đốc Trịnh bận gì sao, cả tuần nay mới thấy anh đến.” Cậu nhóc cầm cái ly, cùng uống rượu với Trịnh Tuấn.

“Bạn rộn chuẩn bị kết hôn.” Trịnh Tuấn chẳng thèm che giấu chuyện mình sắp kết hôn: “Đến lúc đó sẽ gửi thiệp mời cho cậu, nhớ đến chơi đấy.”

“Ồ?” Cậu nhóc không tin nổi: “Thật hay giả vậy? Ngài sắp kết hôn sao?”

“Chuyện này giả được sao?”

“Ừm.” Cậu nhóc gật đầu, ngay cả lông mày cũng thể hiện hai chữ “tuyệt vọng”: “Ngài kết hôn rồi, sau này có tiếp tục đến đây chơi không?”

Dù sao đây cũng là một gay bar, cậu nhóc không nói ra miệng nhưng biết Trịnh Tuấn cũng tự hiểu được.

“Vì sao? ” Trịnh Tuấn vừa cười vừa chạm ly với cậu nhóc, cười thích thú: “Không có gì là không thể.”

Dư Khác Bạch vẫn chưa ngủ được, y bắt đầu hối hận đáng nhẽ không nên ngủ đến tận ba giờ chiều. Y lật qua lật lại trên giường, nghe tiếng hít thở đều đều của bạn cùng phòng, tâm trạng trở nên buồn bực.

Y lấy điện thoại ra chơi game, khi nhìn lại đã là ba giờ sáng, máy cũng gần hết pin rồi. Y thoát ra khỏi trò chơi, tắt điện thoại, kí túc xá trở nên đen thui khiến y hơi hoảng hốt.

Lại qua một ngày, tất cả đều không có gì thay đổi. Y đột nhiên nghĩ: không biết lúc này trong chăn Trịnh Tuấn có ai không, chỉ có điều một tháng nữa thôi, bên cạnh người đàn ông đó sẽ xuất hiện một người vợ xinh đẹp dịu dàng. Y thực sự mơ ước được như Trịnh Tuấn, vừa có sự nghiệp vừa có gia đình, thời gian tiếp theo nữa chắc cũng sẽ có những đứa con.

Y vẫn chẳng có gì như trước, không phải, Dư Khác Bạch nghĩ: mày ngủ với Trịnh Tuấn cũng kiếm được nhiều tiền lắm, rất nhiều tiền.

Y cười khổ một cái, lại nói với chính mình: thực ra mày cũng may mắn lắm rồi đấy.

9. Chương 9

Mối quan hệ giữa Trịnh Tuấn và Dư Khác Bạch kết thúc trước hôn lễ một tuần. Mọi việc tiến triển một cách gọn gàng, Trịnh Tuấn loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, thậm chí không có thời gian đi tìm Dư Khác Bạch. Trịnh Tuấn ghét nhất là mấy chuyện phiền toái này, để chuẩn bị cho lễ cưới hắn đã không ít lần hối hận vì đồng ý với cha hắn cuộc hôn nhân này, hơn nữa càng đến gần hôn lễ, cô dâu của hắn lại càng hiếm gặp. Khó lắm hắn mới gặp cô được, đó là lần tập dượt, sắc mặt Lương Tiêu xanh xao trắng bệch, có vẻ như đang gặp bệnh nặng.

Mặc dù Trịnh Tuấn không phải là loại người tốt đẹp gì nhưng hắn cũng không muốn vợ mình đau ốm, sau khi tập dượt xong, hắn bèn hỏi Lương Tiêu: “Gần đây cơ thể không tốt sao? Sao em không gọi cho anh?”

Lương Tiêu không nói nhưng nghe được, cô dùng điện thoại viết cho Trịnh Tuấn đọc: “Không sao đâu, gần đây nghĩ ngợi hơi nhiều, ngủ không được ngon thôi.”

Trịnh Tuấn thấy Lương Tiêu nói mình không ngủ ngon thì đột nhiên nhớ đến Dư Khác Bạch. Hắn nhìn xuống điện thoại, kéo kéo hồi lâu mới đến cuộc trò chuyện của mình và y. Quả là đã lâu không liên lạc rồi, Trịnh Tuấn quyết định tối nay sẽ gọi Dư Khác Bạch đến nhà, vẫn còn mấy ngày nữa cơ mà, mặc kệ thời gian tới mối quan hệ này đi đến đâu, chí ít bây giờ vẫn có thể triền miên vài lần.

Lúc Dư Khác Bạch nhận được điện thoại của Trịnh Tuấn thì y đã ở thành phố M rồi.

“Đêm nay sao? ” Dư Khác Bạch liếc đến Cao Dương đang ngồi ăn đối diện mình, bèn đứng dậy đi ra phía ngoài nhà hàng.

Y bước rất nhanh, đứng gần cửa nói với Trịnh Tuân: “Nhưng em..”

“Sao vậy?” Trịnh Tuân nghe giọng y có chút kì lạ, liền hỏi: “Cơ thể khó chịu sao?”

“Không phải vậy.” Dư Khác Bạch không muốn phải nói dối, nhất là đối với Trịnh Tuân, nhưng chuyện y đến thành phố M thực sự không muốn để đối phương biết được, vì vậy bèn nói: “Em nghĩ gần đây anh không có thời gian tìm em, nên đã ra ngoài chơi một chuyến.”

“Hửm? Đi chơi chỗ nào.” Trịnh Tuân hơi ngạc nhiên, trong hai năm nay ấn tượng của hắn về Dư Khác Bạch là không có việc gì thì tuyệt đối không bước nửa chân ra khỏi kí túc xá, lúc này lại nói đang đi chơi bên ngoài, quả là khác thường.

“À...” Dư Khác Bạch không biết nên trả lời như thế nào, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Đi ra ngoài chơi thôi, đêm nay không về được, đêm mai được không, em sẽ tìm anh.”

“Cũng được.” Trịnh Tuân nghĩ dù sao bây giờ cũng không vội, bây giờ Dư Khác Bạch đến cũng muộn rồi, vậy hắn nên đi ngủ một giấc cho khỏe thì hơn: “Vậy đêm mai đi, em về sớm một tí rồi đến thẳng nhà tôi luôn.”

“Ừm, em biết rồi.”

Dư Khác Bạch cúp điện thoại, đứng bên ngoài một lúc rồi mới đi vào.

Cao Dương tò mò hỏi: “Ai vậy?”

“À, là giáo viên hướng dẫn luận văn của tớ.” Dư Khác Bạch thuận miệng nói bậy: “Ở trường có chút việc.”

Cao Dương càng nghĩ càng thấy quái lạ, lúc trước hai người liên lạc với nhau Dư Khác Bạch đã nói bảo vệ xong luận văn, bây giờ chỉ cần an tâm chờ bằng tốt nghiệp là được, giáo viên hướng dẫn còn tìm y để làm gì nhỉ? Chỉ có điều cậu ta cũng không hỏi nhiều, chỉ đưa cho Dư Khác Bạch một cốc nước, nói: “Ăn nhanh lên, lát nữa chúng ta cùng đi trung tâm thương mại, trong nhà còn thiếu nhiều thứ cần mua lắm.”

Dư Khác Bạch theo Cao Dương đi vào trung tâm thương mại mua đồ, đồ dùng sinh hoạt, vở chăn ga gối mới. Cao Dương vô cùng háng hái, y thì không hứng thú lắm, luôn bật màn hình điện thoại sáng lên rồi lại tắt đi. Sẽ không có ai tìm y, Dư Khác Bạch tự hiểu điều này, nhưng không hiểu vì sao trong lòng vẫn chờ đợi, luôn luôn nghĩ về điều đó.

Hai người mua thật nhiều đồ, cuối cùng y và Cao Dương xách theo ba bốn túi to về nhà. Lúc về đến nhà là hơn chín giờ, hai người phân chia đồ đạc, sau đó tự mình về phòng thu dọn.

Hôm qua Dư Khác Bạch mới đến đây, căn hộ này hơi xa trung tâm, nhưng điều kiện rất tốt, nhà vừa rộng vừa sạch sẽ, tất nhiên không thể so sánh được với nhà của Trịnh Tuân, có điều cũng đã vượt qua mong đợi của Dư Khác Bạch rồi. Giá cao một chút cũng được, giá thuê thấp quá y cũng không yên tâm nổi. Cao Dương đã thanh toán một năm tiền nhà, Dư Khác Bạch đã chuyển khoản phần tiền của mình cho đối phương.

Hai phòng ở, một phòng khách rộng chừng 10m², có một ban công lớn, ban ngày ánh sáng có thể rọi vào trong. Dư Khác Bạch rất thích bố cục của căn hộ này, phòng y vào Cao Dương đối diện nhau, chính giữa có một nhà vệ sinh, tuy không lớn lắm nhưng không bất tiện khi tắm rửa.

Tất cả đều không tệ, trong lúc thu dọn đồ đạc Dư Khác Bạch chợt nghĩ: đây chính là nơi mà tương lai mình sẽ sống.

Y thu dọn qua loa một chút rồi đi đến nhà tắm, vừa lúc thấy Cao Dương đã thay quần áo ở nhà vừa đi ra khỏi phòng. Cao Dương là loại con trai cao cao gầy gầy, thích cười thích náo nhiệt, là loại người rất được hoan nghênh trong trường, Dư Khác Bạch cảm thấy hai người có tính cách khác biệt như vậy vẫn duy trì được mối quan hệ bạn bè qua nhiều năm, thật là không dễ dàng gì.

“Tắm à?” Cao Dương cầm khăn mặt, hỏi Dư Khác Bạch một câu.

Dư Khác Bạch chần chờ một lúc mới nói: “Cậu cứ tắm trước đi, lát nữa tớ sẽ tắm sau.”

Y không đợi Cao Dương trả lời mà ngay lập tức quay về phòng ngủ, một lát sau tiếng nước chảy vang lên. Dư Khác Bạch tắm xong, chẳng làm gì mà ngồi chờ trên giường, đã sắp mười hai giờ đêm rồi. Y nhìn ra ngoài cửa sổ, một tí xiu buồn ngủ cũng không có.

Y vươn tay lấy di động, tiện tay lướt qua nhóm bạn bè một chút, phát hiện một giờ trước Trịnh Tuân vừa gửi một tin đến đó, đó là ảnh chụp hân chơi xúc xắc với một người khác trong quán bar. Dư Khác Bạch cũng không biết mình có cảm giác gì nữa, y hiểu rằng chỉ cần đến lúc quan hệ hai người triệt để chấm dứt, Trịnh Tuân sẽ bắt đầu không ngừng ra bên ngoài chơi bời.

Dư Khác Bạch chưa bao giờ đăng tin trong nhóm bạn bè, y không thích cuộc sống của mình bị người ta soi mói, nhưng Trịnh Tuân lại khác, hẳn có rất nhiều nhóm bạn bè, Dư Khác Bạch cũng không biết cụ thể mình nằm trong nhóm nào, chỉ biết Trịnh Tuân cho một đám người như y vào một nhóm tên là “Những kẻ bên ngoài”.

Y không tò mò suy đoán tại sao đối phương lại cho bọn y biệt danh như vậy, Dư Khác Bạch chỉ theo dõi, đồng thời nhận lấy tất cả những gì Trịnh Tuân đưa cho, dù sao quan hệ giữa hai người cũng sắp phải kết thúc rồi.

Hai giờ đêm, Dư Khác Bạch vẫn không ngủ được. Bệnh mất ngủ của y ngày càng nghiêm trọng, Dư Khác Bạch quyết định đi tìm bác sĩ. Y lật qua lật lại, nóng lòng sốt ruột, mở máy tính xúc tay lên, do dự trong chốc lát rồi vẫn đặt vé máy bay trở về khi trời sáng.

Y cho rằng mình không suy nghĩ về Trịnh Tuân, y chỉ muốn thể hiện trách nhiệm của bản thân, sẽ khiến cho Trịnh Tuân cực độ thỏa mãn trước khi kết thúc mối quan hệ này. Bởi vì chính xác mà nói, đây chính là lần cuối cùng của bọn họ.

10. Chương 10

Dư Khác Bạch xuống máy bay xong lập tức đến nhà Trịnh Tuân, đây là căn nhà mà Trịnh Tuân muốn y đến ở sau khi y tốt nghiệp. Đi từ sân bay về đến đó mất gần hai trăm đồng, nếu như lúc bình thường làm sao Dư Khác Bạch có thể lãng phí như vậy được, nhưng vừa nghĩ đến Trịnh Tuân đang chờ mình, y cảm thấy số tiền này cũng không còn quan trọng nữa. Dù sao thì Trịnh Tuân cũng cho y rất nhiều tiền, hai trăm đồng làm sao có thể so sánh được.

Lúc đến cửa, Dư Khác Bạch lại có chút do dự, y biết mật khẩu vào nhà, là Trịnh Tuân cố tình cho y biết, nhưng y vẫn cứ nghĩ mình chỉ là một người ngoài, tùy tiện tiến vào nhà người ta thật sự không hay lắm.

Dư Khác Bạch bấm chuông cửa hồi lâu nhưng vẫn không có người mở cửa. Y nghĩ có lẽ Trịnh Tuân đã đi ra ngoài, vì vậy quyết định ấn mật khẩu vào cửa, quyết định vào trong chờ hân về. Nhưng khi đi vào trong y chợt nghe được những âm thanh là lạ phát ra từ phòng ngủ, đó là tiếng rên rỉ của đàn bà.

Dư Khác Bạch đứng ngăn người nơi hành lang ra vào, trong nháy mắt cả người lạnh lẽo như vừa bị dội một thùng nước đá từ trên đỉnh đầu xuống. Y nghĩ thoáng cho rằng Trịnh Tuân thực sự đang chờ mình như lời hân nói, nhưng nói đi cũng phải nói lại người kia căn bản không thể chịu nổi cô đơn ra ngoài tìm bạn tình. Quan trọng hơn hết, kẻ Trịnh Tuân tìm là một người phụ nữ, người phụ nữ này có thể là Lương Tiêu. Tuy nhiên Dư Khác Bạch biết vợ tương lai của Trịnh Tuân bị cấm cho nên tiếng rên rỉ này nhất định không phải của cô ấy.

Dư Khác Bạch cứ đứng đực nơi đó, lông mày cau lên, do dự hồi lâu cuối cùng vẫn thay giày, đi đến ngồi xuống ghế sofa. Y ngồi nhìn chằm chằm màn hình TV không hề bật, chờ đợi âm thanh trong phòng biến mất.

Khoảng hơn 20 phút sau, tiếng người phụ nữ kia càng ngày càng thoải mái, Dư Khác Bạch nghe xong cũng đỏ mặt tía tai, không khỏi thử tưởng tượng đến cảnh cô ta và Trịnh Tuân làm tình với nhau. Đáng lẽ y không nên ở lại, càng không có ý nghe chuyện thầm kín của người ta, chỉ là y rất tò mò không biết khi cô

gái đó và Trịnh Tuấn đi ra gặp y ở chỗ này, không biết họ có biểu cảm như thế nào nhỉ. Y biết hành vi của mình thật tầm thường, nhưng lại không khống chế được ham muốn ngồi lại đây

Trịnh Tuấn đi ra khỏi phòng ngủ, giật mình nhìn thấy Dư Khác Bạch đang ngồi yên vị trên ghế sofa, lập tức hỏi y: “Em đến khi nào đấy?”

Hắn hỏi xong mới chợt nhớ ra lúc này có nghe một hồi chuông cửa, nhưng lúc đấy hắn chẳng muốn đi mở cửa tí nào, còn nghĩ có lẽ người nào đến tìm hắn ở đây chắc cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, cứ giả bộ không nghe là được rồi.

Dư Khác Bạch không nhìn hắn, sắc mặt không tốt lắm, hơi trắng bệch ra.

“Tôi được một lát rồi.” Dư Khác Bạch nhìn phía sau hắn rồi lại cúi đầu, giống như chợt dạ vậy, hình như người làm loạn trong nhà này chính là y rồi.

“Tôi rồi sao không lên tiếng?” Trịnh Tuấn mở cửa nhà vệ sinh, bỏ lại thêm một câu: “Tôi đi wc, em vào phòng trước đi.”

Dư Khác Bạch nhíu mày, Trịnh Tuấn đi ra rồi nhưng trong phòng còn có một người nữa kia mà. Y không muốn động đây, càng không muốn đi vào đó, không muốn nhìn thấy một người đàn bà trần truồng nằm trên chiếc giường lớn kia. Tuy rằng cái giường đó không thuộc về y, nhưng y âm thầm hy vọng cũng chẳng có người nào khác nằm lên đó. Ham muốn độc chiếm tăng vọt khiến y chán ghét chính mình, y cắn cắn ngón tay, quyết định chờ Trịnh Tuấn ra đã.

“Sao vậy?” Trịnh Tuấn đi nhà vệ sinh xong vẫn thấy Dư Khác Bạch đang trên ghế sofa nhìn phía ngoài ban công, cắn ngón tay. Hắn cười cười đi qua, ôm lấy người đang ngồi ủ rũ trên sofa, vừa hôn môi Dư Khác Bạch vừa hỏi: “Đi chơi ở đâu vậy?”

“Chỗ đó cũng gần thôi.” Hai tay Dư Khác Bạch chống trước ngực Trịnh Tuấn, y rất sợ người này có thể làm y ngay trên chỗ này, y không muốn bị người khác chứng kiến trực tiếp đâu.

“Về nhanh như vậy, có phải nhớ tôi không?” Trịnh Tuấn cười tươi, bàn tay vô cùng xấu xa sờ mó thắt lưng Dư Khác Bạch.

“Đừng!” Dư Khác Bạch lẩn trốn về phía sau, nắm lấy bàn tay hắn, vừa ngăn hắn vừa nói: “Còn có người ở đây!”

“Hả?” Trịnh Tuấn hỏi lại: “Ai cơ?”

Dư Khác Bạch mím môi, chỉ tay về phía phòng ngủ.

Trịnh Tuấn quay đầu nhìn theo hướng phòng ngủ, quay lại nói với Dư Khác Bạch: “Đừng nói em mở Thiên Nhân nha? Mẹ nó, em đừng làm tôi sợ chứ!”

“Cái gì cơ...” Dư Khác Bạch mắt híp nói: “Trong phòng anh có phụ nữ...”

Trịnh Tuấn bị y dọa dợ, lập tức đọc một lần “A di đà phật”.

“Anh làm cái gì vậy?” Lúc này đến phiên Dư Khác Bạch nghi ngờ.

“Tôi đang làm gì ư?” Trịnh Tuấn càng nghĩ càng lạnh sống lưng, buồn phiền nói: “Tôi còn muốn hỏi em làm gì cơ! Đang êm đẹp lại bảo trong phòng tôi có phụ nữ, em định dọa tôi sợ sao?”

“Ế? Không phải sao?” Dư Khác Bạch mờ mịt: “Em nghe thấy hai người...”

Hai người trầm mặc một hồi, sau đó Trịnh Tuấn bật cười sằng sặc, ôm lấy Dư Khác Bạch nói: “Tiểu ngu ngốc của tôi ơi, tôi đang xem AV thôi!”

11. Chương 11

Từ trước đến nay Dư Khác Bạch chưa bao giờ cảm thấy mình ngu xuẩn như bây giờ, thấp thỏm bất an lâu như vậy thì ra đối phương chỉ đang xem AV. Y nhớ lại những âm thanh nghe được, không nhin nổi cười nhạo chính mình.

“Em ghen sao?” Trịnh Tuân cắn cắn lên chóp mũi y, kéo người lên khỏi sô pha, dẫn đến phòng ngủ.

“Không phải anh muốn đến phòng tắm sao?” Dư Khác Bạch ngã nhào xuống giường, ánh mắt lóe lên, không hiểu ý nhìn về phía Trịnh Tuân. Y cảm giác hôm nay mình thực sự rất buồn cười, mọi hành động đều vô cùng ngu xuẩn.

“Một lát nữa chúng ta tắm chung luôn.” Trịnh Tuân ngậm lấy môi y, hai tay cùng lúc cởi quần Dư Khác Bạch.

Cũng đã mấy ngày không làm rồi, hai chân Dư Khác Bạch tách ra nghênh đón Trịnh Tuân, trong ngực đột nhiên có chút bi thương, mũi hơi cay cay. Tuy rằng qua lại không có tình cảm, nhưng dù sao cũng bên nhau tận hai năm trời. Trịnh Tuân là ân nhân của y, nếu không thì bây giờ Dư Khác Bạch đã sớm được đi đầu thai rồi.

Trong lúc bọn họ làm tình, Dư Khác Bạch không cẩn thận liếc mắt đến máy tính đặt bên giường, trên màn hình vẫn còn hình ảnh của phim AV, đó là một người đàn bà trần truồng, thật là một hình ảnh đáng xấu hổ. Trịnh Tuân xem AV mà không phải xem GV, có mục đích gì, thực chất Dư Khác Bạch là người hiểu rõ nhất. Y thu mất lại, phát hiện thấy Trịnh Tuân đang nhìn mình.

“Không chú tâm.” Trịnh Tuân hung hăng tiến vào, kích thích đến mức Dư Khác Bạch ứa nước mắt.

“Hôn lễ, em không đi được.”

Lúc đó hai người đã làm xong, vẫn đang nằm trên giường nghỉ ngơi lại sức, Dư Khác Bạch do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn nói ra những lời này. Trước đây Trịnh Tuân đã từng hỏi y có muốn tham dự hôn lễ của hắn không, thậm chí còn bảo sẽ mời cậu ngồi một vị trí vô cùng đẹp. Dư Khác Bạch cảm thấy Trịnh Tuân là một kẻ thích phô trương, là một người đàn ông làm việc thành thực, vậy mà lại có hành động ấu trĩ mời tình nhân tham dự hôn lễ của mình. Y nên làm cái gì bây giờ?

“Ừm, không đi được thì không phải đi.” Trịnh Tuân xoay người ôm lấy y, cọ cọ cằm cổ Dư Khác Bạch: “Tôi cũng không muốn đi.”

“Anh đừng nháo loạn nữa.” Dư Khác Bạch vỗ vỗ vai hắn: “Đi thôi, đi tắm rửa.”

Rõ ràng Trịnh Tuân lớn hơn y, vậy mà có đôi lúc Dư Khác Bạch lại phải đi dỗ Trịnh Tuân như dỗ trẻ con. Thú vị hơn chính là Dư Khác Bạch không cảm thấy phiền, tối đa chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Hai người chen chúc dưới một cái vôi hoa sen, tắm rửa một hồi lâu, vậy mà nét mặt Dư Khác Bạch vẫn rất ủ dột. Trịnh Tuân cảm thấy y rất khác thường, nhưng sẽ không hỏi nhiều bởi cho dù có hỏi thì y cũng sẽ không nói cho hắn biết nguyên nhân. Người này chính là như vậy, từ trước đến nay đều không muốn thành thật với hắn một lần.

Thế nhưng đến lúc Dư Khác Bạch lấy khăn tắm lau người cho Trịnh Tuân, hắn rút cuộc cũng không nhin nổi, cúi đầu nhìn y hỏi: “Em còn điều gì muốn nói phải không?”

Dư Khác Bạch dừng động tác, y hơi ngẩn người, một lát sau mới gật đầu.

“Vậy nói đi.” Trịnh Tuân đột nhiên nghĩ ra, có lẽ không phải là chuyện gì tốt, nhưng hai năm nay Dư Khác Bạch vẫn luôn cư xử hợp lý, không hiểu đã có chuyện gì khiến y khó xử như vậy.

“Anh sắp kết hôn rồi.” Dư Khác Bạch nói: “Nhưng hiệp ước của chúng ta còn chưa hết hạn.”

Trịnh Tuân nhú mày.

“Vì anh sẽ kết hôn nên em nghĩ chúng ta nên...”

“Đừng nói nữa.” Trịnh Tuấn đột nhiên nắm lấy bàn tay đang cầm khăn tắm của Dư Khác Bạch, trong lòng dâng lên cơn lửa giận dữ, hắn nắm lấy cằm y, lạnh mặt hỏi: “Ý của em là nên sớm kết thúc?”

túm lấy dư khác tay không lý đích khăn mặt, trong lòng dâng lên một cổ vô danh hỏa, hắn chọn dư khác trắng đích cằm, mặt lạnh vắn, “Ý của người là, sớm kết thúc?”

Dư Khác Bạch né tránh ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Bên ngoài tiếng chuông đồng hồ vang lên, báo hiệu tròn một giờ. Bên trong hai người vẫn giằng co nhau, cho đến khi âm thanh kia biến mất, Trịnh Tuấn cắn răng nói: “Không ngờ em cao quý đến thế đấy.”

Dư Khác Bạch rất ít khi cảm thấy tủi thân, vậy mà lúc này suýt nữa thì rơi nước mắt. Từ khi cha mẹ qua đời, toàn bộ hứng thú gần như rời khỏi y, y đã sớm chết lặng với thế giới này. Vậy mà lúc này đây, khi nghe câu nói giận dữ của Trịnh Tuấn, y đột nhiên rất muốn khóc. Cảm giác cuối cùng vẫn phải chia tay cuộc sống này, chia tay người đàn ông này, người đàn ông đã cho y tất cả. Kỷ niệm, không thể không có, không có khổ sở, gần như chỉ là hôn môi dịu dàng và những cái ôm ấm áp. Trong giây lát Dư Khác Bạch lưu luyến Trịnh Tuấn, nhưng tựa như lời hắn nói, Trịnh Tuấn phải kết hôn, hắn phải chung thủy với vợ của mình, Dư Khác Bạch không cho phép mình phát sinh quan hệ với người đã có gia đình, nếu không chính y sẽ coi thường bản thân mất.

“Trịnh Tuấn.” Dư Khác Bạch lấy hết dũng khí nhìn về phía Trịnh Tuấn, y nhú mày, cắn môi sau đó nói: “Hai năm nay thực sự cảm ơn anh, em hy vọng sau này anh sẽ thật hạnh phúc.”

Trịnh Tuấn cúi đầu hôn lên môi Dư Khác Bạch, hai người ôm nhau trong phòng tắm.

Đột nhiên Dư Khác Bạch có linh cảm đây sẽ là lần làm tình cuối cùng của bọn họ.

12. Chương 12

Trịnh Tuấn ôm Dư Khác Bạch về phòng ngủ, không thém nói hai lời, tách khe móng ra cắm vào hậu huyệt. Bất thành linh bị đẩy vào khiến Dư Khác Bạch khẽ hừ nhẹ một tiếng, âm thanh còn chưa kịp phát ra đã bị nụ hôn lấp mất.

Lòng Trịnh Tuấn ngập tràn phiền muộn, hắn không ngờ Dư Khác Bạch có thể suy nghĩ như vậy, nếu là người khác hắn chỉ cho rằng kẻ đó đang giận dữ ghen tuông với hắn, nhưng y thì không, điều y nói ra chính là suy nghĩ thực sự của y. Người này chuẩn bị rời khỏi hắn.

Trịnh Tuấn mạnh mẽ đẩy vào, rút ra toàn bộ rồi lại đẩy vào. Mỗi lần đều dùng toàn bộ sức lực, hận không thể xuyên hồng luôn Dư Khác Bạch. Hắn rất khi ít khi đối xử với y như vậy, chính hắn cũng không thể biết chính xác vì sao, nhưng chỉ cần đối mặt với người này, hắn sẽ không thể hạ quyết tâm được, động tác cũng trở nên dịu dàng vô hạn. Duy nhất chỉ có lần này, hắn không thoải mái, cả thân thể lẫn trái tim đều không thoải mái.

Hắn như phát điên, không hề lưu tình lặn qua lặn lại Dư Khác Bạch, mà Dư Khác Bạch bị hắn làm như vậy, ngoài đau ra thì chẳng còn cảm giác gì, thậm chí càng về sau tính khí vốn đang cương cứng cũng dần mềm xuống. Trịnh Tuấn dùng hết sức, Dư Khác Bạch không cách nào chống đỡ nổi. Cứ như vậy một hồi lâu, y thậm chí còn nghĩ có lẽ mình đã chết rồi. Y nằm úp sấp, nằm nghiêng, quỳ, đủ loại tư thế được bày ra, lần này Trịnh Tuấn bắn rất chậm, chờ đến khi hắn bắn tinh Dư Khác Bạch cũng sắp ngất xỉu. Toàn thân y mướt mồ hôi, triệt để ngã xuống giường.

Trịnh Tuấn hoảng sợ, dừng động tác lại, cầm lấy cánh tay Dư Khác Bạch, hoảng hốt gọi y: “Tiểu Bạch?”

Trịnh Tuấn thấy y không động đậy thì vô cùng hoảng hốt, hắn nhanh chóng rút ra, xót xa hôn lên môi Dư Khác Bạch, rồi ôm lấy người vào lòng, không ngừng gọi tên y. Trịnh Tuấn chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này, bởi vì hắn thực sự không phải là loại người thô lỗ bạo lực. Tay chân hắn luống cuống, chột

nhớ ra gì đó, lập tức chạy mở cửa sổ rồi ôm Dư Khác Bạch đến ngồi lên ghế sa lông bên cạnh. Vài phút sau Dư Khác Bạch cũng tỉnh lại, sắc mặt y trắng bệch, cả người đều mồ hôi lạnh.

Trịnh Tuân thấy y mở mắt ra, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hấn ôm lấy y, vừa hôn trán y vừa không ngừng nói xin lỗi.

Dư Khác Bạch nghỉ ngơi một hồi lâu mới phục hồi được tinh thần, y thở dài một hơi, có chút yếu ớt nói với Trịnh Tuân: “Xin lỗi, làm anh mất hứng rồi.”

“Bị ngốc phải không?” Trịnh Tuân đau lòng, hấn rất muốn ôm chặt Dư Khác Bạch nhưng lại không dám, sợ y sẽ tiếp tục xảy ra chuyện gì: “Em làm tôi sợ muốn chết.”

Trong lòng Dư Khác Bạch ngập tràn áy náy, lần cuối cùng mà hấn còn làm kim chủ sợ hãi.

“Em nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta tiếp tục nha.” Cả người Dư Khác Bạch đều mềm nhũn, đầu ngón tay tê dại, lúc này vẫn còn hơi khó thở.

“Không được. ” Trịnh Tuân ôm chầm lấy y, một lần nữa đưa lại giường, sau đó hôn lên mặt Dư Khác Bạch: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, không làm nữa.”

Trong nháy mắt mũi Dư Khác Bạch cay cay, y thực sự muốn làm tình thật cuồng mê với Trịnh Tuân lần này. Trịnh Tuân là người đàn ông đầu tiên của y, cũng có thể là người cuối cùng, nhưng y muốn đoạn tuyệt mối quan hệ này, không muốn lưu lại chút tiếc nuối nào. Cuối cùng y vẫn nhắm hai mắt lại, làm theo lời Trịnh Tuân nói, nghỉ ngơi thật tốt. Lâu lắm rồi y không được nghỉ ngơi cho tốt, cảm giác mình sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Trịnh Tuân nhìn Dư Khác Bạch, lấy tay xoa hai bên thái dương của y. Hai người không trò chuyện cùng nhau, cho đến khi bầu trời tối đen, cùng nhau đi vào giấc ngủ, rồi ngủ đến tận hừng đông, Trịnh Tuân để lại một tờ giấy nhớ, đến khi Dư Khác Bạch tỉnh lại đã không thấy người đâu rồi. Trên tờ giấy Trịnh Tuân viết: “Nếu như em đã mong muốn như vậy thì quan hệ giữa hai ta sẽ chấm dứt sớm hơn, em có thể ở lại chỗ này, hai năm nay tôi không giúp được gì nhiều cho em, sau này nếu có gì cần giúp đỡ cứ bảo với tôi.”

Không xưng tên cũng không kí, đi kèm cùng tờ giấy ghi chú là hợp đồng chấm dứt trước thời hạn của hai người. Dư Khác Bạch bỏ hợp đồng và tờ giấy ghi chú vào hành lý của mình, sau đó đi tắm rửa một chút.

Lúc rời đi Dư Khác Bạch mang theo một bộ quần áo của Trịnh Tuân, y không hiểu vì sao mình lại làm vậy, chỉ là muốn giữ một chút gì làm kỉ niệm về người kia mà thôi. Đóng cửa lại, Dư Khác Bạch cứ nghĩ mình đang tiến hành một nghi thức gì đó. Cánh cửa này đóng lại, cuộc đời trật đường ray của y trong hai năm cũng kết thúc theo. Số phận của y đã thay đổi hoàn toàn trong hai năm qua và Trịnh Tuân là người đã làm nó thay đổi. Tất cả đều đã kết thúc, y không biết nên làm gì với khung cảnh chia tay yên tĩnh này. Nếu như bây giờ có một cơn mưa mùa hạ có thể phối hợp với tình hình, nhiều năm sau nhớ lại kỉ niệm này, có thể sẽ rất cảm động đây. Nhưng thật đáng tiếc bên ngoài trời vẫn nắng bừng tươi sáng, thời tiết thực sự không thích hợp để chia ly.

Dư Khác Bạch áp tay lên cánh cửa, thở một hơi thật sâu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì. Y chờ một lát rồi thu tay lại, miệng khẽ thốt lên một câu: “Tái kiến*, Trịnh Tuân.”

*Vốn định để “Tạm biệt, Trịnh Tuân” nhưng t thấy “Tái kiến” nó thể hiện được sự quyến luyến chưa xốt của Dư Khác Bạch, đồng thời từ “Tái kiến” còn có thêm nghĩa hẹn gặp lại, cho nên dùng “Tái kiến” vẫn là tối ưu.

13. Chương 13

Thực ra một người muốn triệt để biến mất trong cuộc sống của một người thì vô cùng dễ. Từ ngày chia tay trong im lặng, Trịnh Tuân và Dư Khác Bạch không hề liên lạc với nhau. Giữa bọn họ không hề có một người quen biết chung nào, ngoài trừ lên giường thì không bao giờ xuất hiện bên ngoài cùng nhau, muốn chặt đứt mối quan hệ này thật sự rất dễ dàng.

Hôn lễ nhanh chóng đến gần, Trịnh Tuấn có cảm giác hình như mình đang bị thời gian ép đi về phía trước. Hắn bận rộn đến mức quên bém đi cái ngày giải trừ quan hệ hợp đồng với Dư Khác Bạch, cho đến đêm trước hôn lễ hắn ngồi chơi di động đọc mục ghi chú mới nhớ ra. Chỉ có một mình Trịnh Tuấn ở trong phòng, hắn nằm trên giường không ngừng cảm thán Dư Khác Bạch thật vô tình, lúc đi thậm chí còn không thêm để lại cho hắn vài câu.

Đột nhiên Trịnh Tuấn nhớ ra cái gì đó, hắn nhảy xuống giường, chạy đến thư phòng lục lại ngăn kéo. Trong ngăn kéo có một hộp nhung nhỏ màu xanh, hắn chán nản thở dài mở cái hộp đó ra, bên trong là một chiếc cà vạt. Thứ này là hắn định tặng cho Dư Khác Bạch khi y tốt nghiệp, chia tay khuôn viên đại học, từ nay về sau làm việc có ích cho xã hội, ở phương diện này Dư Khác Bạch tuyệt đối không nói ra bất cứ yêu cầu gì, Trịnh Tuấn cũng không chủ động giúp đỡ, hắn nghĩ với tính cách của y, hắn giúp y có thể khiến y hận hắn cả đời. Điều duy nhất có thể làm là tặng y một món quà có ý nghĩa, Dư Khác Bạch trưởng thành trong tay hắn, hắn mau cho y chiếc cà vạt này, trong lòng thậm chí còn nảy lên kiêu ngạo. Chỉ có điều sao cũng không ngờ được, mua đã lâu rồi mà hắn lại quên đưa cho Dư Khác Bạch.

Hắn gấp chiếc hộp lại, một lần nữa thả vào trong ngăn kéo. Trịnh Tuấn nghĩ nếu một ngày bọn họ gặp lại nhau, đến lúc đó hắn nhất định phải đưa cho y. Đột nhiên hắn rất muốn biết giờ này Dư Khác Bạch đang làm gì. Y đã chuyển ra khỏi kí túc xá của trường, như vậy y chuyển đến nơi nào, tìm được công việc ra sao, bệnh mắt ngủ đã đỡ chưa, quan hệ với đồng nghiệp như thế nào. Trịnh Tuấn cười khổ, cảm giác mình lo chuyện bao đồng, hơn nữa còn không hợp tình hợp lý chút nào.

Hắn tắt đèn đi, sau đó trở lại phòng ngủ, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tỉnh lại hắn sẽ có một cô dâu của mình.

Hôm nay Dư Khác Bạch tặng ca cho nên đến tận một rưỡi đêm y mới lết thân xác mệt mỏi về đến nhà. Y không ngờ mình mới đến thực tập ở công ty này vài ngày mà đã phải chịu cảnh tặng ca khủng khiếp như vậy, liên tục ba bốn ngày rồi cứ nửa đêm mới xong, mệt mỏi đến mức suýt nữa mất lòng tin vào cuộc sống. Nhưng thế cũng may, bởi vì cường độ làm việc lớn khiến chất lượng giấc ngủ của y cải thiện không ít. Tuy thời gian ngủ ban đêm không nhiều nhưng vô cùng sâu, sáng mai tỉnh lại sẽ không còn bồn chồn và mệt mỏi như trước nữa.

Y mở cửa vào nhà, phát hiện Cao Dương vẫn còn chưa ngủ. Lần nào cũng vậy, cứ y phải tặng ca thì Cao Dương sẽ chơi game trong phòng khác chờ y trở về.

“Sao lại không ngủ?” Dư Khác Bạch thay dép, đi tới chỗ cậu ta ngồi, lại ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo trên tường: “Đã muộn rồi đấy.”

“Không ngủ được,” Cao Dương thoát ra khỏi trò chơi, nói với y: “Đã bật bình nóng lạnh rồi, đi tắm rồi ngủ đi, đói bụng không, tớ nấu mì cho cậu nha?”

“Không cần đâu.” Dư Khác Bạch không có thói quen ăn đêm, hơn nữa bây giờ y đang vô cùng mệt mỏi, chỉ mong được ngủ nhanh nhanh thôi.

“Được rồi, vậy cậu nhanh đi tắm đi, tớ cũng chuẩn bị đi ngủ đây.” Cao Dương đuổi thối lui một cái, ôm laptop đi về phòng mình.

Dư Khác Bạch nhìn cậu ta đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi cũng đi về phòng. Thay quần áo, tắm rửa, lúc đứng dưới vòi hoa sen Dư Khác Bạch đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Y đã rời khỏi Trịnh Tuấn được một tuần, ngày thứ hai khi đến thành phố M y đã bắt đầu thực tập, loay hoay bận rộn đến mức không nhớ đến Trịnh Tuấn nữa. Ngày mai sẽ là hôn lễ của người nọ, Dư Khác Bạch nhắm mắt lại, hưởng thụ dòng nước ấm chảy từ trên đỉnh đầu xuống, sau đó lan đi khắp cơ thể.

Thật ra y vẫn rất tò mò, tưởng tượng cảnh người đó mặc âu phục đứng trong hôn trường sẽ như thế nào, chắc chắn sẽ càng đẹp trai anh tuấn hơn bình thường, có điều hình như chẳng liên quan đến y lắm thì phải. Y vốn chỉ định tắm rửa qua loa, kết quả từ lúc nào bàn tay đã bắt giắc vòng ra hậu huyệt phía sau mình. Mỗi lần đi gặp Trịnh Tuấn, cái chỗ ấy đều được tẩy rửa sạch sẽ, nhưng tên kia rất phiền phức, gần như lần nào cũng bắn vào bên trong, đã khiến y mệt mỏi sau khi làm xong còn phải oản mình hao tổn sức lực tẩy rửa nữa. Tuy rằng gần như lúc nào chuyện hậu kì cũng do Trịnh Tuấn lo liệu. Chợt nghĩ đến chuyện này khiến Dư Khác Bạch càng hoảng hốt. Y phát hiện mình mới xa Trịnh Tuấn không được bao lâu mà những

chuyện kia đang dần dần trở nên vô thực, thật giống như nó chưa từng xảy ra, những đêm ướt đầm mồ hôi, nhưng lần làm tình triền miên, tim đập mạnh mặt đỏ tươi vẫn ôm lấy nhau, tất cả đều là giả dối, chỉ là do y tưởng tượng ra mà thôi. Hiện tại chỉ có thân thể mệt mỏi rã rời và tăng ca liên tục mới là chân thật.

Không phải y không thích cuộc sống hiện tại nhưng đột nhiên lại lo lắng, liệu có một ngày nào đó y thực sự quên mất có một người tên là Trịnh Tuân.

14. Chương 14

Dư Khác Bạch tự an ủi mình trong nhà tắm một lần, y rất ít khi phải làm như vậy, nguyên nhân rất đơn giản do tần suất Trịnh Tuân muốn y rất cao, trên cơ bản không đợi dục vọng của y dâng trào, đối phương đã gọi y đến làm tình rồi, một nguyên nhân khác nữa đó chính là Dư Khác Bạch cảm thấy rất xấu hổ. Mười năm trước đã bắt đầu thức tỉnh quá trình làm người lớn nhưng đến tận bây giờ vẫn ngại ngùng, cứ như là trẻ con làm chuyện xấu, chỉ cần nghĩ đến đã thấy chột dạ rồi. Cho nên khi y nhìn thấy dòng tinh dịch trắng đục trôi theo làn nước, mặt không tự chủ được nóng đỏ lên. Y nhanh chóng lau khô người rồi quay về phòng ngủ.

Bởi vì sợ ồn ào nên Dư Khác Bạch không sấy tóc mà đi ngủ luôn. Hơn hai giờ mới được ngủ mà sáu giờ đã phải dậy rồi, thời gian nghỉ ngơi của y cứ luôn thiếu thốn. Dư Khác Bạch quán mình trong chăn, chẳng có tí nào buồn ngủ, trong đầu chỉ còn suy nghĩ về đám cưới của Trịnh Tuân vào ngày mai. Trịnh Tuân kết hôn còn y phải đến công ty tăng ca.

Theo nguyên tắc thì đêm nay Trịnh Tuân và cô dâu không thể gặp mặt, không biết đối phương có đang trải qua đêm khuya một mình, hay đang vui vẻ bên cậu trai ngon miệng nào không. Dư Khác Bạch nhíu mày, lại trở mình, muốn xua tan những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Chỉ có điều hiệu quả lại quá nhỏ, cho dù y ngủ thì trong mơ vẫn ngập tràn hình ảnh Trịnh Tuân. Dư Khác Bạch bắt đầu hoài nghi, không rõ vì sao y lại nhớ Trịnh Tuân như vậy.

Y rời giường từ sớm, tự làm đồ ăn sáng cho mình, sau đó đi làm.

Mối quan hệ giữa y và cao dương rất kỳ lạ, y có thể cảm nhận được cao dương rất muốn quan tâm chăm sóc y, chỉ có điều y không có thói quen được người khác bao bọc, chỉ ít cùng là khoảng thời gian sau khi cha mẹ qua đời. Thực chất y rất giàu có, đó là số tiền mà Trịnh Tuân đã cho y, y tin mình có thể sống sung sướng đến cuối đời với số tiền đó.

Sáng thứ bảy ga tàu điện ngầm rất ít người, Dư Khác Bạch ngồi trong tàu tàu trống trải, chợt lóe lên ánh đèn của những biển quảng cáo, đột nhiên nghĩ sao mình lại giống với những con người xuất hiện trong phim Nhật Bản vậy, thật tầm thường vô vị, chẳng hiểu vì sao mình lại bận rộn.

Ngày mới vừa đến, Trịnh Tuân đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là mẹ hắn. Hắn thấy rất phiền, chuyện kết hôn này đã phiền phức lắm rồi, mẹ hắn lại càng phiền hơn.

Sau khi cha mẹ ly hôn, mẹ hắn càng trở nên điên loạn, mỗi ngày đều chăm chăm giới thiệu bạn gái cho hắn, muốn hắn nhanh chóng thoát khỏi cuộc sống độc thân. Trịnh Tuân biết suy tính của mẹ hắn, cũng lắm chỉ là muốn hắn cho bà thêm ít tiền. Đáng tiếc Trịnh Tuân chẳng có tình cảm sâu sắc gì với cha mẹ hắn, đối với hai người kia từ trước đến nay hắn đều từ chối qua lại. Về phần hôn nhân với Lương tiêu là do hắn tự nguyện.

Lúc ấy Trịnh Tuân nghĩ mình cũng chẳng yêu ai thật lòng, Lương gia lại có quan hệ làm ăn với họ, vì vậy nếu muốn “thân càng thêm thân” thì đương nhiên Trịnh Tuân sẽ không phải đối rồi. Lương tiêu là một cô gái xinh đẹp, hiểu chuyện, không lắm miệng, tổng thể là một người chân thiện mỹ, mặc cho người ta định đoạt cuộc sống của mình vẫn chỉ trốn trong thư phòng đọc sách viết chữ. Một cô gái như vậy là người Trịnh Tuân cần tìm nhất, vừa có lợi mà không cần quá quan tâm, rất không tồi. Chỉ có điều hắn nghi ngờ gần đây Lương tiêu có việc gì đó, cô luôn trốn tránh hắn, không biết đang giấu diếm chuyện gì. Trịnh Tuân chẳng

có hơi sức đâu mà đi tìm hiểu tâm tư của cô, chỉ cần đám cưới này thành công tốt đẹp, những thứ khác không cần quan tâm.

Điện thoại im lặng nằm một góc, Trịnh Tuấn đứng dậy chuẩn bị đi rửa mặt. Vừa đến cửa phòng ngủ, thì tiếng chuông lại vang lên, hắn bắt đầu đi quay lại nhận điện.

“Ngủ dậy chưa?”

“Biết rồi còn hỏi.” Đôi khi Trịnh Tuấn nghĩ làm sao mẹ hắn có thể hỏi những câu không có tí dinh dưỡng nào thế, còn thích nói mấy câu cũng thiếu dinh dưỡng không kém, lần trước hắn đưa Dư Khác Bạch về nhà, đúng lúc gặp bà ở đây, chuyện này luôn khiến Trịnh Tuấn không vui. Hắn không thích người khác tùy tiện vào nhà của mình, đương nhiên Dư Khác Bạch là ngoại lệ.

“Sao lại nói vậy! Tên nhóc con ngày càng không hiểu chuyện!”

Trịnh Tuấn không thèm chấp bà, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì không? Nếu không thì tôi phải đi sắp xếp.”

“Tốt lắm, mẹ gọi để thức con dậy, sợ con dậy trễ, lát nữa bọn Tề Nghiêu sẽ đi đến chỗ con, con nhanh chóng thu xếp đi nha!”

Tề Nghiêu là em họ Trịnh Tuấn, cũng là một trong những phù rể. Quan hệ giữa hắn và Trịnh Tuấn không tốt lắm, bởi vì ách đây nhiều năm cả hai cũng tranh giành nhau một cậu trai. Trịnh Tuấn không phải là người phải tranh giành với người khác chỉ vì một bạn giường, sở hữu một bạn giường chưa bao giờ quan trọng với hắn, bản thân có thể nhìn rõ thân thể đối phương nhưng không thể thấy được tâm can họ. Chẳng qua nếu có kẻ muốn phân cao thấp để cướp người của hắn thì Trịnh Tuấn sẽ không bỏ qua dễ dàng, kẻ khiến hắn và Tề Nghiêu tranh giành với nhau chỉ có một người duy nhất. Không hẳn là vì bản thân kẻ đó, mà còn là vì mặt mũi của chính mình.

Hai năm nay Dư Khác Bạch luôn được hắn nghiêm túc che chở, bởi vì hắn biết loại người cao ngạo lạnh lùng như Dư Khác Bạch chính là loại mà Tề Nghiêu yêu thích nhất. Hắn vốn không muốn nhờ người này làm phù rể nhưng mẹ hắn đã nói đi nói lại hắn cũng lười từ chối, nói thêm nữa cũng chỉ tốn nước miếng mà thôi.

Tề Nghiêu đứng trước cửa nhà Trịnh Tuấn, còn cười nói: “Chúc mừng anh, sau này không biết có còn cơ hội cướp người trên giường anh nữa hay không.”

Trịnh Tuấn chẳng thèm chấp hắn, nhanh chóng thu xếp để chuẩn bị ra khỏi nhà.

Bên ngoài tài xế đã đợi bọn họ rồi, hội trường hôn lễ ở một vườn hoa ở ngoại ô, bọn họ cần đi ngay nếu không sẽ chậm.

“Anh họ.” Tề Nghiêu mặc đồng phục phù rể, trông hăng hái phấn chấn hơn bình thường nhiều, ngoại hình Tề Nghiêu không tồi, rất có hương vị thanh niên thời đại, rất quyến rũ, đáng tiếc là miệng gã không tốt cho lắm: “Phòng này chỉ mình anh ở thôi à?”

“Cậu có ý gì?” Trịnh Tuấn nghi ngờ nhìn gã.

Tề Nghiêu đứng dậy khỏi ghế sa lon, không biết lấy từ đâu ra một tấm ảnh, đưa đến cho Trịnh Tuấn, cười nói: “Tấm ảnh này tôi chưa thấy bao giờ?”

Trịnh Tuấn nhíu mày nhìn tấm ảnh, đó là ảnh chụp Dư Khác Bạch. Hắn rất ngạc nhiên không biết Tề Nghiêu lấy đâu ra tấm ảnh này, có thể là do Dư Khác Bạch không cẩn thận làm rơi, nhưng mà lúc trước hắn đã đi tìm khắp góc nhà nhưng không ra, nay Tề Nghiêu lại phát hiện được, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng hậm hực. Trịnh Tuấn chụp lấy tấm ảnh, bảo Tề Nghiêu đi ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài, Tề Nghiêu mới khẽ cười nói: “Anh họ, hôm nay anh kết hôn rồi, hay là giới thiệu cho tôi người bạn này đi, ngoại hình cậu ta rất hợp với sở thích của tôi, anh yên tâm tôi sẽ quan tâm đến cậu ta.”

Trịnh Tuấn dừng chân lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tề Nghiêu: “Đừng có hy vọng hão huyền nữa.”

Tề Nghiêu cười bĩu môi, giục hắn đi nhanh nhanh. Cho đến khi hôn lễ bắt đầu Tề Nghiêu vẫn không nhắc lại chuyện này, nhưng Trịnh Tuấn không thể nào an tâm nổi, hắn hiểu rõ Tề Nghiêu, gã đã thích ai thì dù phải đào ba tấc đất lên cũng phải tìm ra.

Trên đường đến hôn trường, Trịnh Tuấn luôn nghĩ về tấm ảnh của Dư Khác Bạch, với ngoại hình và khí chất của y, hẳn dám đánh cược bây giờ Tề Nghiêu đã tìm Dư Khác Bạch, chỉ là cố ý muốn chọc tức hắn thôi. Đột nhiên hắn bắt đầu thấy may mắn vì tấm ảnh này Dư Khác Bạch hơi xấu hơn bình thường.

Xe đi thẳng đến hôn trường, lúc đi từ trên xe xuống, Tề Nghiêu đột nhiên ôm lấy vai Trịnh Tuấn, cười hi hi nói: “Anh học, anh sắp kết hôn rồi, cậu trai trong ảnh tôi giúp anh giữ nha.”

Gã nói xong, lẳng lặng rút tấm ảnh Dư Khác Bạch trong túi Trịnh Tuấn ra.

Trịnh Tuấn đột nhiên bị một đám khách khứa đi qua làm phân tán tinh thần, hoàn toàn không đề phòng Tề Nghiêu, cho nên ảnh bị gã lấy đi lúc nào cũng không biết.

15. Chương 15

Đám cưới rất náo nhiệt, dù sao hai nhà đều là người làm ăn kinh doanh, xã giao nhiều đến mức khiến Trịnh Tuấn đau đầu. Hắn không hề muốn cử hành hôn lễ, nghĩ đến hôn trường, cô dâu và chú rể mặc quần áo rực rỡ cứ như là khổ con diễn xiếc, điều này làm hắn không được thoải mái.

Hy vọng của Trịnh Tuấn là hắn và Lương Tiêu đăng ký kết hôn, sau đó hưởng tuần trăng mật, như vậy không tốt hay sao? Nhưng cha mẹ hai bên đều kiên quyết muốn tổ chức một hôn lễ quy mô hoành tráng, nói là đại sự cả đời, tất yếu phải coi trọng. Nói cho cùng thì cuộc hôn nhân này không phải chuyện riêng của hai người nữa, mà là chuyện lớn của cả gia đình. Nếu cho Trịnh Tuấn lựa chọn lại, hắn chắc chắn sẽ không trở thành chồng của Lương Tiêu.

Hôn lễ diễn ra rất thuận lợi, cô dâu vịn tay cha tiến vào hôn trường.

Trịnh Tuấn đã vô số lần nghe người khác khen Lương Tiêu xinh đẹp, khoảng khắc này hắn mới triệt để tiếp nhận được vẻ đẹp của cô. Đáng tiếc là đối với con người ưu nhã xinh đẹp như cô, hắn lại không có cảm giác giao động. Tóm lại, hắn tin rằng Lương Tiêu không yêu hắn, chỉ là với chuyện kết hôn, lời nói của cả hai người bọn họ đều không có trọng lượng.

Trịnh Tuấn thấy rằng cưới được một người xinh đẹp vô cùng làm vợ, suy cho cùng cũng là chuyện tốt cho hắn. Hắn đón tay Lương Tiêu từ trong tay bố vợ, hai người nhìn nhau cười, thật giống đôi tình nhân yêu đương mật ngọt. Về phần có tình cảm thực sự hay không, chỉ có hai người là hiểu rõ nhất.

Các bước đều tiến hành theo khuôn mẫu cũ, thuận lợi đến mức khiến Trịnh Tuấn cảm thấy vô vị. Thề nguyện, trao nhẫn, uống rượu giao bôi, sau đó Trịnh Tuấn nhẹ nhàng hôn môi lương tiêu. Cuối cùng, Lương Tiêu ném hoa cưới.

Một đám người tranh nhau, cuối cùng không hiểu sao lại ném trúng đầu chú rể đang đi tìm ly rượu. Mọi người cười vang, nói với hắn: “Có phải chú rể muốn kết hôn hai lần không!”

Lương Tiêu và Trịnh Tuấn đều cười xòa theo bọn họ, thể hiện sự rộng lượng đến thần nhiên. Nhưng cho đến khi đám người đó tản đi, chỉ còn Trịnh Tuấn đối mặt với Lương Tiêu, hai người mới không tránh khỏi xấu hổ.

Náo loạn một ngày, đến chạng vạng người ta mới tan cuộc.

Cô dâu chú rể thay quần áo, hai nhà cùng nhau đi ăn. Trong bữa tiệc, Trịnh Tuấn nói rất ít, phần lớn thời gian đều là cha hắn và cha Lương Tiêu trò chuyện với nhau.

Trịnh Tuấn cười nhạt trong lòng, đây mới là mục đích thực sự của bọn họ. Hắn nhìn đĩa thức ăn trước mặt, đó là từng thử quế ngư (cá sọc quế), là món Dư Khác Bạch yêu thích nhất. Đột nhiên nghĩ người này, hắn bèn sờ sờ túi áo nhưng phát hiện đã thay âu phục rồi, tấm ảnh cũng không cầm theo.

Hắn gắp một miếng cá bỏ vào miệng, đột nhiên hơi nhớ Dư Khác Bạch, trải qua mấy ngày sống thanh tâm quả dục, cuộc sống trở nên nhàm chán vô vị.

Dư Khác Bạch vẫn làm việc đúng giờ, mặc dù hôm nay là thứ bảy. Những phòng khác đều được nghỉ, chỉ duy nhất tập thể phòng bọn họ phải tăng ca, cũng may sáu rưỡi tối quản lý vẫn thả cho về nhà. Y chăm công xong, đi theo đồng nghiệp vào thang máy, chợt nghe một bà chị và một cô gái nói chuyện: “Thật phiền phức, ngày nào cũng tăng ca, hôm nay đáng lẽ tôi phải làm phù dâu cho đám cưới cô bạn cùng phòng thời đại học.”

Dư Khác Bạch nghe được hai từ “đám cưới”, tâm trạng Dư Khác Bạch đột nhiên thất lại, cứ như vậy trong nháy mắt y nhớ đến Trịnh Tuấn. Người đàn ông đó không có gì không tốt, hẳn cho y tiền, đối xử với y không tồi, lúc chia tay cũng dứt khoát nhanh gọn, thậm chí dù kết thúc hợp đồng trước thời hạn cũng không yêu cầu y trả lại tiền. Người như Trịnh Tuấn thật sự rất khó tìm được. Y vừa nghĩ đến hẳn trong lòng đã ngập tràn phiền muộn, cứ như người đó hiểu rất rõ về mình, khiến y không có cách nào bắt đầu cuộc sống mới.

Cũng nhờ như vậy Dư Khác Bạch mới hiểu rõ, có một góc nhỏ trong trái tim y đang vang lên những tiếng thì thầm nho nhỏ, đó là tên Trịnh Tuấn, cứ như là mỗi giây mỗi phút đều nhớ đến y, dù người đó có khiến y nhớ lại mình từng dè hèn đến mức nào, y vẫn muốn gặp lại hẳn. Cảm xúc này rất phức tạp, thật khiến trí não Dư Khác Bạch thêm hỗn loạn.

Y vừa đi ra khỏi cửa tòa nhà công ty đã thấy Cao Dương đứng chơi game trước cửa, bên người cậu ta là một chiếc xe đạp mới mua.

“Cao Dương!” Dư Khác Bạch kinh ngạc gọi tên cậu ta, không hiểu vì sao Cao Dương lại xuất hiện ở đây.

Cao Dương ngẩng đầu lên, thấy Dư Khác Bạch đang đi về phía mình thì lập tức cất điện thoại, phát tay cười nói với y: “Tớ còn tưởng cậu phải tăng ca đến khuya cơ.”

“Sao cậu lại ở đây?” Dư Khác Bạch quan sát Cao Dương một hồi, phát hiện sau lưng cậu ta có một quả bóng rổ, nói không chừng vừa đi chơi bóng về.

“Đánh bóng xong đi ngang đây, nghỉ chờ cậu tan ca luôn.” Cao Dương cười lớn, ngồi lên xe đạp rồi nói với Dư Khác Bạch: “Lên xe đi, tớ chở cậu về nhà.”

Dư Khác Bạch cũng cười, ôm lấy quả bóng rổ rồi ngồi xuống yên sau xe đạp. Hai thanh niên trẻ tuổi vừa đạp xe vừa tán gẫu trong trời chiều mùa hạ, xuyên qua những con phố lớn ngõ nhỏ. Dư Khác Bạch nhớ lại thật lâu trước đây, trước thời y học đại học, y cũng từng gặp Cao Dương đạp xe như vậy, rồi dần dần chậm lại và dừng trước mặt y. Khi đó nhà y còn chưa xảy ra biến cố, phiền não lớn nhất của y không phải là thời gian tiếp theo phải sống ra sao mà chỉ là có kịp làm xong bài tập về nhà trong đêm nay không. Nhoáng một cái đã qua nhiều năm, mục đích sống của y dần dần thay đổi, còn Cao Dương vẫn cứ sáng lạng, hăng hái, nhiệt huyết với cuộc sống. Nhìn lại chính mình, càng ngày càng trầm mặc, còn chất chứa nhiều bí mật, thật sự tương phản với Cao Dương.

Y đột nhiên thấy có chút cô đơn, trong lòng quạnh quẽ,

Lúc đi ngang qua một cửa tiệm áo cưới, y nhìn thấy hình ảnh mình và Cao Dương phản chiếu trên tấm kính lớn của cửa hàng, nhìn sâu vào trong có một đôi vợ chồng sắp cưới đang thử lễ phục.

Hôm nay y không chỉ một lần nhớ vô tình đến Trịnh Tuấn, người đó hôm nay đã tổ chức đám cưới, không biết có diễn ra thuận lợi không?

Dư Khác Bạch vẫn quay đầu nhìn về phía tiệm áo cưới kia, cho đến khi những chiếc xe dần dần chấn tằm nhìn của y.

Cảm giác kết hôn như thế nào nhỉ? Chú rể có vui vẻ không?

Dư Khác Bạch ngồi chờ ra sau yên xe Cao Dương, ngay cả lúc về đến nhà rồi cũng không phát hiện ra.

16. Chương 16

Nếu có một cái máy “Chuẩn đoán tâm sự” thì hay biết bao, phiền muộn không rõ trong lòng, chỉ cần dùng máy đo là biết rõ ngay nguyên nhân. Cả đêm Dư Khác Bạch đều ủ dột không vui, cơm ăn không vô, tắm cũng không yên lòng, suốt nửa thì trượt chân ngã rồi.

Cao Dương lo lắng hỏi y: “Tiểu Bạch, có phải cậu gặp áp lực quá không?”

“Không phải đâu.” Dư Khác Bạch biết Cao Dương đang hỏi chuyện công việc của y, mà sự thật cũng là như vậy, vừa mới tiếp xúc với công việc mà đã không ngừng tăng ca, chứ đừng nói đến y là một thực tập sinh mới đến đây có vài ngày, ngay cả nhân viên cũ cũng sẽ oán hận.

“Sắc mặt cậu không tốt lắm.” Cao Dương nhíu mày, muốn nói gì rồi lại thôi.

“À...có thể gần đây không được nghỉ ngơi tốt.” Dư Khác Bạch cảm thấy mình nên rút bớt thời gian đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, y đã mất ngủ nhiều ngày, gần đây rồi cuộc cũng ngủ được, nhưng mỗi ngày đều phải thức khuya dậy sớm, nếu cứ tiếp tục như thế sớm muộn gì thân thể cũng sinh bệnh đau ốm, y khó khăn lắm mới có thể sống sót, không thể chỉ vì đơn giản như vậy mà ngã xuống được.

“Vậy hôm nay cậu đi ngủ sớm một tí.” Cao Dương đi thẳng đến phòng bếp: “Tớ có mua sữa đây, cậu uống đi.”

“Không cần đâu.” Thực ra Dư Khác Bạch không có thói quen được Cao Dương đối xử quá tốt, y sẽ rất xấu hổ, không biết làm cách nào báo đáp cho đối phương.

Cao Dương lấy trong tủ lạnh ra một hộp sữa rồi đưa cho Dư Khác Bạch, sau đó đi về phòng mình: “Tớ chơi game chút đã, cậu cũng đi ngủ sớm một chút.”

Dư Khác Bạch nhìn cậu ta đi vào phòng, cúi đầu cắm ống hút vào hộp sữa, mang ra ban công vừa hóng gió vừa uống. Hơn tám giờ tối rồi mà bên ngoài khu dân cư vẫn còn nhiều người qua lại. Đám trẻ con đang chơi đùa, chó chạy mèo nằm, còn có những đôi tình nhân trẻ đang nắm tay nhau cùng đi dạo bộ.

Y thôi không nhìn nữa, ngửa mặt ngắm bầu trời. Có một chiếc máy bay vừa bay ngang, không biết là bay về nơi nào.

Y chợt nhớ có một lần, đó là một đêm y mất ngủ, len lén chạy ra ban công hút thuốc, không biết sao Trịnh Tuấn cũng tỉnh rồi chạy đi tìm y, dùng chăn bọc lấy người. Rõ ràng chuyện đó mới xảy ra cách đây không lâu thôi, bây giờ nhớ lại cứ có cảm giác trải qua rất lâu rồi. Tâm trạng Dư Khác Bạch rất tệ, y chưa bao giờ nhớ Trịnh Tuấn như bây giờ.

Đêm tân hôn, Trịnh Tuấn cũng chẳng hạnh phúc hơn Dư Khác Bạch.

Y và Lương Tiêu tiến vào phòng tân hôn, ga giường đỏ thắm, hai người chỉ nằm trên đó khiến Trịnh Tuấn cực kỳ buồn cười, mà càng buồn cười hơn chính là người vợ danh chính ngôn thuận của hắn lại có thể từ chối làm tình cùng hắn.

Trịnh Tuấn chưa từng chạm vào phụ nữ, nhưng hắn biết mình ăn được cả nam lẫn nữ.

Hắn chưa bao giờ cố gắng suy xét xem mình là đồng tính luyến ái hay song tính luyến ái, vấn đề này hắn chẳng thèm nghĩ đến một lần. Từ trước đến nay hắn chỉ thích đàn ông cũng như thích đàn bà thôi, làm tình với đàn ông hay làm tình với đàn bà căn bản không dựa vào giới tính mà quan trọng đối phương là ai. Trước khi kết hôn, hắn chưa gặp bất cứ người phụ nữ nào khiến hắn muốn âu yếm vỗ về, nhưng ngược lại lại gặp được không ít anh chàng ngọt miệng, cho nên theo thói quen sẽ lên giường với đàn ông.

Đám cưới xong, hắn làm tình cùng vợ là điều đương nhiên, khi hắn tắt đèn, hai người cùng nhau lên giường, hắn bắt đầu hôn Lương Tiêu. Thân thể phụ nữ khác hẳn với đàn ông, Trịnh Tuấn thấy không được tự nhiên lắm nhưng ném thử một chút cũng không thành vấn đề. Ấy vậy mà khi đầu lưỡi hắn vừa chạm hàm trên của Lương Tiêu, con người vốn bị hắn đè lên đột nhiên đẩy vai hắn ra. Lương Tiêu chỉ dùng lực vừa đủ, dùng cách này để cho đối phương biết mình không tình nguyện.

Trịnh Tuấn cau mày, rất nghi ngờ. Hắn thừa biết cuộc hôn nhân này không có tình yêu, nhưng dù sao cưới cũng cưới rồi, hắn cũng đã chấp nhận sự thật này, tiếp theo phải đối xử cẩn thận với Lương Tiêu, từng bước

thích nghi cuộc sống, hẳn cũng hiểu. Huống chi Dư Khắc Bạch đã từng “dạy” hẳn sau khi kết hôn phải chung thủy với vợ mình.

Dường như Lương Tiêu đang run rẩy, Trịnh Tuân cười mỉa trong lòng, rất muốn hỏi có phải đối phương đang xem mình thành con sói đói không.

Lương Tiêu lấy điện thoại ra, gõ một hàng chữ dài rồi quay ra đưa cho Trịnh Tuân xem. Cô nói: Hôm nay em hơi khó chịu, có thể hôm khác được không? Rất xin lỗi anh.

Trịnh Tuân không phải là loại người thích ép buộc người khác làm tình, loại chuyện này phải người tình ta nguyện, chứ nếu cứ cưỡng ép xem ra cũng không sướng khoái sung sướng lắm. Hắn trả điện thoại lại cho Lương Tiêu, mở chăn ra rồi nằm xuống, nói một câu nhạt nhẽo: “Ngủ ngon”.

Lương Tiêu cất điện thoại đã tắt màn hình xuống, cô không biết Trịnh Tuân có thực sự ngủ không, dù sao cô cũng không ngủ được.

Trịnh Tuân quay lưng về phía Lương Tiêu, cảm thấy rất buồn cười. Tất cả đều rất nực cười, hẳn kết hôn lại bị vợ dùng lí do vụng về “thân thể khó chịu” để từ chối làm tình, Trịnh Tuân thực sự không chịu đựng nổi loại đối xử như thế này. Hắn nhắm mắt lại, chợt nhớ đến Dư Khắc Bạch, lại nhớ đến đôi chân trắng nõn thon dài của y, da thịt phấn hồng vì đánh nhẹ, còn có đôi mắt mê li mỗi lần làm tình.

Trịnh Tuân có phản ứng, lập tức vén chăn đi đến phòng vệ sinh.

Lương Tiêu nhìn hẳn đi ra ngoài, khuôn mặt sầm sẫm nắm lấy chiếc chăn màu đỏ thắm lùi đến sát mép giường.

Trịnh Tuân khóa trái cửa phòng vệ sinh, mở nước trong bồn tắm, cởi sạch quần áo rồi nằm vào trong. Hắn tự “an ủi” mình trong làn nước ấm, huyền tưởng chú em của mình được bao vây trong huyết nhỏ ấm áp. Hắn bắt đầu truy tìm hình ảnh Dư Khắc Bạch trong lúc làm tình, bởi vì sung sướng mà nước bọt nhiều ra thành những sợi chỉ bạc nhỏ, đầu vú bị mút đến mức đỏ như máu, còn có tiếng rên rỉ mềm mại dập dùi bên tai. Trịnh Tuân nhanh chóng bắn vào làn nước, một mình trong bồn tắm thênh thang làm hẳn càng thêm nhớ dư khắc bạch, thực sự muốn gọi điện cho y, hay là gửi tin nhắn. Đáng tiếc điện thoại y đang ở trong phòng ngủ, cho đến khi hẳn tắm rửa xong xuôi trở về giường thì ý nghĩ này đã bị trôi tuột đi mất.

Rất nhiều người như vậy, muốn làm nên chuyện phải có cái đầu lạnh, nhưng nếu bỏ đi những cảm xúc chân thật, đợi đến lúc thần trí và con tim lạnh xuống, chỉ còn lại tiếc nuối trong vô vọng.

17. Chương 17

Dư Khắc Bạch bắt đầu hút thuốc trở lại, giờ nghỉ lúc làm việc, khi đi đường, thậm chí nửa đêm tỉnh cũng hút. Nhóm y đã hoàn thành xong những hạng mục trong dự án, quản lí cho bọn y nghỉ ngơi thả lỏng một ngày, sáng nay Dư Khắc Bạch tỉnh lại lúc bốn rưỡi, ngẫm lại thấy không cần đi làm nên tiếp tục nằm xuống giường. Năm rưỡi y đã rời giường, làm bữa sáng cho Cao Dương, sau đó lên mạng đặt lịch cho bác sĩ để chiều nay đến bệnh viện.

Bệnh mất ngủ bắt đầu từ trước khi y tốt nghiệp, tuy rằng bây giờ đã đỡ hơn, mỗi ngày có thể ngủ giấc đoạn thêm vài giờ, song mắt thấy thân thể suy nhược, thực sự sợ hãi sẽ sinh bệnh nặng mất.

Cao Dương vừa ngủ dậy đã thấy Dư Khắc Bạch ngồi trong phòng khách đọc sách rồi, cậu ta ngạc nhiên hỏi: “Không phải hôm nay cậu được nghỉ sao?”

“Đúng vậy.” Dư Khắc Bạch cười với cậu ta: “Tổ ngủ không được nên dậy thôi, bữa sáng làm xong rồi, cậu ăn xong rồi đi làm.”

Sáng sớm mùa hạ, ánh nắng mặt trời vừa tươi sáng vừa mềm mại, hoàn toàn không giống nắng trưa chói chang. Dư Khắc Bạch mặc quần áo ở nhà, ngồi trên ghế sofa, trong tay còn cầm quyển sách, cả người vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, Cao Dương cảm thấy tim mình đập thình thịch. Cậu ta nhanh chóng chạy

vào phòng vệ sinh, lúc rửa mặt vẫn chỉ nghĩ đến Dư Khác Bạch. Cao Dương thích Dư Khác Bạch, thích từ thời cao trung đến tận bây giờ. Khi đó cậu ta không thể ngờ mình sẽ đi thích một thằng con trai khác, chỉ biết rằng mình thích nhìn Dư Khác Bạch, thích ngồi cùng một chỗ với y. Thời ấy tính cách Dư Khác Bạch chưa trầm lắng như bây giờ, hai người thường xuyên chơi bóng rổ cùng nhau, đánh bóng vào rổ đối phương sẽ ôm nhau ăn mừng. Mỗi cái ôm ngắn ngủi ấy Cao Dương đều dùng hết sức mình, thậm chí có vài lần cậu ta kích động muốn hôn y.

Sau này những kỉ niệm thời cao trung đều bị Cao Dương dấu đi, cậu ta không kể cho bất kì ai, cũng không dám kể, dù sao cũng không thể tùy tiện kể cho người khác chuyện mình thích một người cùng giới tính, cậu ta không sợ ánh mắt khinh thường của những người xung quanh, chỉ sợ Dư Khác Bạch sẽ ghét mình. Tình yêu biến thành tình bạn, dựa vào danh nghĩa tình bạn để giữ người lại bên mình.

Lúc gia đình Dư Khác Bạch gặp chuyện không may, Cao Dương lo lắng y sẽ sinh bệnh, lúc đó vốn định buông tha cho tình cảm này, nhưng lại bắt đầu liên lạc với Dư Khác Bạch. Cậu ta sợ y làm chuyện ngốc nghếch, bản thân sẽ mất đi người duy nhất mình yêu. Cứ như vậy, giống như hai người bạn thăm hỏi lẫn nhau, hai người học đại học ở hai thành phố khác nhau, thỉnh thoảng vào ngày nghỉ Cao Dương sẽ đến thăm Dư Khác Bạch, nhưng dường như đối phương rất bận rộn, mỗi lần gặp mặt chỉ được vài phút ngắn ngủi rồi phải rời đi, Dư Khác Bạch giải thích do y bận làm việc kiếm tiền học phí và sinh hoạt phí.

Gia đình Cao Dương không phải có quá nhiều tiền, song cũng không tệ, cậu ta từng không dưới vài lần đề nghị Dư Khác Bạch nếu có gì khó khăn cứ nói cho cậu ta, tuy nhiên người này chưa từng mở miệng nhờ giúp đỡ dù chỉ một lần. Nói đúng hơn thì có một lần, đó là do sau khi tốt nghiệp y muốn đến thành phố M, bèn nhờ Cao Dương đi tìm nhà giúp. Lúc y gọi điện đến, Cao Dương vừa đánh bóng xong chuẩn bị đi đến căng tin, bạn cùng chơi bóng lẫn bạn cùng phòng đều ngại người với biểu cảm của hắn, cái con người vốn đang cau mày tìm nước uống từ từ mặt mày rục rỏ, sau khi cúp điện thoại lập tức đập bóng xuống đất liên tục, thậm chí còn vừa nhảy vừa vỗ tay hoan hô. Cao Dương vui sướng đến choáng váng, nào ngờ bị bóng mình đập bay vào đầu luôn.

Người cậu ta thích muốn đến thành phố M, tại sao lại đến đây, Cao Dương không hỏi, cậu ta tự mình đa tình nghĩ y đến đây vì mình, bởi Dư Khác Bạch chỉ quen với mình cậu ta. Thực ra Cao Dương vốn định sau khi tốt nghiệp sẽ đến làm việc tại thành phố Dư Khác Bạch đang ở, người nhà đã thu xếp ổn thỏa rồi nhưng vì Dư Khác Bạch muốn đến đây, cậu ta lập tức gọi điện cho cha mình, bảo nhất định phải ở lại làm việc tại thành phố M. Đây là cánh cửa dẫn đến hạnh phúc mà Cao Dương chuẩn bị chạm vào được.

Thời gian đi tìm nhà, cậu ta không dựa theo yêu cầu của Dư Khác Bạch mà tìm một phòng khá tiện nghi, cậu ta muốn Dư Khác Bạch được sống thoải mái, vừa không muốn gây áp lực cho đối phương. Đó là một căn phòng nhỏ, tiền thuê nhà thực sự gấp đôi cái giá mà cậu ta báo cho Dư Khác Bạch, phần còn lại sẽ do hắn chịu. Không có gì quan trọng hơn người này, chỉ cần có y ở bên, chuyện gì cậu ta cũng sẽ cố gắng hết mình.

Ăn sáng xong, Cao Dương lại không muốn đi làm. Cậu ta ngồi trên ghế sofa, lười biếng nói: “Thật hâm mộ cậu, hôm nay không phải đi làm.”

“Không nên hâm mộ tớ.” Dư Khác Bạch mỉm cười nhìn cậu ta: “Lúc trước tớ mệt mỏi thế nào cậu cũng biết còn gì.”

“Đúng vậy” Cao Dương nhìn lên quảng thâm đáy mắt y, xót xa nói: “Hôm nay cậu nghỉ ngơi cho thật tốt, gây quá rồi.”

“Cậu nhanh chóng chuẩn bị đi làm đi, ngồi thêm chút nữa là muộn làm đấy.”

Cao Dương bất đắc dĩ đứng dậy, duỗi lưng một cái rồi đi vào phòng chuẩn bị thay quần áo, đồng thời hỏi Dư Khác Bạch: “Hôm nay cậu định làm gì? Ở nhà đọc sách sao?”

“Chiều nay tớ có hẹn đi bệnh viện.” Dư Khác Bạch nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thầm nghĩ thời tiết hôm nay thật đẹp, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

“Bệnh viện?” Cao Dương thò đầu ra hỏi: “Vấn ngữ không ngon sao?”

“Mấy hôm nay có đỡ hơn nhưng vẫn muốn đi xem sao.”

“Ừm, phải đi chứ, bệnh viện nào?”

Dư Khác Bạch nhìn điện thoại: “Bệnh viện số 2.”

“Khá gần với công ty tớ, sau khi cậu khám xong thì gọi điện cho tớ, nếu thời gian không chênh lệch lắm thì chúng ta cùng nhau về luôn.”

Cao Dương đi rồi, chỉ còn một mình Dư Khác Bạch ở nhà. Y thu dọn bát đĩa, giặt dũ quần áo, ăn xong bữa trưa mới ra khỏi cửa. Nắng trưa rất độc hại, Dư Khác Bạch bị phơi nắng đến choáng váng đầu óc.

Y không quen thành phố M lắm, bởi đơn giản y chưa từng đến đây, y dùng điện thoại tra cách đi tàu điện ngầm, khó khăn lắm mới đến được bệnh viện. Thời gian y hẹn là một rưỡi, nhanh chóng lên đăng ký rồi xếp hàng đứng chờ. Lúc y lên tầng đã thấy một người phụ nữ có thai và chồng đang đứng bên cạnh ôm cô, dịu dàng hỏi cô muốn ăn chút gì không. Không hiểu sao Dư Khác Bạch vô thức nghĩ đến vợ Trịnh Tuân, cô gái đó y chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp qua. Có thể không bao lâu nữa, Trịnh Tuân cũng sẽ trở thành một người cha, y không biết người như Trịnh Tuân có thể vừa làm một người chồng một người cha tốt không, nhưng hình như những vấn đề này không liên quan đến y thì phải.

Mối quan hệ giữa y và hấn đã được phong tỏa, không ai có thể nhìn thấy, đợi mười hay hai mươi năm, tro bụi phủ đầy, y sẽ quên đi. Tuy nghĩ là vậy nhưng lúc này y không có cách nào lập tức xóa bỏ những suy nghĩ của mình về người kia. Từ lúc nào y lại nghĩ ngợi nhiều về Trịnh Tuân như vậy, có lẽ do người đó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của y, cho nên mới đặc biệt không giống những kẻ khác, sau khi chia tay ký ức lại càng khắc sâu.

Y ngồi trên ghế, chờ y tá gọi tên mình. Y cầm quyển sổ khám bệnh, nhìn ba chữ “Dư Khác Bạch” mà trong đầu chỉ toàn khuôn mặt Trịnh Tuân. Người đó đang làm gì nhỉ? Không biết đêm tân hôn có trôi qua vui vẻ không? Không biết cô dâu có đẹp đến mức khiến hấn không bao giờ ra ngoài treu hoa ghẹo nguyệt nữa không? Không biết tương lai bọn y có cơ hội gặp lại không?

Dư Khác Bạch hy vọng cuộc sống của hấn trôi đi thuận lợi, hy vọng hấn có thể đối xử tốt với vợ mình, sau đó sinh thật nhiều con. Y cười nhạo bản thân bị điên rồi, cuộc sống của y vẫn còn chưa tốt đâu, dư hơi lại đi lo lắng cho kẻ khác, nếu hỏi bây giờ ai hạnh phúc hơn, y chắc chắn Trịnh Tuân đang sống tốt hơn y nhiều. Song y cũng mang theo huyền tưởng, hy vọng Trịnh Tuân vẫn còn nhớ đến mình.

Y tá đã gọi, Dư Khác Bạch đứng lên đi vào phòng. Y ngồi trước mặt bác sĩ, kể cho ông nghe về tình trạng bản thân, ngồi trong căn phòng màu trắng vừa sạch sẽ lại lạnh lạnh, đột nhiên y thấy mình thật cô độc.

18. Chương 18

Đã đến mức này Dư Khác Bạch không thể phủ nhận được tầm ảnh hưởng vô cùng lớn của Trịnh Tuân với mình. Bác sĩ bảo y mất ngủ là do áp lực tinh thần quá lớn, kê cho y một đồng thuốc bổ não, khuyên y nên vận động nhiều, cố gắng thả lỏng.

Đi từ bệnh viện ra, Dư Khác Bạch cố lại thời gian mình bắt đầu mất ngủ, lần đầu là ngủ không ngon, y không nhớ rõ ngày cụ thể, nhưng đó là khi y chợt ý thức được Trịnh Tuân thực sự phải kết hôn. Khoảng thời gian đó, lúc nào y cũng nghĩ không còn bao lâu nữa mối quan hệ giữa hai người sẽ chấm dứt, mở ra một cuộc sống mới. Lúc đó nhìn không ra, nhưng bây giờ suy ngẫm lại, đầu y tựa như một dây cung căng cứng, cộng thêm chuẩn bị tốt nghiệp đại học, bao nhiêu chuyện cộng dồn một chỗ, khiến y mệt mỏi bất lực.

Y đổi vài chuyến tàu rồi mới về đến nhà, lúc đến nơi mới nhận được tin nhắn Cao Dương gửi đến, hỏi y đã khám xong chưa. Lúc này y mới nhớ ra buổi sáng trước khi đi làm Cao Dương có dặn y khám xong cùng nhau về nhà, y nhìn lại đồng hồ, còn nửa giờ nữa Cao Dương mới tan làm. Y nhanh chóng nhắn tin lại, báo mình đã về nhà rồi. Cao Dương đáp lại rất nhanh, không trách vì sao Dư Khác Bạch không đợi cậu ta cùng về, chỉ hỏi kết quả khám bệnh ra sao.

Dư Khác Bạch ngồi nghỉ ngơi một lát rồi chạy ra ngoài ban công hút thuốc. Mấy ngày y cảm thấy mình rất quá trớn, không ngừng nghĩ ngợi về Trịnh Tuân, tại sao thời điểm này không nghĩ ra chuyện gì có ý nghĩa hơn chứ? Thế nhưng với Dư Khác Bạch mà nói, có chuyện gì có ý nghĩa với y nữa đâu.

Từ trước đến nay không có mục đích sống, trước kia còn vì hợp đồng với Trịnh Tuân mà cố gắng, còn bây giờ chẳng có gì ràng buộc, sống vì cái gì đây?

Trịnh Tuân bắt đầu bận rộn chuyện kinh doanh, có cha hẳn còn thêm cả bố vợ nữa đi cùng, trong vài ngày tới sẽ đàm phán ba dự án lớn. Sự nghiệp xuôi chèo mát mái khiến tâm trạng hẳn không tồi, nhưng điều kiện tiên quyết là không phải về nhà.

Hắn cũng chẳng biết vì sao lại như vậy, vốn trước khi kết hôn quan hệ giữa hắn và Lương Tiêu xem như không tệ, ít nhất sẽ không xấu hổ lắm, ai ngờ sau khi kết hôn trong nhà chỉ có hai người, cứ như phải ở chung với một người xa lạ dưới cùng mái nhà, bầu không khí hơi áp lực căng thẳng. Trịnh Tuân không mấy khi về nhà, nhưng đi rồi lại phải về, cha vợ hắn theo dõi hắn liên tục.

Bởi vì Lương Tiêu không thể nói chuyện cho nên nhiều năm rồi không ra ngoài đi làm, phần lớn thời gian cô đều ở nhà, cô là một nhà thiết kế thời trang, chỉ cần phát triển nhãn hiệu của mình trên mạng thôi. Vì không cần tiếp xúc quá nhiều người, lại không cần lên tiếng, cuộc sống của Lương Tiêu cứ như vậy trôi qua bình yên.

Lúc Trịnh Tuân trở về, cô vừa mới hoàn thành xong bức phác thảo thứ nhất của bộ sưu tập, đang chuẩn bị đi tắm rửa, vừa đi ra thì thấy Trịnh Tuân đang đứng ở cửa. Hai người nhìn nhau một lát, lúng túng gật đầu chào nhau. Sau đó Lương Tiêu tiếp tục đến phòng tắm, Trịnh Tuân buồn phiền đi về phòng ngủ. Hắn nghe tiếng nước ào ào bên tường, lại càng buồn phiền lật đi lật lại trên giường. Hắn nhắm mắt lại, chợt nhớ đến Dư Khác Bạch, trước đây hai người cũng thường tắm rửa cùng nhau, bây giờ vợ hắn đang ở ngay trong phòng tắm, vậy mà hắn lại chưa từng chạm vào cô ấy. Kết hôn đã hơn nửa tháng, hai người vẫn tương kính như tân, hắn tin chắc rằng nếu có thể Lương Tiêu còn chẳng muốn ngủ chung một giường với hắn đâu. Mỗi lần hắn tiến lại gần Lương Tiêu thì cô sẽ viện đủ lý do để từ chối nhu cầu của hắn. Một lần hai lần thì không sao nhưng quá nhiều lần, Trịnh Tuân không thể không nghĩ ngợi. Hắn cũng từng là kẻ chen chân giữa khóm hoa, vậy mà bây giờ bị vợ mình chán ghét, cơn giận trong ngực không dễ gì nhịn xuống được.

Hắn cũng chẳng phải loại sài lang hổ đói gì, dù sao Lương Tiêu cũng chẳng khơi gợi nhiều dục vọng trong hắn, chỉ là hắn tức giận, dựa vào cái gì mà người phụ nữ này không cho mình chạm vào. Nghĩ như vậy hắn lập tức bật dậy, xuống giường rồi đi thẳng về phía phòng tắm.

Phòng tắm trong nhà hắn thường không khóa, bình thường khi một người sử dụng người còn lại sẽ “hiểu ý” không đi vào, nhưng hôm nay Trịnh Tuân quyết định vứt bỏ sĩ diện, hành vi của Lương Tiêu khiến hắn cảm thấy mình đang bị lừa gạt. Hắn giật mạnh cửa phòng tắm, cô gái đang đứng bên trong hoảng hốt quay đầu lại, sau đó lập tức với chiếc khăn tắm một bên che đầy thân thể mình.

Trịnh Tuân đi vào, vừa đi vừa cởi quần áo. Lương Tiêu hoảng hốt lùi về phía sau, nhưng mà sau cô là một cái bồn tắm lớn, cô đứng đó rồi không còn đường lui nữa. Mắt thấy Trịnh Tuân đang tràn đầy tức giận chậm rãi tiến lại gần, cô sợ hãi đến mức suýt khóc thành tiếng. Từ trước đến nay Trịnh Tuân chưa bao giờ cứng rắn với chuyện này, cũng bởi đều là kẻ khác tự nguyện nhào vào hắn.

Dáng vẻ sợ hãi của Lương Tiêu càng chọc giận Trịnh Tuân, hắn bước nhanh hơn, tháo chiếc khăn đang che chở thân thể Lương Tiêu. Bởi vì trượt chân nên cả thân thể Lương Tiêu té nhào vào bồn tắm, ty nhiên hai tay cô vẫn che chắn trước ngực.

Trịnh Tuân thấy rõ bụng cô đang lớn ra, thoát nhìn đã biết là vài tháng rồi. Lương Tiêu khóc, Trịnh Tuân sững người tại chỗ. Hắn không biết nên tiêu hóa chuyện trước mắt như thế nào, Trịnh Tuân đột nhiên cười khổ một cái, vươn tay tắt vòi hoa sen đi, lắc lắc mái tóc bị ướt nước.

Hắn nói: “Đi ra ngoài, chúng ta nói chuyện tiếp.”

Tối đó Cao Dương đi làm về thì Dư Khác Bạch đang chạy bộ dưới nhà, hai người vừa vắn gặp nhau luôn, vì vậy cao dương đạp xe đạp chạy lòng vòng theo Dư Khác Bạch.

“Sao lại tự nhiên chạy bộ thế?” Cao Dương nghĩ cuộc sống bây giờ thật giống như nằm mơ, cậu ta và Dư Khác Bạch sống cùng nhau là điều chưa từng dám nghĩ đến.

“Bác sĩ nói không muốn mất ngủ thì phải vận động nhiều một chút.” Dư Khác Bạch chạy chậm lại, vừa nói chuyện vừa chạy thêm hai vòng nữa, sau đó Cao Dương khóa xe đạp rồi cùng nhau lên nhà.

“Vậy không bằng mua một cái máy chạy bộ.” Cao Dương vừa nói đã mở điện thoại lên mạng tìm kiếm thông tin: “Thời tiết không tốt cũng có thể ở nhà chạy được.”

“Không cần đâu.” Dư Khác Bạch dùng khăn mặt lau mồ hôi, còn sót một giọt rơi từ tóc mái xuống: “Chạy bộ bên ngoài rất tốt, không khí trong lành, khung cảnh lại đẹp, ở mãi trong nhà cũng chán.”

Cao Dương rất thích nhìn y như vậy, cứ như đang quay trở lại làm một thiếu niên hăng hái khỏe mạnh trước kia. Vào nhà rồi, Cao Dương liền xuống bếp, cậu ta nấu mấy món dành cho người mất ngủ tìm được trên mạng.

Ăn uống xong, hai người đều quay về phòng riêng, Cao Dương không có tâm trạng chơi game, chỉ nằm trên giường nghĩ về Dư Khác Bạch.

Còn Dư Khác Bạch lại bật máy tính lên nhằm tìm hiểu thông tin bất động sản, cậu nghĩ dù sao cũng quyết định định cư tại thành phố M, chi bằng nên sớm mua một căn nhà, coi như chính thức có chỗ trú chân. Y khát khao có một căn nhà của riêng mình, mặc dù trong nhà chỉ có một mình y.

19. Chương 19

Trịnh Tuân cảm thấy mình đã biến thành nhân vật chính trong truyện cười mất rồi. Hắn nhìn Lương Tiêu đang quần chân cúi đầu trước mặt, tức giận dâng lên không biết xả vào đâu.

Hắn thấy đi hỏi chuyện gì đã xảy ra thật vô nghĩa, Lương Tiêu đang mang thai, hơn nữa hiển nhiên không cần nghi ngờ gì, đứa trẻ này không phải con hắn, từ khi đính hôn đến lúc kết hôn, giữa hắn và Lương Tiêu còn trong sạch hơn cả nước lọc. Trịnh Tuân vô cùng tức giận, nhưng nhìn Lương Tiêu đang run rẩy lau nước mắt hắn lại không dám quát nạt cô, dẫu sao cô cũng mang trong mình một đứa trẻ. Hắn tự rót cho mình một cốc nước rồi uống một hơi hết sạch, buông cốc xuống đi về phía cô: “Đứa trẻ này là con ai? Cô đã biết mình có thai trước khi kết hôn đúng không? Tại sao vẫn kết hôn cùng tôi? Tôi hiệp nghĩa như vậy sao?”

Nước mắt Lương Tiêu rơi lã chã, cô lấy lấy điện thoại rồi gõ chữ cho Trịnh Tuân đọc.

Trịnh Tuân không phải là người kiên nhẫn, trong thời gian chờ Lương Tiêu trả lời câu hỏi, hắn đi lòng vòng trong phòng khách. Lương Tiêu đánh chữ xong, quay đầu tìm Trịnh Tuân. Trịnh Tuân cầm lấy điện thoại của cô, xem xong tức giận đến mức suýt ngất.

Lương Tiêu nói: Thật sự rất xin lỗi anh, đứa bé này là con của tôi và người yêu, cha tôi không cho anh ấy và tôi bên nhau, tôi không muốn bỏ nó đi, là tôi sai, tôi xin lỗi anh, cầu xin anh đừng làm tổn thương đứa bé.

Trịnh Tuân dựa vào tường một hồi lâu, hắn dùng sức nắm chặt chiếc điện thoại, nói: “Ly hôn đi.”

Lương Tiêu nhìn hắn, bật khóc trong câm lặng, cô vốn xinh đẹp, khóc cũng khiến người khác yêu thương, chẳng qua từ trước đến nay Trịnh Tuân không phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, nhìn Lương Tiêu như vậy chỉ khiến hắn thêm phiền não thôi.

Cuối cùng hắn cũng biết lý do vì sao Lương Tiêu luôn từ chối mình, Trịnh Tuân cảm thấy thật thất bại, mới cưới vợ mà suýt nữa đã được làm cha rồi. Hắn càng nghĩ càng thêm tức giận, nghiêng rằng ném bay điện thoại của Lương Tiêu. Lương Tiêu sợ hết hồn, càng ôm chặt mình, lùi người về phía sau.

“Không cần phải sợ.” Trịnh Tuấn xoa xoa huyết thái dương đau nhức, nói: “Tôi sẽ không làm gì bất lợi với phụ nữ có thai đâu, sáng sớm mai chúng ta đi đến cục dân chính ly hôn thôi.”

Trịnh Tuấn quay lưng đi về phòng ngủ, còn Lương Tiêu ôm chân ngồi khóc trên ghế sofa. Cô biết mình có lỗi với Trịnh Tuấn, cô còn xứng với ai trên thế giới này nữa chứ? Cô gần như không bước chân ra khỏi nhà, lại đem lòng yêu người đồng thiết kế, vài lần gặp gỡ rồi xác định mối quan hệ, là do cô ngu ngốc, dễ dàng bị người ta lừa gạt, lừa cả tình cảm lẫn thân thể.

Cô không thể nói chuyện, vậy mà đối phương lại đối xử với cô như báu vật, bọn họ yêu nhau đến tháng thứ ba thì người đó cầu hôn cô. Nhưng cô vừa mới đồng ý với lời cầu hôn của hắn thì người nhà đã thông báo cô phải đính hôn với con trai nhà họ Trịnh.

Cô kiên quyết đấu tranh, không ăn không uống, lấy nước mắt rửa mặt, nhưng dẫu sao mình cô cũng không chống lại được nhiều người, cô vẫn bị mang đến buổi đính hôn. Chỉ có điều sau đó, Trịnh Tuấn dường như không vội vàng lắm với cuộc hôn nhân này, trong hai năm tiếp theo không ai nhắc đến chuyện kết hôn, điều này càng làm cô thêm phần hy vọng. Cô vẫn liên lạc với người đàn ông đó, mỗi tháng lên gặp mặt nhau vài lần, thật giống đôi tình nhân Ngư Lang Chúc Nữ đáng thương. Ngay khi hai người dần quên mất cuộc hôn nhân kia thì Lương Tiêu phát hiện mình có thai.

Cô thẳng thắn thú nhận với gia đình, nói muốn được gả cho người mình yêu, nhưng mà người đàn ông đó không xuất hiện nữa. Lương Tiêu cũng không tìm được gã. Sau này hắn có nhắn cho cô một tin, bảo rằng: Hai người chúng ta không cùng một thế giới, nói thẳng cho cô biết, tôi thực ra rất muốn kết hôn cùng cô, bởi vì nhà cô rất giàu có nhưng bây giờ không cần nữa rồi, cha cô đã đi tìm tôi, cho tôi nhiều tiền hơn tôi tưởng, không cần lấy thì tôi chính là đồ ngu.

Lương Tiêu cảm thấy người ngu nhất trên thế gian này chính là cô.

Sáng hôm sau, Trịnh Tuấn và Lương Tiêu cùng đi đến cục dân chính. Chuyện ly hôn hai người không nói gì thêm với gia đình, Trịnh Tuấn nhìn Lương Tiêu, đột nhiên không biết nên làm cái gì nữa. Hắn cảm thấy người phụ nữ này rất đáng thương, nhưng sống trên đời có thể thương hại nhau được mãi sao? Hắn cũng rất đáng thương, vì kết hôn mà chia tay sớm với dự khác, bây giờ muốn đi tìm người đó cũng chẳng biết tìm ở đâu.

Kết hôn mới nửa tháng ngắn ngủi, bây giờ đã ly hôn.

Đi ra khỏi cục dân chính, đột nhiên Trịnh Tuấn cảm thấy thật nhẹ nhõm, hắn cong khóe miệng hỏi Lương Tiêu: “Cùng ăn cơm không?”

Lương Tiêu lắc đầu, lục lại túi xách nhưng chợt nghĩ ra điện thoại của cô đã bị Trịnh Tuấn ném hỏng rồi. Cô lấy giấy nhớ ra, viết mấy dòng lên đó: “Xin anh đừng nói cho người nhà của tôi.”

Trịnh Tuấn nhìn mấy hàng chữ, suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên vươn tay ôm lấy bả vai Lương Tiêu, hắn nói: “Đi thôi, tôi nghĩ chúng ta nên đi ăn cái đã.”

Hai người đi đến một quán cơm nhỏ, Lương Tiêu đứng ngồi không yên, vừa khẩn trương lại vừa xấu hổ. Cô cảm thấy không còn mặt mũi nào để ngồi trước mặt Trịnh Tuấn, cô là một kẻ lừa đảo.

Trịnh Tuấn mới ly hôn, tâm trạng vô cùng tốt, hắn gọi mấy món ngon miệng thanh đạm thích hợp cho phụ nữ có thai, chờ nhân viên phục vụ đi ra, hắn đột nhiên hỏi: “Em cũng thật là, mang thai mà vẫn cố gắng hôm rượu hôm tổ chức đám cưới.”

Lương Tiêu cúi đầu, hai tay bưng ly trà, cô cũng không biết phải làm sao, vì không muốn bị phát hiện nên mỗi ngày đều trôi qua vô cùng đáng sợ.

“Chuyện ly hôn anh có thể không nói.” Trịnh Tuấn nói: “Nhưng dẫu sao cũng chẳng giấu diếm được bao lâu, chuyện bên nhà em, em hãy tự giải quyết, anh chỉ có thể hứa với em sẽ không xen vào thôi.”

Lương Tiêu xúc động nhìn về phía Trịnh Tuấn, hai mắt đỏ bừng gạt đầu một cái.

“Được rồi, em đừng khóc.” Trịnh Tuấn cào cào tóc mình, chuyện mấy hôm nay khiến hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi: “Em có thể ở lại ngôi nhà kia, lúc nào muốn chuyển đi thì chuyển, bắt đầu từ hôm nay anh sẽ không về đó nữa.”

Trịnh Tuấn càng nghĩ càng thấy vui vẻ, hần hận không thể gọi điện thoại cho Dư Khác Bạch ngay lập tức ấy. Lúc ăn cơm, trong đầu Trịnh Tuấn chỉ ngập tràn suy nghĩ về y, hần rất mong chờ được đứng trước mặt y, cho người nọ xem giấy ly hôn của hai người, chờ Dư Khác Bạch xem xong liền ôm lấy y, hôn y thật sâu rồi dùng sức làm y một trận. (mơ à cưng)

Từ khi Dư Khác Bạch rời đi đến nay đã hơn ba tuần rồi, Trịnh Tuấn chưa hề chạm vào ai khác. Hần vốn định tối nay ra ngoài buông thả một chút, uống chút rượu rồi tìm mấy bé trai non tơ chơi bởi, nhưng chẳng hiểu vì sao hần chỉ muốn đi tìm Dư Khác Bạch. Trịnh Tuấn nghĩ đó có thể là do thói quen, thói quen thích hương vị sạch sẽ trên người Dư Khác Bạch.

Vì y mà khẩu vị của hần ngày càng khắt khe, trước kia hần chẳng kiêng khem gì mà bây giờ đã bắt đầu chê những người bên ngoài là bẩn, người sạch sẽ nhất hần muốn lên giường là Dư Khác Bạch. Dư Khác Bạch quả thật sạch sẽ, Trịnh Tuấn lại càng muốn con người đó chỉ có hần được chạm vào.

20. Chương 20

Trịnh Tuấn phát hiện mình không thể liên lạc được với Dư Khác Bạch, không gọi được điện thoại, đến trường tìm cũng không thấy người. Đến lúc này hần mới chợt phát hiện ra sợi dây liên kết giữa hai người mỏng manh như thế nào, một chút thừa thãi cũng không có. Nói đứt liền đứt, Dư Khác Bạch quyết tâm không để lại một chút dấu vết nào.

Trịnh Tuấn đứng trước cửa kí túc xá cũ của Dư Khác Bạch, cửa lên tầng đã bị khóa, toàn bộ nam sinh năm thứ tư đã rời khỏi trường. Hần xoay người tìm một chỗ ngồi, cuối cùng ngồi hút thuốc trên bậc thang xi măng, vốn muốn giải buồn, kết quả lại càng thêm buồn. Buồn phiền vì cái gì chứ? Trịnh Tuấn nghĩ: chắc là do tên nhóc Dư Khác Bạch quá vô tình, nói đi là đi luôn. Người đó có thể đi chỗ nào chứ? Không nhà không người thân, chẳng có chỗ nào cả.

Trịnh Tuấn là người duy nhất Dư Khác Bạch có thể trông cậy vào, thậm chí ngay cả hần còn cảm nhận được mỗi ngày Dư Khác Bạch sống, là để trải qua hai năm với hần. Bây giờ thì sao, đã hết hai năm rồi, Dư Khác Bạch sẽ như thế nào?

Trịnh Tuấn đột nhiên hoảng hốt, hần sợ Dư Khác Bạch lại tìm đến cái chết. Dẫu sao, chuyện này cũng chưa phải chưa từng diễn ra, năm đó khi hai người gặp nhau chính Trịnh Tuấn đã kéo Dư Khác Bạch ra khỏi con đường “tự sát”. Hần cảm thấy tình hình không ổn lắm, vội vàng lôi điện thoại ra, gọi cho một người bạn của hần.

“Giúp tôi tìm một người.” Trịnh Tuấn nói: “Tên là Dư Khác Bạch, năm nay mới tốt nghiệp đại học, đầu năm hai cha mẹ y mới tự sát gây náo động rất lớn.”

“Dư Khác Bạch?” Đối phương trầm ngâm một lát rồi nói: “Có phải người lần trước anh mang đi uống rượu cùng không?”

Đối phương vừa nhắc đến Trịnh Tuấn mới nhớ ra, lần trước sinh nhật bạn hần, hần có mang theo Dư Khác Bạch.

“Đúng vậy, chính là y, nhanh điều tra giúp tôi.”

“Không phải y rất thân với anh sao? Sao nào, rốt cuộc người ta chê anh, bỏ nhà đi sao?”

Trịnh Tuấn châm thêm một điếu thuốc, không nhin được nói: “Hỏi gì nhiều vậy? Bảo cậu điều tra thì điều tra đi, tôi chờ tin của cậu!”

Vì tránh cho đối phương hỏi nhiều nên Trịnh Tuấn vội vàng cup máy. Hần hút xong điếu thuốc rồi đứng dậy ra về. Lúc về đến nhà trời còn chưa tối hẳn, Trịnh Tuấn ngã người lên ghế sofa, cảm thấy thật choáng váng. Bất chợt kết hôn, lại ly hôn nhanh như chớp, thiệt thòi nhất vẫn là hần, bởi vì cho dù có hối hận cũng không thể đưa Dư Khác Bạch quay lại.

Hắn vỗ nhẹ lên cái gối ôm dưới người, chợt nhớ đến hộ chiếu của Dư Khác Bạch hắn lấy được hôm tổ chức đám cưới, cho nên vội vàng đứng dậy đi tìm. May mắn là bộ tây trang mặc hôm đó đặt ở đây, lúc đó hôn trường cách chỗ này tương đối gần, sau khi tổ chức xong có rất nhiều thứ cần đưa về nên tiện tay bỏ luôn bên này.

Trịnh Tuân tìm được bộ tây trang, cẩn thận kiểm tra mấy cái túi nhưng vẫn không tài nào tìm được hộ chiếu của Dư Khác Bạch. Hắn nhủ mày, nhớ lại tình cảnh hôm đó, đoán có thể tấm ảnh đã bị rơi mất, lại không biết bị bao nhiêu người dẫm đạp qua khiến hắn vô cùng buồn bực. Mặc dù ảnh Dư Khác Bạch trên đó xấu hơn bình thường nhưng dù sao cũng là món đồ duy nhất người kia để lại, Trịnh Tuân luôn tự hào về tình nhân lâu nhất của hắn nên muốn giữ một thứ gì đó làm kỉ niệm. Chỉ có điều tìm mãi không thấy hộ chiếu đâu.

Hắn xoa xoa mi tâm, đột nhiên nhớ ra hôm đó Tề Nghiêu có đứng bên cạnh hắn mấy lần.

“Mẹ kiếp!” Trịnh Tuân cảm thấy rất tức giận, bây giờ hắn thà rằng hộ chiếu bị mất đi còn hơn bị tên khốn Tề Nghiêu trộm được.

Hắn ở nhà sốt ruột tìm cách để thuyết phục Tề Nghiêu trả lại hộ chiếu của Dư Khác Bạch cho mình, mà không biết rằng bên kia Tề Nghiêu đã tìm được Dư Khác Bạch.

Khoảng thời gian này Dư Khác Bạch vẫn bận rộn đi xem nhà, giá bất động sản ở thành phố M không quá đắt đỏ, với số tiền gửi trong ngân hàng của y bây giờ có thể mua được một căn hộ vừa tầm, sau khi sửa sang lại vẫn còn lại ít tiền. Y vẫn cảm thấy Trịnh Tuân rất tốt, mặc dù không nhắc đến nhưng tất cả những gì hôm nay y có đều là hắn ban tặng.

Sau khi tan làm, Dư Khác Bạch hẹn người bên trung tâm bất động sản đi xem nhà, đó là một căn nhà nằm hướng đông, hơn năm mươi mét vuông, cách công ty y khá gần, vừa vặn cho một người ở. Vốn trước đó đã đi xem một lần, nhưng hôm nay Dư Khác Bạch vẫn định đến xem lại lần nữa, nếu có thể sẽ trả tiền luôn. Chỉ có điều y không ngờ được là, thời điểm y đến nơi cũng đang có người đang xem căn nhà này. Người nọ nhìn khá trẻ, có lẽ không lớn hơn y bao nhiêu đâu, dáng vẻ lơ phơ lất phất, trong miệng còn ngậm một miếng thuốc.

Dư Khác Bạch vừa nhìn thấy kẻ này đã không ưng, y nhủ mày một cái, lên tiếng chào cô gái bên trung tâm bất động sản một lời. Trong lòng y đương nhiên không vui vẻ gì, căn nhà này y đã định mua rồi, kết quả nửa đường xuất hiện một tên Trình Giáo Kim, Dư Khác Bạch rất sợ lãng phí thời gian.

Từ sau khi y bước vào, kẻ đến xem nhà vẫn luôn dính mắt vào y. Dư Khác Bạch đi đến chỗ nào, gã sẽ đi theo tới đó. Nếu là một người nào khác đã sớm thể hiện thái độ chán ghét, nhưng đây là Dư Khác Bạch, y không giống những người đó, cho dù trong lòng y cảm thấy không thoải mái cũng sẽ không thốt ra nửa lời.

Cô gái bên môi giới bất động sản trò chuyện thêm mấy câu, Dư Khác Bạch cũng không kì kèo gì thêm, vui vẻ chuẩn bị kí hợp đồng.

Nhân viên đi theo người thanh niên kia nói căn nhà này sắp về tay Dư Khác Bạch rồi, đối phương tiếp tục nhìn về phía y, sau đó tiến lại gần.

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố thêm.” Người đàn ông cười tươi với Dư Khác Bạch, vừa đưa tay ra vừa nói: “Tôi tên là Tề Nghiêu, hai chúng ta cùng để ý một căn nhà, xem như cũng có duyên phận nha.”

Dư Khác Bạch hơi lúng túng, y không thích người đàn ông này một chút nào, nhưng theo phép lịch sự, y vẫn bắt tay đối phương: “Xin chào.”

Tề Nghiêu nhìn y, cười cười: “Cái này xong rồi chứ?”

Dư Khác Bạch lúng túng rút tay về, cười gượng một cái.

“Cậu tên là gì?” Tề Nghiêu hỏi.

“Dư Khác Bạch.” Y bất đắc dĩ phải nói tên mình ra, Dư Khác Bạch cảm thấy người này dường như hơi quá phận rồi. Y rất ít khi ghét một người, nhưng với Tề Nghiêu, y không thể không chế được bản thân ghét gã.

“Có lẽ cậu nhỏ tuổi hơn tôi, vậy gọi là Tiểu Bạch rất hay đấy.” Tề Nghiêu đột nhiên ôm chầm lấy cổ Dư Khác Bạch, vừa cười vừa kéo y đi ra ngoài: “Đi thôi, phòng này cậu định mua rồi, vậy tôi tìm phòng một bên cũng được, hai chúng ta làm hàng xóm không phải rất tốt sao?”

Dư Khác Bạch sắp không kiềm chế nổi, y đẩy Tề Nghiêu ra, lùi về phía sau vài bước rồi nói: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi phải đi kí hợp đồng với Tiểu Triệu, không thể đi cùng anh được.”

Tề Nghiêu nhìn y vài giây, sau đó đổi hướng chỉ vào Tiểu Triệu nói: “Đi thôi, tôi đi cùng hai người, tôi mua căn một bên.”

Dư Khác Bạch đột nhiên do dự không muốn mua căn nhà này nữa, bởi vì hắn không muốn có một vị hàng xóm cứ làm như thân quen lắm, xem xét thấy một vị hàng xóm như thế sẽ khiến y rất mệt mỏi. Nhưng đã bàn bạc xong xuôi, hơn nữa căn nhà này mặt nào cũng rất phù hợp với y, y xoắn xuýt một chút rồi vẫn theo chân Tiểu Triệu về trung tâm bất động sản kí hợp đồng và làm thủ tục.

Sau khi xong xuôi đi ra, cũng đúng lúc Tề Nghiêu bước ra khỏi căn phòng một bên.

“Tiểu Bạch.” Tề Nghiêu đi đến, cười toe toét: “Sau này phải nhờ cậu chiếu cố thật nhiều rồi.”

21. Chương 21

Lúc Dư Khác Bạch về đến nhà thì Cao Dương đã đi làm về, cậu ta đang đeo tạp dề nấu ăn trong phòng bếp.

“Ồ, đi đâu vậy?” Cao Dương thuận miệng hỏi.

“Đi xem nhà một chút.” Dư Khác Bạch thay giày xong mới đến đứng trước cửa phòng bếp, nói chuyện với Cao Dương: “Thật là thơm quá đi.”

Cao Dương vừa nghe nói Dư Khác Bạch đi xem nhà, tim gan lập tức xóc ngược lên. Cậu ta quay đầu nhìn Dư Khác Bạch, giọng nói mang theo chút mất tự tin: “Xem nhà làm gì?”

Vừa rồi Dư Khác Bạch nói mà không suy nghĩ đã lỡ miệng nói ra, đến lúc Cao Dương hỏi ngược lại khiến y thấy vô cùng hối hận. Y lúng túng nói: “Chỉ là tiện đi xem chút thôi, dù sao tớ cũng muốn định cư hẳn bên này, chuyện nhà cửa sớm muộn gì cũng phải giải quyết.”

Cao Dương nghe y giải thích xong, sự nghi ngờ trong lòng lại càng dâng cao, cậu ta có thể nhìn thấy lòng Dư Khác Bạch có tâm sự, chính vì vậy không khỏi thêm lo lắng. Thực sự Cao Dương rất muốn biết Dư Khác Bạch làm gì trong mấy năm qua, đối phương sống thế nào, quen biết những ai, đọc sách gì, hằng ngày suy nghĩ về điều gì. Nhưng cậu ta cũng hiểu Dư Khác Bạch không đời nào nói những điều này cho cậu ta được.

“Tiểu Bạch, cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Dư Khác Bạch không dám tiếp tục cuộc trò chuyện, cho nên vội vàng vừa đổi chủ đề vừa đi về phòng: “Tớ đi thay quần áo, rửa mặt mũi tí, thời tiết hôm nay thật là bức bối.”

Cao Dương nhìn Dư Khác Bạch chạy trốn, bất an trong lòng dâng cao. Thật ra cậu ta có vài vấn đề muốn hỏi nhưng nhìn vào tình hình bây giờ Dư Khác Bạch không thể chuẩn bị nói thẳng thắn được. Cao Dương cúi đầu nhìn thức ăn trong nồi, không biết nên làm gì mới có thể đến gần người đó hơn một chút.

Dư Khác Bạch chạy về phòng, phiền muộn xoa xoa mi tâm, lúc này thiếu chút nữa y bị lật tẩy rồi. Nhà đã mua xong, nội thất đã đầy đủ, Dư Khác Bạch có thể ngay lập tức vào ở luôn. Y phải thừa nhận Trịnh Tuân rất rộng rãi với y, chỉ cần hai năm đã có thể vừa trả nợ vừa mua được nhà, lại dư thêm một khoản nữa, sau này có việc sẽ dùng đến.

Y nằm trên giường, nhìn đi nhìn lại hợp đồng mua bán nhà vừa rồi, song vẫn không có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Y không thể ngờ đến cả chuyện mua nhà cũng không thể kích thích thần kinh y được, Dư Khác

Bạch lại thở dài, đột nhiên chẳng biết mục đích sống của mình là gì nữa. Gần như ngày nào y cũng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng mãi vẫn không có câu trả lời, chỉ cần một thứ gì đó để bản thân hướng về phía trước.

Y phát hiện mình chẳng có sinh khí như thời còn ở bên Trịnh Tuân, khi đó vì muốn hoàn thành “nhiệm vụ”, cái gọi là “nhiệm vụ” được tính từ điểm đầu đến điểm cuối của hai năm. Nhưng mà khi Trịnh Tuân kết hôn, y lê thân thể mệt mỏi của mình chạy phải vạch đích, không cảm thấy nhẹ nhõm, cũng không vui vẻ, ngược lại vì đã lâu như vậy y còn dừng mãi một chỗ, không biết nên đi hướng nào.

Dư Khác Bạch vẫn ôm hợp đồng mua nhà mà ngủ, ngủ không đến mấy phút nhưng trong mơ vẫn chỉ thấy Trịnh Tuân. Giấc ngủ của y có xu hướng tốt dần lên, người duy nhất y mơ thấy hôm nay là Trịnh Tuân. Trịnh Tuân trong giấc mơ rất khác Trịnh Tuân mà y quen biết, nhìn trẻ hơn một chút, giống như những thiếu niên y vẫn thường thấy trên sân bóng rổ của trường cao trung trước đây. Mỗi lần đều như vậy, chỉ là những giấc mơ ngắn ngủi, vô cùng hoảng sợ nhưng lại bình yên vô sự, chỉ có điều đến lúc tỉnh lại sẽ khiến y luôn suy nhược mệt mỏi.

Dư Khác Bạch bị tiếng gõ cửa của Cao Dương đánh thức, y nhìn lại đồng hồ, phát hiện mình mới ngủ được mười mấy phút mà thôi. Mười mấy phút này y chỉ thấy mỗi mặt “Trịnh Tuân”. Lúc tỉnh lại bên cạnh trống trơn, trong lòng lại càng trống trơn.

Cao Dương gọi y dậy ăn cơm, Dư Khác Bạch đáp lại một tiếng, sau đó vội vàng cất hết giấy tờ đi, thay đồ ở nhà, đi ra khỏi phòng.

Lúc ăn cơm, Cao Dương luôn muốn nói rồi lại thôi, Dư Khác Bạch biết cậu ta muốn hỏi về cái gì nhưng để tránh phiền phức cho nên không thể làm gì khác hơn là làm bộ không hiểu ý cậu ta, không ngừng ca ngợi tài nấu ăn của Cao Dương.

Cuộc sống quay lại như lúc bắt đầu, Dư Khác Bạch không biết tin tức gì về Trịnh Tuân, cũng chẳng muốn đi hỏi thăm về hắn. Tất nhiên y cũng chẳng biết đến đâu để hỏi, không ai biết bọn họ đã từng qua lại với nhau, cả hai cũng chưa từng có bạn chung.

Hết mùa này cũng sắp đến mùa lạnh, thừa dịp mùa thu chưa hoàn toàn đến, Dư Khác Bạch tận dụng thời gian đi thu dọn sạch sẽ cho căn nhà mới mua. Tạm thời y chưa dọn đến căn nhà đó, căn nhà đang thuê có hợp đồng một năm, y chờ đến lúc hết một năm mới nói cho Cao Dương biết chuyện mình mua nhà.

Công việc vẫn bận rộn như cũ, cũng may giám đốc đồng ý cho y trở thành nhân viên chính thức trước thời hạn. Khi biết thông tin này, Dư Khác Bạch cũng chẳng cười, y phát hiện ra một chuyện vui như vậy cũng không thể làm y cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn. Giờ tan ca, y nhận được 1 cú điện thoại, người tìm y chính là Tề Nghiêu.

Từ nửa tháng trước, người này lấy được số điện thoại của y từ trung tâm môi giới bất động sản, bắt đầu tiến hành quấy rối y mỗi ngày. Dư Khác Bạch rất ngại những chuyện như vậy, cũng ghét những người như vậy, cho nên phần lớn cuộc gọi đến y đều bấm máy bận. Y rằng khi ném mùi thất bại người nọ sẽ biết khó mà lui, nhưng y đã sai, Tề Nghiêu thực sự có lòng kiên nhẫn. Hiếm có khi tâm trạng Dư Khác Bạch không tồi, y do dự một chút rồi vẫn bấm nghe điện.

“Ôi tổ tiên của tôi ơi! Tìm cậu thật là khó mà.” Đầu tiên Tề Nghiêu thở dài, sau đó cười nói: “Cậu đang bận việc gì sao?”

“Mới vừa tan ca.” Dư Khác Bạch lạnh lùng nói: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu sao?” Tề Nghiêu khẽ cười: “Tôi đang dọn nhà, lúc nào thì cậu dọn đến?”

“Còn một khoảng thời gian nữa.” Dư Khác Bạch đến ga tàu điện ngầm, máy lạnh phà vào khiến y hắt hơi một cái.

“Bị cảm sao?”

Nghe giọng quan tâm của đối phương, Dư Khác Bạch cũng không thể quá lạnh lùng được, liền nhẹ giọng đáp: “Không phải, ga tàu hơi lạnh.”

“Mùa hè sắp qua rồi.” Hình như Tề Nghiêu đang ngập, lại nói: “Nhàm chán quá, chúng ta đi uống rượu đi.”

“Không được.” Dư Khác Bạch muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, quả thực y không có gì để nói với Tề Nghiêu cả, nói thêm một hồi cũng chỉ khiến y cảm thấy lãng phí thời gian: “Tín hiệu ở ga tàu không tốt, nói chuyện sau nha.”

Mặc dù biết như thế là không lịch sự lắm nhưng Dư Khác Bạch vẫn nhanh chóng cúp điện thoại. Nhìn màn hình điện thoại trong tay tối lại, y mới thở phào nhẹ nhõm. Dư Khác Bạch thầm quyết tâm sau này không cần nhận điện của Tề Nghiêu nữa, nên giữ khoảng cách với bất kì người nào mới không xuất hiện vấn đề mình không nắm trong tay được. Một thân một mình không có gì là không tốt, từ chối xã giao có thể khiến Dư Khác Bạch cảm thấy an toàn.

Tàu điện nhanh chóng đến nơi, thời điểm này có rất nhiều người qua lại, Dư Khác Bạch bị dòng người đẩy vào trong khoang tàu. Người dán lấy người, khoảng cách gần đến mức có thể ngửi thấy mùi cơ thể của nhau. Trên mặt tất cả đều hiện lên vẻ mệt mỏi, duy chỉ có Dư Khác Bạch vẫn luôn ngẩn người, trên mặt không có biểu cảm gì.

Y không muốn làm gì hết, cứ ngây người như vậy thôi, đây là trạng thái nghỉ ngơi bình thường của y. y về nhà rất nhanh, lúc về đến nơi thì điện thoại lại vang lên chuông báo, lần này không phải cuộc gọi mà là một tin nhắn. Ở thời đại này, người gửi tin nhắn hiếm như động vật trong sách đỏ vậy, nhưng gần đây Dư Khác Bạch lại thích chuyện này. Bởi vì sau khi trở lại, một lần số phận đưa đẩy y quen thêm một người.

Chiều hôm đó Dư Khác Bạch đang họp thì chuông tin nhắn đột ngột vang lên, đó là một dãy số xa lạ, đối phương nhắn một loạt nội dung Dư Khác Bạch không hiểu. Y ngẫm nghĩ một lát, phát hiện không biết ai gửi đến nên không để ý nữa. Nhưng mấy ngày tiếp theo người đó ngày nào cũng gửi tin nhắn, thỉnh thoảng còn hỏi có ngủ ngon không, có ăn cơm đúng giờ không, đêm khuya lại nói vài câu nhớ nhung sến sẩm. Lúc nhìn những dòng chữ đó, y không khỏi nhớ đến Trịnh Tuân. Y cảm thấy mình không yêu hẳn, cũng không thấy xứng với danh hiệu “tình nhân”, nhưng không hiểu tại sao mỗi lần người kia bảo “Rất nhớ em”, y đều nghĩ đến Trịnh Tuân. Trong trí nhớ của y, Trịnh Tuân đã từng nói với y ba chữ này. Lúc đó Trịnh Tuân phải ra nước ngoài tham dự một cuộc họp, đi tầm nửa tháng, thật ra trong nửa tháng đó cũng không xảy ra chuyện này, trong thời gian đó hầu như ngày nào Dư Khác Bạch cũng gọi điện cho y, từ khi người kia về nước, tối nào ôm y ngủ cũng nói vài lần “Rất nhớ em.”

Dư Khác Bạch chưa từng đem những lời Trịnh Tuân nói để vào lòng, bây giờ nhớ lại, y mới phát hiện ra, thì ra trong lúc vô tình y đã nhớ hết tất cả những gì liên quan đến đối phương, hơn nữa còn khắc ghi rất sâu. Sâu đến mức y tìm được bóng dáng của người đó từ một kẻ không liên quan gì đến mình.

Mấy ngày liên tục nhận được tin nhắn, Dư Khác Bạch không nhịn nổi hồi âm lại cho đối phương. Y nói mình không phải là người đối phương muốn tìm, cuối cùng còn tặng thêm một câu: “Chúc anh hạnh phúc”.

Y không biết tại sao mình luôn biến người đó thành Trịnh Tuân, biết rõ là không phải rồi nhưng vẫn tự mình gạt mình. Có một đêm Dư Khác Bạch suy nghĩ rất lâu, trong đêm khuya trần trọc y phát hiện mình rất nhớ Trịnh Tuân.

Y quán chần, cố gắng nhắm mắt rồi tự nhủ: mày không yêu hẳn đâu.

Không yêu hẳn, vậy mà tất cả buồn phiền bây giờ đều là bởi không quen cách xa cuộc sống của Trịnh Tuân, bởi vì cuộc sống đó quá mức thân thuộc, cho dù làm cái gì, đi đến nơi nào, vẫn luôn nhớ đến bóng dáng đối phương.

Chẳng qua là y không có thói quen không có người kia bên cạnh thôi, sống thêm một thời gian nữa, tất cả rồi sẽ quay lại mức ban đầu.

Chỉ như vậy mà thôi, cũng không phải là yêu.

22. Chương 22

Trịnh Tuân thả điện thoại xuống, ra ngoài tự pha cho mình một ly cà phê. Hắn liếc cái máy pha cà phê, bên trên đã phủ đầy bụi bẩn. Trước kia lúc Dư Khác Bạch còn ở đây, mỗi lần y đều tự tay pha cà phê, chỉ cần hắn đi ra khỏi phòng ngủ là có thể ngửi thấy mùi thơm, chỉ có điều bây giờ không còn nữa, Dư Khác Bạch không ở đây, Trịnh Tuân cũng lười pha.

Hắn liếc nhìn đồng hồ, đã mười giờ đêm rồi. Hắn bưng ly cà phê ra ban công, đặt cái ly sang một bên, rồi bắt đầu đốt thuốc. Nhìn khung cảnh bên ngoài, đột nhiên Trịnh Tuân nhớ lại cái đêm ấy, Dư Khác Bạch lén lút chạy ra ngoài này hút thuốc, lúc ấy hắn nhìn thấy bóng lưng của y, thực sự muốn ôm người này vào lòng. Chia tay rồi, Trịnh Tuân vẫn không thích ứng nổi.

Ban đầu do chuyện kết hôn làm hắn bận đến sứt đầu mẻ trán, sau này ly hôn xong rồi cuộc cũng có thời gian nhàn rỗi, mới có tâm trạng suy nghĩ đến những chuyện khác. Cái mà hắn gọi là “chuyện khác” chính là Dư Khác Bạch.

Trịnh Tuân chưa từng lưu luyến người nào, nhưng Dư Khác Bạch là ngoại lệ. Đến bây giờ hắn vẫn chưa tìm được hộ chiếu của Dư Khác Bạch nhưng y đang ở nơi nào thì hắn đã có manh mối.

Hôm trước Trịnh Tuân vừa gọi điện cho bạn xong, hôm sau đối phương đã gửi đến địa chỉ và một số điện thoại. Năng suất làm việc tốt đến mức Trịnh Tuân không khỏi há hốc. Dư Khác Bạch đã đến thành phố M, cũng không cách chỗ này xa lắm, nhưng không phải quá gần. Y đã đổi số điện thoại, số đuôi giống hắn như đúc.

Trịnh Tuân không thể nào không phản ứng, hắn tin chắc đây không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên, kiên quyết cho rằng đây là do Dư Khác Bạch còn lưu luyến hắn. Ngay sau khi nhận được địa chỉ Trịnh Tuân lập tức bay đến thành phố M, nhưng không liên lạc trước với Dư Khác Bạch. Hắn đến địa chỉ nhà Dư Khác Bạch, đó là một khu dân cư nhỏ rất bình thường, có vẻ an tĩnh.

Trịnh Tuân có cảm giác hoảng hốt, hắn ngồi hút thuốc ở vườn cây nhỏ đối diện khu nhà Dư Khác Bạch ở, cũng chẳng biết mình đang làm gì ở đây. Có một bạn nhỏ đi ngang qua nhắc hắn làm rơi điện thoại trên ghế, hắn nhéo má cô bé một cái, bé cười tươi rồi chạy đi, để lại Trịnh Tuân tiếp tục rối rắm. Hắn ngồi ở đó rất lâu, hút hết nửa gói thuốc.

Mặt trời ngã về hướng tây, khu dân cư dần trở nên náo nhiệt.

Hắn liếc đồng hồ, bây giờ là thời điểm mọi người quay về nhà rồi. Trịnh Tuân núp trong vườn cây lén lút nhìn tòa nhà đối diện, hao tâm chờ Dư Khác Bạch tan ca về nhà. Hắn không muốn người nọ nhìn thấy mình, cũng chẳng hiểu vì sao, chỉ muốn đứng phía xa xa nhìn y thôi.

Trịnh Tuân cảm thấy mình thật xấu xa, nhưng hắn hy vọng Dư Khác Bạch vẫn sống tốt. Nếu sau khi rời khỏi hắn người nọ không sống thoải mái thì có lẽ y sẽ muốn quay lại bên hắn. Hắn không biết tại sao mình lại cố chấp với Dư Khác Bạch như vậy, theo lý mà nói hắn có thể đi tìm một kẻ nào khác, bây giờ thiếu gì bé trai xinh đẹp tự nguyện phục vụ hắn, càng không thiếu kẻ như Dư Khác Bạch. Nhưng hắn vẫn thấy không được, có lẽ do bản năng muốn tìm Dư Khác Bạch.

Sự thật khiến Trịnh Tuân rất thất vọng, bởi vì hắn phát hiện Dư Khác Bạch sống không tệ lắm, hơn nữa khiến hắn thêm tức giận chính là bên cạnh y còn có một thằng đàn ông hắn chưa từng gặp. Trịnh Tuân không muốn gọi loại cảm giác này là “ghen”, nhưng không thể phủ nhận nhìn thấy Dư Khác Bạch cười nói bên người đàn ông đó, hắn giận đến mức bóp méo luôn bao thuốc lá.

Thực ra trên thế giới này ai chả phải sống, chỉ khác là chất lượng sống như thế nào. Thời gian này y sống chẳng hơn gì Dư Khác Bạch, chưa bao giờ yên lòng, luôn nóng nảy, buồn phiền, lúc nào cũng muốn nổi giận. Cảm xúc này ngày trước cũng hay xuất hiện, chỉ có điều mỗi lần như vậy chỉ cần gọi Dư Khác Bạch đến, không cần phải làm tình, chỉ cần ngồi dựa vào nhau một lát cũng khiến hắn có thể nhanh chóng bình tĩnh lại. Cho nên mới nói, điều Dư Khác Bạch mang đến cho Trịnh Tuân không phải chỉ mỗi thỏa mãn về thể xác mà còn là tinh thần.

Tối đó hắn quay về, gọi điện cho một người bạn, kể về tình hình hôm nay, đối phương nói: “Trong tiềm thức của anh, anh luôn dán cái mác “Trịnh Tuân” lên người Dư Khác Bạch nhưng lại quên mất rằng y chưa từng

thuộc về anh hoàn toàn.”

Trịnh Tuấn không đồng ý lắm với mấy lời này: “Y từng thuộc về tôi, ít nhất là trong hai năm qua.”

“Không không không, anh sai rồi, chỉ thân thể y là thuộc về anh, còn anh từ trước đến nay chưa từng biết đến thế giới tâm hồn của y. Nói cách khác, hai người chỉ trao đổi về mặt thể xác, không phải là yêu, nếu như vậy nói anh chiếm được y là sai rồi.”

Đối phương là một nghiên cứu học, thường xuyên vui mình trong thư viện đại học để nghiên cứu các vấn đề xã hội. Lúc mới gặp Dư Khác Bạch, Trịnh Tuấn từng để bọn họ gặp mặt một lần, lúc ấy hắn lo lắng Dư Khác Bạch sẽ bị bệnh tâm lý.

Trịnh Tuấn có rất nhiều bạn giường, nhưng Dư Khác Bạch là người lâu nhất của hắn. Lúc phải ra ngoài, Trịnh Tuấn sẽ cố gắng không để người ta biết thân phận cả y, chỉ có điều với những người thân quen với hắn thì chỉ cần dựa vào một ánh mắt cũng có thể xác định cậu thanh niên yên tĩnh bên người Trịnh Tuấn là nhân vật như thế nào.

“Người như Tiểu Bạch, anh không thể đoán được đâu.”

Trịnh Tuấn đồng ý với câu nói này, hắn hiểu Dư Khác Bạch, dấu sao hai người cũng đã từng sống với nhau 2 năm. Hắn cảm thấy không còn hứng thú với cuộc trò chuyện này nữa, nên nói với người bạn kia: “Tiểu Bạch là tên cho cậu gọi sao? Nhanh cúp điện đi, không quấy rầy cậu học hành nghiên cứu nữa.”

Trịnh Tuấn cúp điện thoại, ngã người lên ghế sofa, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Dư Khác Bạch. Hắn không muốn thừa Dư Khác Bạch quan trọng với cuộc đời hắn, nhưng lại không thể trở mặt nhìn người ta sống tốt được. Hơn nữa về ngoài Dư Khác Bạch rất đặc biệt, lúc cười cũng rất nhẹ nhàng, không hề ồn ào, nụ cười đó giống như ao nước mùa thu tĩnh lặng. Một thời gian không thấy, dường như càng thêm trưởng thành hơn, trong tay y là túi ni lông chứa nguyên liệu nấu ăn, hình như đang chuẩn bị về nhà để nấu nướng.

Người bên cạnh y, tựa hồ là cùng tuổi, không biết làm sao quen nhau, cũng không biết là hạng người gì. Trịnh Tuấn bắt đầu lo lắng, hắn sợ Dư Khác Bạch bị người khác bắt nạt. Cứ như vậy cả đêm tịnh tuân chỉ nghĩ về y, đến mức không nhận được nữa bèn cầm điện thoại lên, rất muốn gọi cho Dư Khác Bạch xem người đàn ông đó rốt cuộc là ai.

Hôm sau, Trịnh Tuấn mua một chiếc sim điện thoại mới, suy nghĩ cả ngày đến tận đêm mới bắt đầu gửi tin nhắn cho Dư Khác Bạch. Hắn làm bộ như nhắn nhầm đến một dãy số lạ, nói liên tục một trang.

Lần đầu tiên, Dư Khác Bạch không nhắn tin lại.

Lần thứ hai, lần thứ ba,...cho đến khi Trịnh Tuấn sắp buông tha rồi, thì Dư Khác Bạch lại trả lời hắn: Xin lỗi, có lẽ anh gửi nhầm người rồi. Chúc anh hạnh phúc.

Phiền não mấy ngày nay của Trịnh Tuấn dường như tan biến, tâm trạng trở nên thoáng đãng, thật giống như hoa màu đang trong nạn hạn hán lại gặp được một trận mưa to. Hắn vội vàng nắm lấy cơ hội trò chuyện hàn huyên cùng Dư Khác Bạch.

Người bên kia không biết đối phương là Trịnh Tuấn, lúc rảnh rỗi trò chuyện có thể khiến y thoải mái hơn nhiều. Dần dần, hai người thân thuộc lẫn nhau. Trịnh nghĩ chắc vì Dư Khác Bạch cho rằng hai người không quen biết nhau, cả đời này cũng không thể gặp mặt cho nên mới tháo hết lớp mặt nạ xuống, xem hắn như một người có thể bày tỏ hết tâm sự của bản thân ra. Có những lúc, so với những người thân quen, loài người chỉ muốn mở rộng cánh cửa tâm hồn với người xa lạ.

Dư Khác Bạch nói với hắn: Tôi rất thích cuộc sống hiện tại, mặc dù trước kia xảy ra nhiều chuyện, vậy mà bây giờ mỗi lần tỉnh lại đều thấy như đã là chuyện của đời trước vậy.

Trịnh Tuấn nhìn chằm chằm dòng chữ kia, lòng lạnh lẽo. Dư Khác Bạch bảo thích cuộc sống hiện tại, vậy trước đây thì sao? Y không thích sao?

23. Chương 23

Cao Dương cảm thấy khoảng thời gian này Dư Khác Bạch thay đổi rất nhiều. Những ngày mới dọn vào Dư Khác Bạch luôn tự giam mình trong phòng ngủ, cho dù là ngày cuối tuần cũng không nghe vang lên tiếng động gì, giống như không tồn tại trên đời này. Cho dù thỉnh thoảng hai người cũng ra ngoài nhưng trên mặt luôn mang tâm sự nặng nề, y luôn đóng chặt cửa lòng với người khác, y chỉ xin lỗi rồi không giải thích gì thêm, bắt đầu cười nhạt nhẽo. Một Dư Khác Bạch như vậy thật khiến Cao Dương lo lắng đau lòng, y biết biến cố lớn của gia đình đã biến một đứa trẻ sáng sủa vui tươi trở nên thay đổi, cho nên cậu ta luôn ao ước Dư Khác Bạch quay lại như trước đây, không cần phải y hết như trước nhưng ít ra cũng vui vẻ hoạt bát hơn giờ. Chỉ có điều Cao Dương biết mình không làm được, nhưng có người lại làm được.

Sáng cuối tuần, Dư Khác Bạch tỉnh lại đã nhận được tin nhắn đêm qua ngài X gửi đến, hỏi y cuối tuần này dự định làm gì.

Ngài X là biệt danh đối phương nói cho y biết, lúc hai người tám chuyện trên trời dưới đất nên thuận miệng nhắc đến, lúc ấy phản ứng đầu tiên của Dư Khác Bạch chính là Trịnh Tuân, nhưng đối phương lại cho y một cái tên dễ dàng chấp nhận hơn: Đang đọc một quyển sách tên là “Ngài X”.

Dư Khác Bạch thấy có chỗ nào không đúng lắm, nhưng cũng không truy cứu thêm, chẳng qua cũng chỉ là một biệt danh, dù sao bọn họ là hai người xa lạ đến không thể xa lạ hơn. Nói chuyện qua một thời gian, y biết đối phương đang độc thân. Nói thẳng ra, Dư Khác Bạch và ngài X đều là những người bình thường nhất trên thế gian này, cô đơn, trống rỗng, luôn cất giấu mọi chuyện trong lòng.

Phần lớn tin nhắn đều do ngài X gửi đến cho y, khi uống rượu, khi xem phim, đọc một quyển sách, thậm chí đêm khuya cô đơn, y đột nhiên rất muốn gặp người đó một lần. Y nhắn tin cho ngài X bảo cuối tuần chỉ ở nhà nghỉ ngơi thôi.

Cách vách có tiếng mở cửa, Dư Khác Bạch biết là Cao Dương vừa rời giường. Y cũng ngồi dậy, đi dép vào rồi mở cửa ra ngoài.

Trong lúc Cao Dương đang rửa mặt, y đi vòng vèo phòng bếp. Lúc y đang rán trứng thì Cao Dương lác lư đi ra, tựa người vào cửa mỉm cười nhìn Dư Khác Bạch

“Sớm.” Hôm nay tâm trạng Dư Khác Bạch rất tốt, đầu tiên đem trứng chiên bỏ vào khay rồi đưa cho Cao Dương.

Cao Dương nhận lấy, thuận miệng nói: “Cảm giác như hai chúng ta đang sống cuộc sống hạnh phúc hai người vậy.”

Dư Khác Bạch sửng sốt một chút, sau đó lúng túng cười gượng một cái. Cao Dương cố ý nói như vậy, cũng vừa tự an ủi bản thân mình, dù sao bạn bè đùa giỡn nhau cũng không phải chuyện gì to tát.

“Hôm nay có kế hoạch gì không?” Cao Dương ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Dư Khác Bạch.

“Ở nhà đọc sách thôi.” Dư Khác Bạch đột nhiên khẩn trương, rất sợ Cao Dương sẽ lại kéo y ra ngoài.

Cao Dương nhận ra suy nghĩ của y, gật đầu một cái rồi nói: “Hôm nay tớ có một cuộc hẹn.”

“Ồ?” Một cái trứng nữa cũng đã được chiên xong, Dư Khác Bạch bưng khay đến, ngồi đối diện Cao Dương: “Cùng con gái?”

Cao Dương cười nhìn y: “Mẹ tớ giới thiệu cho, tớ phải đi gặp mặt một lát.”

Dư Khác Bạch nghe cậu ta nói xong, đột nhiên hào hứng: “Không ngờ cũng có ngày cậu phải đi xem mặt đấy.”

Năm thứ hai cao trung là lúc Cao Dương rất được chào đón, Dư Khác Bạch nhớ lúc đó mình còn giúp nữ sinh lớp bên đưa thư tình cho Cao Dương cơ mà.

Cao Dương cười khỏ nhìn y: “Đúng vậy, già đầu rồi còn đâu.”

“Cũng không phải, chúng ta còn trẻ mà.” Dư Khác Bạch cúi đầu bật cười, cắn một miếng trứng chiên, sau đó uống một ngụm sữa đậu nành từ cái ly trong tay.

Cao Dương nhìn y đến thất thần, chờ y thả cái ly xuống lập tức đưa khăn giấy cho.

Dư Khác Bạch dùng khăn giấy lau miệng, nhỏ giọng nói: “Rất hâm mộ cậu đấy.”

“Hâm mộ tới?” Cao Dương nhìn người ngồi trước mặt mình, cậu ta rất muốn nói thật ra mình chẳng có gì đáng hâm mộ, ít nhất đến cả người mình thích cũng không thể chăm sóc tốt.

“Không nói chuyện này nữa.” Dư Khác Bạch đổi chủ đề, nói: “Mặc dù còn trẻ nhưng đúng là nên yêu rồi, chúc cậu thuận lợi.”

Y giờ cốc sữa đậu nành lên, chờ Cao Dương cụng ly với mình. Ánh mắt Cao Dương vẫn trầm lắng nhìn thẳng vào Dư Khác Bạch, cậu ta hỏi: “Vậy cậu thì sao? Đã từng yêu ai chưa? Đang thích người nào không?”

Dư Khác Bạch ngẩn người, ánh mắt lóe lên, thu tay về, nhấp tiếp một ngụm sữa.

Cao Dương vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời từ y, Dư Khác Bạch khẽ lắc đầu một cái.

Bầu không khí trở nên rất lạ thường, Dư Khác Bạch nhanh chóng ăn sáng xong rồi chạy tốt về phòng.

“Này!” Cao Dương đột nhiên gọi y lại, cười nói, “Cậu còn chưa rửa mặt đấy.”

Dư Khác Bạch đỏ mặt, chạy vội vào nhà vệ sinh.

Cao Dương ăn sáng xong, thu xếp một chút rồi đi ra ngoài, Dư Khác Bạch thò đầu ra từ phòng ngủ, chúc cậu ta thuận lợi.

Chỉ là Cao Dương không để tâm chuyện xem mặt này, cậu ta chỉ yêu Dư Khác Bạch, làm sao có thể chấp nhận được người khác. Cao Dương đi bộ vu vơ trên phố, thầm nghĩ đi lang thang ở đâu để buổi trưa được về nhà.

Mà Dư Khác Bạch ở nhà, nói là đọc sách nhưng tâm tư lại không đặt ở trong sách. Y đã mua quyển “Ngài X” rồi, với lý do rất đơn giản là muốn xem chung một quyển sách với ngài X kia. Y mở sách ra, đọc chương thứ nhất, sau đó ngồi trước bàn nhắn tin cho ngài X.

Một tháng nay, chi phí SMS tăng vọt, Dư Khác Bạch đang cảm thấy mình sắp rớt xuống ngang hàng với mấy người thất nghiệp rồi. Hai người trò chuyện rất hợp, đề tài từ yêu thương nhưng nhớ của ngài X với người yêu chuyển sang tán gẫu những chuyện vụn vặt hàng ngày.

Dư Khác Bạch cảm thấy mỗi lần ngài X gửi tin nhắn đến, lòng y lại vui vẻ như chưa từng được như vậy. Mặc dù ngài X nói hần lớn hơn y vài tuổi, song qua cách nói chuyện Dư Khác Bạch luôn cảm thấy đối phương là một thanh niên trẻ tuổi thú vị. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cuộc sống không cầu không đợi của Dư Khác Bạch lại dần dần có thêm hy vọng, có thêm mong chờ. Y biết rõ không nên như vậy nhưng vẫn khát khao được gặp mặt ngài X một lần, dù chỉ là ngồi xuống mỗi người uống một ly trà đọc một quyển sách, trải qua một buổi chiều tĩnh lặng cũng được rồi.

Ngài X: Sao cuối tuần mà không rủ bạn cùng phòng đi chơi?

Dư Khác Bạch: Cậu ấy đi gặp mặt rồi.

Ngài X: Vậy cậu thì sao? Có người yêu chưa?

Dư Khác Bạch chưa bào giờ kể về đời sống tình cảm cho ngài X, cũng đúng thôi bởi có gì đâu mà kể, người giống như y, nào có cái gọi là tình cảm để mà nhắc đến chứ.

Chỉ có duy mình trịnh tuận, đó là quãng thời gian không thể nhắc đến được. Điều đó không được thế giới này chấp nhận, giống như cho đến tận bây giờ y cũng không dám để Cao Dương biết lúc trước vì cuộc sống mình đã phải làm những gì.

Cao Dương là người bạn duy nhất của y, y không thể liều lĩnh nói chuyện thẳng thắn với cậu ấy được. Tuy thật hèn nhát nhưng y rất kiên định.

Nhưng ngài X lại khác, Dư Khác Bạch cảm thấy hình như mình có thể nói tất cả mọi điều cho hần nghe được, vậy mà mấy ngày trước y còn nghĩ sẽ không thể làm như vậy được. Có thể do đối phương cho y cảm giác rất an toàn, để y có thể yên tâm bày tỏ tâm sự. Những chuyện kia không thể kể cho người bên cạnh, cuối cùng chỉ còn người này là có thể tâm sự thôi. Dư Khác Bạch cảm điện thoại lên, trong lòng vô cùng phân vân. Nếu nói ra, mối quan hệ giữa y và ngài X có thể chia thành hai ngã rẽ. Một cái là vẫn như cũ, thậm chí càng thêm thân thiết. Ngã rẽ còn lại, là một đường mòn âm u lạnh lẽo, từ nay về sau chỉ mình y bước đi.

Khi gõ những chữ đó lên điện thoại, Dư Khác Bạch cảm thấy mình như đang chơi một canh bạc lớn. Y không dám ôm quá nhiều mong đợi vào một người khác, nhưng vẫn lặng lẽ cầu nguyện thế giới này đừng nên quá độc ác với y.

24. Chương 24

Trịnh Tuân vừa nằm trên ghế sofa hút thuốc vừa chờ tin nhắn Dư Khác Bạch gửi đến, rốt cuộc chuông điện thoại hần cũng vang lên, chỉ có điều là do mẹ hần gọi đến. Gần đây hần hận không thể kéo tên người này vào black list, cứ có những người chỉ cần xuất hiện cũng có thể phá hủy tâm trạng đang tốt đẹp của hần.

“Đang ở cùng lương tiêu sao?”

“Không.” Trịnh Tuân đang mong chờ Dư Khác Bạch trả lời nên lúc nghe điện thoại cũng không thể yên lòng.

“Ồi, vậy vợ con đâu rồi?”

“Làm sao tôi biết được!” Trịnh Tuân khó chịu, chuyện hần và lương tiêu ly dị còn chưa hai bên gia đình viết, một tháng trôi qua phụ huynh cũng bận rộn chuyện của mình nên không chú ý đến bọn họ, mà hần cũng đã hứa với lương tiêu sẽ giấu diếm chuyện này giúp cô.

“Vợ con đi đâu mà con cũng không biết?”

“Tôi còn có việc, dập máy đây.” Tin nhắn đã đến, Trịnh Tuân không thèm nhiều lời cúp máy luôn.

Dư Khác Bạch sửa đi sửa lại tin nhắn rồi mới gửi. Trịnh Tuân nhìn hàng chữ trong điện thoại xong mà vui sướng đập một cái lên ghế sofa.

Dư Khác Bạch viết: Có thể tôi đã thích một người nhưng lại không thể bên cạnh người đó được, cho đến sau này tôi vẫn còn thích, chắc là sẽ độc thân suốt đời thôi.

Không biết Trịnh Tuân lấy tự tin ở đâu mà hần cảm thấy người Dư Khác Bạch đang nói đến chính là mình. Hần hận không thể gọi điện thẳng cho y, nói y quay về, hôn y, ôm y, đè y mà làm ba ngày ba đêm. Nhưng lý trí đã ngăn cản Trịnh Tuân không hành động như vậy, hần lập tức nhắn tin trả lời Dư Khác Bạch: Tại sao không thể ở bên nhau?

Lại đợi rất lâu, lâu đến mức Trịnh Tuân hút hết hai điếu thuốc, bắt đầu mở rượu ra uống thì Dư Khác Bạch mới trả lời hần: Bởi vì tôi là người đồng tính.

Trịnh Tuân cứng người lại, tay vẫn đang rót rượu, ánh mắt hần chăm chú nhìn vào điện thoại, đến mức rượu tràn từ trong ly ra cũng không hay biết. Hần không thể nói ra đây là cảm xúc gì, chỉ đơn giản mấy chữ mà thật khiến lòng hần xót xa. Hần tưởng tượng về mặt của Dư Khác Bạch khi đánh ra mấy chữ này, nhất định là rũ mắt cau mày, giống như mỗi lần hần tiến vào thân thể y.

Rượu chảy lênh láng xuống sàn nhà, Trịnh Tuân cuống cuống lau dọn, trong lòng vẫn vô cùng hỗn loạn. Hần rất muốn nhắn cho Dư Khác Bạch một câu: “Đồng tính thì làm sao chứ”, nhưng cuối cùng vẫn chọn bỏ qua

Uống một ngụm rượu, Trịnh Tuấn cảm thấy mình dường như đang chơi quá đà. Mục đích của hắn khi tìm Dư Khác Bạch không phải là để yêu thương, chỉ là muốn đem người ta quay về bên cạnh mình giống như trước đây. Mà lúc trước bọn họ không phải yêu đương gì thì sau này chắc cũng sẽ như vậy thôi. Tựa như Dư Khác Bạch đã nói, bọn họ không có cách nào chung sống với nhau được.

Trịnh Tuấn không yêu ai, cũng cảm thấy mình sẽ không yêu ai, đối với Dư Khác Bạch hắn đã suy đi tính lại, cho rằng đây chỉ là xúc động khi bản thân chơi chưa đủ, hắn lại không ghét bỏ Dư Khác Bạch, một nguyên nhân lớn khác là hợp đồng tình cảm giữa hai người kết thúc sớm hơn thời hạn quy định. Một loạt nguyên nhân to nhỏ khiến hắn không thể quên y được.

Trong khoảng thời gian này, tất cả suy nghĩ của hắn đều tập trung về Dư Khác Bạch, nhìn thấy nam sinh viên trắng trẻo, lưng đeo túi sách cũng nhớ về Dư Khác Bạch, muốn tìm người chơi cùng cũng theo bản năng cảm thấy không bằng y, cũng bởi vì trong lòng Trịnh Tuấn quan hệ hai người chưa thực sự kết thúc. Cho nên hắn đi tìm Dư Khác Bạch cũng chỉ để đền bù một tuần thiếu sót kia thôi. Tình cảm chưa hoàn chỉnh cho nên khiến hắn vẫn mãi vẫn vương Dư Khác Bạch.

Một khi kết thúc ngày cuối cùng, thì nhớ nhung của hắn dành cho y cũng sẽ biến mất. Hắn đã nghĩ như vậy, và hắn cho rằng mình đã nghĩ đúng. Nhưng chính trò chơi nhả tin nhằm chán lại khiến hắn phát hiện ra mình bắt đầu mất không chế. Thà nói rằng mình mất không chế còn hơn bảo mất không chế mặt tình cảm.

Hắn muốn biết về Dư Khác Bạch nhiều hơn, muốn biết con người y luôn che giấu là như thế nào. Hắn không ngừng nói, không ngừng đặt câu hỏi, mỗi lần thấy Dư Khác Bạch gửi tin nhắn đều tự động tưởng tượng đến khuôn mặt của y ở đầu bên kia. Hắn muốn y, muốn hôn y, muốn tiến vào trong y, muốn cùng y dùng mỡ hôi làm ướt ga trải giường. Trước đây những điều này là vô cùng tầm thường, vậy mà bây giờ lại vô cùng quý giá. Bởi vì hắn phát hiện ra đúng như lời bạn hắn nói, hắn chưa bao giờ thực sự hiểu được Dư Khác Bạch.

Người đó bây giờ đang cố gắng làm việc, còn nhanh chóng trở thành nhân viên chính thức, rồi mua nhà, chuẩn bị sống một cuộc sống độc thân lâu dài.

Dư Khác Bạch nói với hắn, y thấy cuộc sống một mình không tệ lắm, mặc dù không có mục đích sống, không hiểu vì sao mình phải sống nhưng còn sống là tốt rồi.

Trịnh Tuấn bắt đầu buồn phiền, hắn không muốn để Dư Khác Bạch có cuộc sống thoải mái như vậy. Trước đây người này tựa như một hồ nước tĩnh lặng, nhất định phải để hắn đến khuấy động, làm cho nó dậy sóng.

Dư Khác Bạch chờ rất lâu nhưng không thấy ngài X trả lời. Y hơi thất vọng, nhìn chằm chằm vào tin nhắn mà cảm thấy mình thật buồn cười. Vì y là người đồng tính, cho nên khiến người ta ghét rồi.

Cậu ấn nút tắt màn hình điện thoại, lấy quần áo đi tắm rửa.

Nước ấm chảy xuống, Dư Khác Bạch nhắm mắt tưởng tượng ra hình dáng ngài X, nhưng mãi chỉ có thể nghĩ ra Trịnh Tuấn. Y lắc mạnh đầu một cái, muốn đuổi đi hình ảnh của người đó trong tâm trí mình, nhưng đối phương hết lần này đến lần khác quán quýt lấy y. Một khi loài người đã có hy vọng, thì dùng cách nào cũng không thể dập tắt nó.

Làn nước ấm hóa thành bàn tay Trịnh Tuấn, dịu dàng vuốt ve y. Mỗi cm da thịt như bị dịu dàng thiêu đốt, hô hấp của y nhanh dần lên, tay nắm lấy dương vật của mình. Dư Khác Bạch thấy thật xấu hổ, cảm thấy mình thật hạ lưu

Dư Khác Bạch vừa tự “an ủi” vừa tự mắng mình xấu xa thô tục, muốn tự sướng còn phải nhờ đến người khác, thật là mất hình tượng, đến y còn tự coi thường mình.

Lúc bản tỉnh, y không dám mở mắt, không muốn nhìn thấy thứ mình bắn ra. Đến lúc y cảm thấy tinh dịch bị nước cuốn trôi mất mới mở mắt ra, dùng sức lau khô thân thể, ý muốn làm mình tỉnh táo lại.

Gần đây y phát hiện mình đã thích Trịnh Tuấn, thứ tình cảm đáng ra không nên có.

Lúc đi ra khỏi nhà tắm thì chợt nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên, y đi chân trần chạy nhanh đến nhận điện.

“Hi, đoán xem là ai nào?”

Dư Khác Bạch nhíu mày, nhìn lại màn hình điện thoại, đó là một dãy số xa lạ.

“Tề Nghiêu.” Y nhận ra được giọng đối phương.

“Ồa, không ngờ cậu đoán được thật.” Tề Nghiêu đeo kính râm, ngồi trong xe hút thuốc, gã nhìn chiếc xe đang chạy vào khu dân cư nhỏ, cười nói: “Ở nhà không?”

”Ừ.” Dư Khác Bạch cầm khăn lông lau lại người, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Ra ngoài chơi đi, tôi đang đứng trước khu dân cư nhà cậu.”

“Cái gì?” Hơn khác bạch ngây ngẩn, giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống.

“Tôi nói tôi đang đứng trước khu dân cư nhà cậu! Đi chơi đi, ở nhà một mình chán lắm.”

“Không được.” Dư Khác Bạch rất muốn hỏi làm sao Tề Nghiêu biết được địa chỉ nhà mình, nhưng lại lười nói nhiều.

“Cậu không thể cứ như vậy mãi được.” Tề Nghiêu nói: “Bây giờ tôi còn có ít chuyện, lát nữa sẽ quay lại đón cậu, tối nay tôi làm tiệc tân gia, cậu xem như là hàng xóm thì nhất định phải đến chứ. Còn nữa, tôi nghĩ cậu nên thay đổi bản thân một chút? Tự bế phong chính mình sẽ vui vẻ hơn sao?”

Lần này là Tề Nghiêu cúp máy trước Dư Khác Bạch.

Dư Khác Bạch để điện thoại xuống, tiếp tục lau khô tóc, trong lòng loạn cào cào lên. Y cảm thấy câu nói cuối cùng của gã rất đúng, tự bế phong chính mình chẳng sung sướng gì thật.

Y kiểm tra lại tin nhắn một lần nữa, ngài X vẫn chưa trả lời y. Y phát hiện mình thật buồn cười, cẩn thận từng tí cân bằng thế giới của mình, nhưng kết quả vẫn cứ giống nhau.

Y quay đầu lại, nhìn hình ảnh mình trong gương. Cả người trần truồng, gò má đỏ ửng. Phải thay đổi sao? Cũng không cần.

Thật không muốn sao?

Hay là thử đi một lần xem sao?

Dư Khác Bạch mặc quần áo vào, ngồi trước bàn thần người suy nghĩ rốt cuộc mình muốn từ chối lời mời của Tề Nghiêu hay là không đây.

25. Chương 25

Rốt cuộc Dư Khác Bạch cũng không thể từ chối lời mời của Tề Nghiêu, y phát hiện mình vẫn không tài nào từ chối đề nghị của người khác.

Khi đối phương đứng gõ cửa trước nhà y, ngoài cau mày mở cửa, y chẳng biết có thể làm gì khác. Nếu ở trong điện thoại y có thể nói vài câu đại loại như “Hôm khác” hoặc “Tôi bận lịch rồi”, nhưng khi người đó đứng trước mặt mình, y cảm thấy không thể nào mở miệng rồi nhốt người ta ngoài cửa được. Thế cho nên mười mấy phút sau, Dư Khác Bạch không muốn cho Tề Nghiêu vào nhà vẫn phải thay quần áo rồi theo gã ra khỏi nhà.

“Sao anh biết địa chỉ nhà tôi?” Dư Khác Bạch vẫn muốn hỏi lại gã vấn đề này.

Tề Nghiêu cố làm ra vẻ thần bí: “Tôi biết coi bói.”

Hiển nhiên câu trả lời này chỉ là đùa giỡn, Dư Khác Bạch cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ ngồi yên lặng bên ghế pho lá, lặng lẽ ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ.

Chuông điện thoại reo lên, ngài X im ắng nửa này rốt cuộc cũng gửi tin nhắn đến.

Ngài X: Đang làm gì vậy? Ăn cơm tối chưa?

Tim Dư Khác Bạch nảy lên, ngài X đã bỏ qua nội dung câu chuyện sáng nay hai người nói, có điều như vậy cũng tốt, ít nhất y còn biết điểm mấu chốt của đối phương.

Dư Khác Bạch trả lời: Chưa ăn, mới ra ngoài.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Tề Nghiêu châm một điếu thuốc, cười nói với Dư Khác Bạch: “Ồ, có gửi tin nhắn đấy à?”

“Ừm.” Dư Khác Bạch trả lời nhát gừng rồi bấm nút để cửa kính tụt xuống.

Gió mặt phả vào mặt, nhưng tâm trạng không vì thế mà tốt lên

Tề Nghiêu bật cười to: “Thật là bất ngờ, bây giờ còn có người thích gửi tin nhắn.”

“Trên thế giới này loại người nào cũng có”. Dư Khác Bạch quay đầu lại nhìn Tề Nghiêu: “Anh cũng rất đặc biệt.”

Tề Nghiêu sững sốt, gã nhìn chằm chằm Dư Khác Bạch, cho đến xe phía sau không nhẫn nại nổi mà nhẫn còi, gã mới hoàn hồn lại

Lời nói của Dư Khác Bạch hơi mập mờ, tùy thuộc vào sự cố tình hay vô ý của người nghe nữa, song Tề Nghiêu cảm thấy lời của Dư Khác Bạch không phải mang theo nghĩa xấu. Dĩ nhiên đây chỉ là cảm giác của hắn mà thôi, ở trong lòng Dư Khác Bạch suy nghĩ thế nào, đó là cả một câu chuyện dài.

Tề Nghiêu thật dễ dàng khiến y phát bực, không hiểu vì sao cứ quần quýt lấy y như âm hồn bất tán vậy. Sở dĩ hôm nay đi ra ngoài cũng bởi vì y không có cách nào từ chối lời mời của gã.

Dư Khác Bạch muốn thử cảm giác cuộc sống không giống ngày thường. Thời đại học cuộc sống của y chỉ biết đến Trịnh Tuân, sau đó rời khỏi Trịnh Tuân, cũng chỉ còn lại công việc. Đúng như lời Tề Nghiêu nói, y không hề thấy hạnh phúc.

Dư Khác Bạch không phải loại người thích theo đuổi cảm xúc kích thích, nhưng vẫn sẽ tò mò. Cuộc sống không có gì thú vị, vậy nếu như có chuyện gì đó thích có thể kích thích nhiệt huyết cuộc sống của y lên thì đó cũng không phải chuyện xấu.

Ngài X nhắn cho Dư Khác Bạch: Tôi cũng vậy, tối nay phải đi gặp nhiều người rất phiền phức, vốn dĩ đã không muốn đi.

Dư Khác Bạch đọc xong mà bật cười nhắc lại: “Tôi cũng như vậy, thật là trùng hợp.

Trên cuộc đời này có rất nhiều điều trùng hợp không hẳn là trùng hợp, giống như lời Dư Khác Bạch nói “Thật là trùng hợp”, vốn y cho đó là duyên phận nhưng thực sự là do tay của người khác sắp đặt nên. Cũng giống như, thời điểm y gặp Tề Nghiêu ở căn nhà định mua, lại thấy Trịnh Tuân đã lâu không gặp đang ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa hút thuốc.

Dư Khác Bạch cho là mình nhìn lầm rồi, đứng ngoài cửa dụi mắt một cái.

“Mẹ cậu gọi tôi đến..” Trịnh Tuân để điếu thuốc xuống tay, liếc mắt một cái liền thấy Dư Khác Bạch đang đứng trước cửa.

Tề Nghiêu cười tươi, dựa mình vào tường nhìn hai người trước mặt, tàn thuốc trên tay Trịnh Tuân rơi xuống quần hắn.

Dư Khác Bạch há hốc miệng, không biết nên nói gì. Trịnh Tuân định thần trước, hắn đứng lên, phả khói từ trong miệng ra rồi dập tắt luôn điếu thuốc.

“Tiểu Bạch?” Trịnh Tuân không thể nào ngờ được sẽ gặp Dư Khác Bạch ở đây, ý định ban đầu của hắn là chỉ định đến đây để cho tên nhóc phá hoại Tề Nghiêu một trận thôi.

Nhà mới của Dư Khác Bạch ở sát căn nhà này, chuyện y hẳn biết, lúc mới nhận thông tin về y hắn đã biết rồi, cho nên khi Tề Nghiêu mua căn nhà này hắn suýt chút nữa ném văng luôn cái điện thoại.

Dư Khác Bạch nhìn về phía Tề Nghiêu, ngạc nhiên đến mức quên hỏi luôn “Tại sao”, y thấy người nọ đang nhìn mình mỉm cười, một nụ cười cực kì khó đoán.

“Tình nhân cũ gặp nhau, có cần củi khô thêm ngọn lửa không?” Tề Nghiêu đuổi người, biếng nhác đi vào trong, chọn chọn trong tủ rồi cầm ra một chai rượu vang, rót làm ba ly, một ly đưa cho Trịnh Tuân, một ly khác nhét vào tay Dư Khác Bạch, còn gã cầm ly cuối cùng.

Hắn nắm lấy cổ tay con người đang sững sờ, dắt người đi về phía Trịnh Tuân rồi nói: “Đến đây nào, gặp nhau tức là duyên phận rồi, hai người không định cạ ly với tôi à?”

Dư Khác Bạch không có cách nào hình dung về tâm trạng mình lúc này, y nhìn Trịnh Tuân, phát hiện hắn chẳng có gì thay đổi so với trước đây, cho dù đã trở thành chồng người ta nhưng vẫn không bị những thăng trầm cuộc sống làm cho gia dặn hơn. Có điều cũng đúng thôi, mới có vài tháng thôi mà.

Trịnh Tuân giơ ly về phía Dư Khác Bạch, hai người cụng ly với nhau, Tề Nghiêu cũng chạm ly cùng. Trịnh Tuân với Tề Nghiêu chỉ nhấp môi, còn Dư Khác Bạch lại uống một hơi hết nửa ly rượu.

“Em uống gấp quá.” Trịnh Tuân nhú mày, khom người rút khăn giấy từ trong hộp ra rồi đưa cho Dư Khác Bạch.

Rượu vang chảy lên áo sơ mi của Dư Khác Bạch, để lại dấu vết rõ ràng.

“Ồi, hình như tôi nên tạm tránh mặt một lúc vậy.” Tề Nghiêu huýt sao với hai người một cái, rồi cầm chìa khóa ra khỏi cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Trịnh Tuân và Dư Khác Bạch, bọn họ không thể ngờ lại gặp nhau trong tình cảnh này, hai người đều không có sự chuẩn bị cho nên chẳng biết nên làm gì tiếp theo.

Rót cuộc Trịnh Tuân vẫn mở miệng trước: “Gần đây thế nào?”

Dư Khác Bạch gật đầu một cái: “Rất tốt.”

Đây là câu trả lời Trịnh Tuân không muốn nghe nhất, không có hắn bên cạnh nên Dư Khác Bạch sống vô cùng tốt, thật là đả kích.

“Tôi ly dị rồi.” Hắn nói thẳng: “Đây là sự thật.”

Dư Khác Bạch vô cùng kinh ngạc, y hoàn toàn không ngờ Trịnh Tuân sẽ nói những chuyện này với mình, càng không ngờ được hắn mới kết hôn không lâu mà đã vội ly hôn.

“Tại sao?”

Trịnh Tuân thấy Dư Khác Bạch hỏi lại, trong lòng cũng thấy vui vẻ, hắn cảm thấy Dư Khác Bạch vẫn quan tâm đến mình, nếu không tại sao lại hỏi hắn như vậy: “Cô ấy...”

Trịnh Tuân đang suy nghĩ cách nói làm sao vừa có sức thuyết phục lại vừa tỏ rõ mình không bị đội nón xanh. Hắn suy nghĩ một hồi vẫn không biết giải thích làm sao, không thể làm gì khác hơn là uống thêm một ngụm rượu, lúng túng nói: “Cô ấy có thai trước khi kết hôn, tôi không biết chuyện này.”

Dư Khác Bạch ngẩn người nhìn hắn, đến lúc tiêu hóa xong chuyện này mới đột nhiên bật cười.

“Em cười gì chứ?” Trịnh Tuân không dám nhìn t nữa, dời mắt sang bên cạnh, hắn cảm thấy thật mất mặt.

“Tôi còn tưởng anh làm chuyện gì xấu nên bị cô ấy bỏ.”

Đối với những lời Dư Khác Bạch nói, Trịnh Tuân chỉ có thể liếc mắt oán hận, cho tới lúc này hắn mới biết được hình tượng của mình trong mắt y là như thế nào.

“Tôi ly hôn rồi.”

“Ừm, vậy thì sao?”

Trịnh Tuân suy nghĩ một lát, châm thêm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: “Em còn thiếu tôi một tuần.”

Dư Khác Bạch dần dần thu lại nụ cười, tâm trạng tốt đẹp trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Năm triệu, bảy trăm ba mươi ngày, mỗi ngày xem như bảy ngàn đi, một tuần bốn mươi chín ngàn, tôi đưa cho anh năm mươi ngàn.” Dư Khác Bạch tính thẳng, sau đó nói: “Trịnh Tuân, tôi sẽ làm những chuyện đó nữa đâu.”

26. Chương 26

Trịnh Tuấn có cảm tưởng như mình đang nghe một câu chuyện tiểu lâm. Dư Khác Bạch muốn trả lại phần tiền thiếu cho hắn, hơn nữa còn nói không muốn làm loại “Chuyện đó”.

Hắn ngẩn người một hồi, sau đó cười nói: “Loại chuyện đó là loại chuyện gì?”

Mặt Dư Khác Bạch nháy mắt đỏ bừng, y rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Là anh bảo có thể kết thúc trước kì hạn còn gì, tôi với anh đã không còn loại quan hệ đó nữa.”

Trịnh Tuấn im lặng nhìn người trước mặt mình. Dư Khác Bạch trông có tinh thần hơn nhiều, ít nhất là tốt hơn so với thời điểm chưa chia tay với hắn. Hắn thấy mình thật xấu xa, nhìn Dư Khác Bạch tốt hơn khiến hắn tức giận.

Đây là tình nhân của hắn, theo lý mà nói chắc chắn vẫn vương hắn mãi không quên, khi hắn có yêu cầu quay lại sẽ vui vẻ đồng ý. Vậy mà Dư Khác Bạch lại ngược lại, chẳng những không lộ tí nhớ nhung nào, còn từ chối lời đề nghị của hắn.

Trong lúc nhất thời Trịnh Tuấn không biết nên nói gì nữa, thậm chí hắn còn bắt đầu nghi ngờ người mà Dư Khác Bạch thổ lộ tiếng lòng với ngài X thật là không phải là mình. Nhưng nếu không phải là hắn thì còn có thể là ai chứ?

Trịnh Tuấn phiền não, lúng túng xoa xoa mũi, nói: “Tại sao?”

“Không muốn.” Dư Khác Bạch trả lời dứt khoát: “Nếu không phải trước kia là vạn bất đắc dĩ, không còn đường để đi, thì có ai sẽ tình nguyện dùng cách đó kéo dài sự sống cho mình chứ?”

Từng câu chữ của Dư Khác Bạch, Trịnh Tuấn có thể hiểu nhưng không muốn chấp nhận. Hắn hơi tức giận: “Cách đó là cách gì chứ? Ngủ với tôi khiến em khó chịu sao?”

Dư Khác Bạch nhún chặt mày, hơi quay đầu nói: “Trịnh Tuấn, anh không hiểu ý tôi rồi.”

“Vậy ý em là gì?”

“Ý của tôi là, mối quan hệ giao dịch bằng thẻ xác chưa bao giờ ngang hàng nhau được, không phải vì ngủ cùng anh khiến tôi khó chịu mà điều kiện đầu tiên chính là giữa chúng ta không phải trao đổi.” Lúc nói Dư Khác Bạch có hơi keihs động, từ trước đến nay y không phải là người hay tâm sự, từ khi gia đình xảy ra chuyện, tất cả tâm tư của y đều không bao giờ được bộc lộ, nhưng lúc này phải đối mặt với Trịnh Tuấn y lại không thể dừng được: “Sở dĩ trước đó tôi phải làm như vậy là vạn bất đắc dĩ, nguyên nhân ở chỗ tôi cũng là con người, một con người muốn cất giữ tôn nghiêm của bản thân, hai năm qua anh đối xử với tôi rất tốt, tôi rất biết ơn anh. Thậm chí, mạng của tôi cũng là do anh cứu về, tôi cam tâm tình nguyện báo đáp anh cũng bởi vì tiền, vứt bỏ tôn nghiêm, dâng hiến hết mình vì anh muốn, nhưng từ bây giờ hợp đồng giữa chúng ta đã kết thúc, tôi đã là một người độc lập rồi.”

Trịnh Tuấn vô cùng bất ngờ với câu trả lời của Dư Khác Bạch, đến mức hắn á khẩu không thốt nên lời nào, hắn chưa bao giờ thấy một Dư Khác Bạch như vậy, lúc hai người còn chung sống với nhau, người này rất ít nói.

“Em là một người độc lập nên không muốn bên tôi nữa sao?”

Những lời của Trịnh Tuấn quá mờ ám, khiến Dư Khác Bạch trợn lớn hai mắt, không biết nên tiếp chiêu thế nào. Không phải y không muốn mà là không dám. Trịnh Tuấn là người như thế nào, trong lòng Dư Khác Bạch rõ hơn ai hết, mặc dù trong hai năm chung sống không phải lúc nào hai người cũng cận kề bên nhau cả ngày lẫn đêm nhưng y vẫn đủ hiểu. Với gia đình Trịnh Tuấn, nếu y ở bên hắn thì kết cục của cả hai không bao giờ tốt được. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng chẳng cách nào chối bỏ được, trong lòng Dư Khác Bạch chỉ cảm thấy mình không xứng đáng với hắn.

Tuy lòng nghĩ như vậy nhưng y tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này.

Dư Khác Bạch muốn biến mình thành một con “cá chết” trước mặt Trịnh Tuân, phải kiên định lên, lạnh lùng thêm, làm bộ không yêu cũng không hận, vô cùng ham muốn nhưng không hề lưu luyến. Chỉ có như vậy mới có thể khiến Trịnh Tuân nhớ đến y lâu hơn một chút.

Song y không thể ngờ Trịnh Tuân lại ly dị nhanh như vậy, bất kể thế nào y cũng thật lòng chúc hần được hạnh phúc.

“Nói đi!” Trịnh Tuân nóng nảy, thái độ không còn ôn hòa nữa.

Dư Khác Bạch rất ít thấy Trịnh Tuân nổi giận với mình, y sợ hãi lùi về phía sau vài bước.

Trịnh Tuân nhìn y có vẻ tránh né mình, hần bắt lực không biết nên làm thế nào cho phải.

“Ngồi xuống nói chuyện đã.” Trịnh Tuân ngồi xuống trước, hần hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh cho mình: “Có phải chia tay khiến em cảm thấy được giải thoát?”

“Không phải.” Dư Khác Bạch ngồi xuống bên cạnh hần, để lại giữa hai người một khoảng cách vừa phải.

“Tôi thấy không giống đây.” Trịnh Tuân nghiêng đầu nhìn y, sau đó tựa người vào thành ghế nói: “Xem như.”

“Hửm?”

Trịnh Tuân cười khổ nói: “Hai chúng ta đầu gối cũng được xem là hảo tụ hảo tán, không cần phải căng thẳng như thế.”

Trong lòng Dư Khác Bạch thầm mắng: Tôi có muốn ồn ào với anh đâu, là do anh khơi mào đấy chứ.

“Trên thực tế, cả hai người chúng ta nếu không phải đối phương thì không thể.” Trịnh Tuân gác chân lên: “Tôi ly hôn, cũng xem như tự do, em vẫn không muốn sao?”

Dư Khác Bạch cúi đầu giấu ngón tay mình, y đoán Trịnh Tuân sẽ sớm tìm được bạn giường mới thôi, chắc là sẽ trẻ hơn, làm hần hài lòng hơn và thích hần hơn.

“Khát không?” Trịnh Tuân đứng dậy, đi vào phòng bếp: “Em muốn uống chút gì không?”

Dư Khác Bạch lắc đầu, sau đó phát hiện có thể hần không thấy được, mới nói: “Không khát, cảm ơn.”

Trịnh Tuân thở dài, đi vào phòng bếp rất lâu mà chưa thấy ra. Một mình Dư Khác Bạch ngồi trên ghế sofa, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu.

Y gửi tin nhắn cho ngài X: Tại vì tôi giận giữ muốn giữ lại lòng tự trọng của mình mà đẩy người kia ra.

Y mới gửi tin xong, điện thoại trên mặt bàn lập tức rung lên.

Đó là điện thoại của Trịnh Tuân, có hai chiếc điện thoại nằm song song trên mặt bàn, nhưng chỉ có một chiếc bật sáng. Theo bản năng Dư Khác Bạch tiến lại gần, muốn đưa cho Trịnh Tuân nói với hần rằng có người cần tìm hần. Nhưng khi nhìn vào màn hình điện thoại, trong nháy mắt sống lưng y lạnh toát, ngón tay run rẩy. Y thấy một người được lưu là “Tiểu Bạch” vừa gửi tin nhắn đến, nội dung tin nhắn giống hệt cái y vừa gửi cho ngài X. Thì ra, ngài X chính là Trịnh Tuân.

Dư Khác Bạch nghiêng đầu nhìn về phía phòng bếp, đúng lúc Trịnh Tuân bưng ly nước đi ra từ đó.

“Sao...” Chữ “vậy” còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, Trịnh Tuân đã thấy trong tay Dư Khác Bạch chính là điện thoại của mình.

“Anh là ngài X sao?” dư khác bạch lạnh lùng hỏi.

Trịnh Tuân đứng yên tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

Hần chưa từng nghĩ chuyện này nghiêm trọng, nhưng có lẽ với Dư Khác Bạch thì lại khác. Chẳng qua hần chỉ cảm thấy ó thú vị, vừa có thể theo dõi được Dư Khác Bạch lại có thể khiến đối phương bộc lộ suy nghĩ với mình. Chỉ có điều, hình như nó đang gây rắc rối lớn.

“Anh trả lời tôi đi.” Giọng Dư Khác Bạch trở nên ác liệt, không hề hờ hững như lúc thường.

Trịnh Tuân chỉ đành gật đầu, sau đó để che giấu lỗi sai của mình mà cúi đầu uống một hớp nước.

Dư Khác Bạch không thể diễn tả nỗi cảm giác trong lòng mình lúc này ra sao, nếu như có một từ có thể hình dung về nó lúc này, chắc hẳn là “ngu xuẩn” rồi.

27. Chương 27

Y có cảm giác như bị lột sạch quần áo rồi ném ra đường cho người ta soi mói. Dư Khác Bạch đứng trước mặt Trịnh Tuân, y nhìn hần bình tĩnh uống nước mà chỉ muốn ném thẳng điện thoại trong tay vào mặt hần.

Nhưng y lại không làm vậy, thói quen từ trước đến nay khiến y không thể thốt ra bất kì lời lẽ thoái mạ quá đáng nào với Trịnh Tuân mà thậm chí là với bất kì người nào khác. Mặc dù y đang cực kì tức giận, nhưng theo thói quen y chỉ lặp lại câu hỏi của mình: “Là anh sao?”

Hỏi là vậy nhưng lòng y đã rõ câu trả lời, cuối cùng y vẫn là kẻ bị người ta mang ra đùa giỡn mà thôi.

Mà trái tim yêu này, chẳng còn ý định cho đi hay không nữa, thậm chí cũng chuẩn bị tinh thần chờ thứ tình yêu chưa mặn nồng dần phai nhạt đi, rằng thời gian trôi qua mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên thôi.

Không ngờ Trịnh Tuân vẫn không có ý định bỏ qua cho y. Dư Khác Bạch không nghĩ Trịnh Tuân lại là loại người thích dẫn vật người khác như vậy, thật là vô nghĩa.

Trịnh Tuân nhú mi nhìn dáng vẻ đau thương của Dư Khác Bạch, hần thả ly nước xuống: “Em đừng nên như vậy.”

“Là anh.” Dư Khác Bạch lùi về sau vài bước, một hồi lâu không lên tiếng.

Lòng Trịnh Tuân rối rắm, hần muốn giải thích nhưng chẳng biết nên nói gì cho vừa phải, hần chợt dạ không dám nhìn thẳng Dư Khác Bạch, chỉ buồn phiền xoa xoa mũi.

“Tôi đi trước đây.” Dư Khác Bạch cho rằng nếu mình ở lại thêm chút nữa sẽ thành chuyện cười mất, y đang xấu hổ chết đi được mình những tâm sự trải lòng trước đây của mình.

“Tiểu Bạch!” Trịnh Tuân thấy y bước đi, lập tức kéo người lại: “Tôi không có ý lừa gạt em.”

Dư Khác Bạch cảm thấy thật ảm ức, đi theo Trịnh Tuân hai năm y không thấy ảm ức, vậy mà bây giờ dường như không không chế nổi muốn gây gổ với đối phương.

“Ừ.” Y lạnh nhạt đáp lại một câu, sau đó định rút luôn cổ tay đang bị Trịnh Tuân nắm lấy.

Trịnh Tuân nắm tay y rất chặt, tiến lên từng bước đến trước mặt y. Trong tình cảnh này, nếu hai người chân thành thổ lộ tình cảm với nhau thì sẽ trở thành một giai thoại ngày sau, chỉ tiếc là bọn họ không phải như vậy, một người hết sức tổn thương vì bị đùa giỡn, một người còn chưa hiểu rõ lòng mình.

Trịnh Tuân chưa bao giờ thấy mình thiếu thốn vốn từ như hôm nay, hần không biết nói gì để Dư Khác Bạch cảm thấy tốt hơn. Hần muốn nói mình không có ý lừa gạt cậu, nhưng nó thực sự là giả. Hần cố ý, từ lúc bắt đầu nhận tin đã cố ý. Hần giả làm một người xa lạ, mỗi ngày thăm dò tìm hiểu bí mật trong cuộc sống của Dư Khác Bạch.

Hần thực sự hối hận, trước kia có vô vàn thời gian thân thiết bên nhau lại chưa bao giờ muốn tìm hiểu đối phương, lúc này cảm thấy mãi vẫn chưa đủ, muốn nghe Dư Khác Bạch nói nhiều chuyện liên quan đến y hơn nữa. Trịnh Tuân thấy mình thật ngu xuẩn, thứ nhất để vuột mất Dư Khác Bạch một cách dễ dàng, thứ hai lãng phí hai năm tốt đẹp. Đời người có rất nhiều lần hai năm, nhưng cùng chung sống với Dư Khác Bạch thì trước mắt chỉ có hai năm vừa qua thôi.

Đầu óc Trịnh Tuân rối bời, đột nhiên hần ý thức được một điều, hần rất để ý đến Dư Khác Bạch.

“Không muốn nói lời tạm biệt đến tôi sao?”

Dư Khác Bạch nghe xong câu hỏi của Trịnh Tuân, y chỉ cau mày hỏi lại hắn: “Có lẽ anh mới nên nói vài câu với tôi chứ?”

Người trước mặt y, đối gặt người ta còn không thêm một câu xin lỗi. Dư Khác Bạch vẫn luôn không xét nét tính toán với người khác, vậy mà với Trịnh Tuân đứng trước mặt mình, y không nhịn nổi cảm xúc.

“Hả? À à đúng, tôi nên giải thích một chút.” Chỉ có điều Trịnh Tuân cũng chẳng biết nên giải thích như thế nào, hắn chỉ đành nói: “Tôi nhớ em, cũng xin lỗi em.”

Chỉ một câu “Nhớ em” mà khiến tim Dư Khác Bạch run lên. Trước kia y đã bao lần nghe Trịnh Tuân nói câu này, thậm chí những câu còn buồn nôn hơn cũng nghe rồi, nhưng chưa lần nào khiến y xúc động như lần này.

Lúc nói câu này Trịnh Tuân nói thật chậm, Dư Khác Bạch cũng nghe thật rõ ràng, song y không muốn làm một tình nhân lệ thuộc vào Trịnh Tuân nữa, mặc dù không phải không thể có hạnh phúc nhưng so với tất cả Dư Khác Bạch mong muốn được trở thành một con người tự do hơn.

Những tình cảm mơ hồ kia chỉ nên giấu kín trong lòng, phải tránh xa Trịnh Tuân ra, khó khăn lắm y có thể nhìn thấy một tương lai tươi sáng, lòng tự trọng cũng không bị tổn thương nữa. Đối với Dư Khác Bạch lúc này, những năm tháng còn lại chính là để giữ tôn nghiêm chẳng còn bao nhiêu cho bản thân.

Quá khứ là quãng thời gian y muốn nhét vào một nơi thật kín để không ai có thể thấy được, khi bị người nhà Trịnh Tuân làm nhục y cũng chưa từng oán trách một lời, y luôn cúi đầu nhận mắng chửi của người khác, thậm chí những lời khó nghe hơn cũng nghe hết.

Bây giờ có thể trốn chạy khỏi cuộc sống đó, cho dù y phát hiện mình đã sinh tình cảm với Trịnh Tuân chẳng nữa cũng không muốn quay trở lại. Không cần thiết. Giữa bọn họ sẽ không có kết quả, bởi vì giữa hai người không có ai dừng cảm, Dư Khác Bạch không dám trải lòng yêu, còn Trịnh Tuân không dám chống lại cả thế giới vì y. Tất nhiên, có lẽ không phải Trịnh Tuân không dám mà là Dư Khác Bạch nghĩ là do hắn không muốn mà thôi.

“Ngồi xuống nói chuyện đã.” Trịnh Tuân kéo tay Dư Khác Bạch lại bên ghế sofa, song bị y giẫy được.

“Không có gì để nói.” Dư Khác Bạch vô cùng quả quyết nói: “Tôi ghét nhất ai lừa gạt mình.”

Y bước đi không thêm ngoảnh đầu lại, lúc ra đến cửa mới khẽ cắn môi cố ngẩng đầu lên, mạng mẽ ép nước mắt suýt rơi quay trở lại. Chỉ là một tên đàn ông mà thôi, có gì phải khóc.

Dư Khác Bạch ra đến ngoài rồi thầm mắng mình vài câu, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Chỉ còn Trịnh Tuân ngây người trong phòng khách một lát mới phục hồi tinh thần, hắn vẫn nhìn trân trân ra cửa, không biết nên làm gì tiếp theo, trong lòng lại càng luống cuống.

Hắn lấy chiếc điện thoại bị Dư Khác Bạch ném một bên, liền nhìn thấy tin nhắn y mới gửi đến mấy phút trước. Cũng bởi vì tin nhắn này mà thân phận hắn bị bại lộ.

Trịnh Tuân mở tin nhắn ra, cẩn thận đọc từng chữ từng chữ một. Câu nói kia thật khiến tim hắn chua xót, vì lòng tự trọng mà đẩy hắn ra.

Trịnh Tuân nghĩ có lẽ hắn đã hiểu được lý do hôm nay Dư Khác Bạch lại chọn cách rời đi, cũng hiểu được tại sao đối phương lại vô cùng tức giận với hành động của hắn. Hắn phải thừa nhận chuyện này là do hắn sai, nhưng đối với hắn mà nói lời xin lỗi rất khó để thốt ra. Đã lớn đến chừng này, Trịnh Tuân chưa từng phải cúi đầu xin lỗi ai.

Hắn ngập ngừng nhìn phím gọi trên điện thoại một lúc lâu, ngay lúc quyết định ấn gọi thì chuông điện thoại hắn đột nhiên vang lên.

Trịnh Tuân sợ hết hồn, màn hình hiển thị cuộc gọi từ mẹ vợ hắn, mặc dù không sẵn lòng lắm nhưng cuối cùng hắn vẫn nhận điện.

“Tiểu Tuân! Con nhanh đến bệnh viện đi!” Giọng mẹ Lương Tiêu còn mang theo nước mắt: “Lương Tiêu xảy ra chuyện rồi.”

28. Chương 28

Trịnh Tuấn chạy đến bệnh viện thì người đã đầm đìa mồ hôi, quả thực hắn rất lo cho Lương Tiêu, cho dù hai người không có tình cảm nhưng dù sao cũng là vợ trước của hắn. Huống chi đến tận bây giờ, hai bên gia đình vẫn chưa biết bọn họ đã ly hôn.

Lúc chạy đến gần phòng phẫu thuật, Trịnh Tuấn đã thấy bóng dáng mẹ Lương Tiêu đứng khóc trước đó, mẹ hắn đứng bên cạnh vỗ vai an ủi.

“Có chuyện gì vậy?” Trịnh Tuấn đi tới, cau mày hỏi.

Hai bà mẹ vừa thấy hắn đi tới như thấy được chúa cứu thế, tựa như có Trịnh Tuấn ở đây thì đứa bé trong bụng Lương Tiêu sẽ bình an vô sự vậy.

“Sao con có thể để mình nó đi ra ngoài hả?” Trịnh Tuấn bị mẹ đập thẳng lên vai, giọng điệu hận không thể biến sắt thành thép được: “Sao con không nói với mẹ chuyện Lương Tiêu mang thai?”

Trịnh Tuấn thầm nói trong lòng: tất nhiên là không thể nói rồi, đứa bé kia có phải con tôi đâu!

Mẹ Lương Tiêu vẫn không nói gì, chỉ mãi khóc lóc, miệng lẩm bẩm tên Lương Tiêu.

Trịnh Tuấn nhú mày nhìn cửa phòng phẫu thuật đóng chặt, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nó đi khám thai, trên đường đi bị người ta đụng phải, ngã xuống cầu thang.” Mẹ mẹ hắn đỏ hoe nói: “Con nói đi! Sao con có thể để nó ra khỏi nhà một mình được?”

Mẹ hắn không ngừng lặp đi lặp lại câu này, hận không thể ra tay đánh con trai một trận nên thân. Trịnh Tuấn có khổ mà không thể nói, hắn vốn là một người trọng lời hứa, đã đồng ý giữ bí mật giúp Lương Tiêu thì nhất định không bao giờ chủ động nói ra sự thật. Dù sao quan hệ tồi tệ giữa hắn và mẹ cũng không phải ngày một ngày hai mà nên, cho dù bà ta có nói thế nào, chỉ cần hắn nghe không lọt là được.

Nhưng mẹ Trịnh nói một hồi vẫn không có ý định bỏ qua, chợt kéo Trịnh Tuấn đi về phía cầu thang thoát hiểm.

“Làm gì vậy? Có gì thì nói thẳng luôn đi!” Trịnh Tuấn không muốn nói chuyện với mẹ hắn, mỗi lần chưa nói được vài ba câu đã bắt đầu gây gổ nhau.

“Con đi đâu về” Mẹ mẹ Trịnh dài ra.

Trịnh Tuấn liếc nhìn bà một cái, không thèm nói chuyện mà lấy điện thoại ra bấm lung tung.

“Mẹ hỏi con không trả lời sao!” Mẹ Trịnh hạ giọng lại song vẫn không thể kìm nén được lửa giận của mình: “Có phải lại đi tìm tên rác rưởi kia không?”

Hai từ “rác rưởi” đã chọc giận Trịnh Tuấn, hắn có rất nhiều bạn giường, song mẹ hắn chỉ gặp được Dư Khác Bạch, cũng chỉ duy nhất nhắm vào người y. Không hiểu tại sao Trịnh Tuấn không thể chịu được bất kỳ kẻ nào xúc phạm Dư Khác Bạch, kể cả mẹ hắn cũng không được.

“Bà đừng có một tí lại rác rưởi!” Trịnh Tuấn không muốn nổi giận, cố gắng kiềm chế bản thân.

Mẹ hắn chỉ cười lạnh một cái, khinh miệt ra mặt: “Mẹ nói không đúng sao? Nó là một thằng đàn ông mà lại không biết xấu hổ đi làm những chuyện đó, không phải rác rưởi thì là gì?”

“Bà im miệng đi được không?” Trịnh Tuấn thầm hét lên: “Tôi không muốn bà nói thêm một câu không tốt về em ấy nữa.”

Trịnh Tuấn giận dữ, trợn trừng hai mắt nhìn mẹ mình, sau đó bỏ điện thoại vào túi, chuẩn bị bước đi.

“Mày đứng lại cho tao!” Mẹ Trịnh gào lên: “Tao mắng thế thì sao nào? Mày đau lòng à? Vợ mày còn nằm trong phòng phẫu thuật, con mày còn không giữ được, tất cả đều là lỗi của mày!”

“Liên quan quái gì đến tôi!” Trịnh Tuấn không nén nổi, giận giữ quát lại: “Chúng tôi đã ly hôn lâu rồi, đứa trẻ bị sẩy kia chẳng liên quan gì đến tôi và Tiểu Bạch hết, bà đừng có xen vào chuyện này nữa, mười năm trước bà có quan tâm tôi không?”

Mẹ Trịnh bị khí thế của con trai dọa hết hồn, chưa kịp lấy lại tinh thần thì Trịnh Tuấn đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Hôm nay vốn đã bị Dư Khác Bạch từ chối, lòng hần đã không yên, cuối cùng lại gặp thêm bà mẹ thích lái nhải của hần.

Hần thực sự không chịu nổi bà ta nữa, mười năm trước cha mẹ hần ly hôn, tòa án xử cho hần ở với mẹ, vậy mà người mẹ này xách hành lý chạy đi mất, may mà Trịnh Tuấn mặt dày ở lại nhà cũ, ở vậy đến mười năm, còn dọa dì Nhâm là vợ hai của cha hần chạy mất.

Vậy mà không hiểu sao năm nay dù không có chuyện gì mẹ hần vẫn có chạy tới chạy lui trước mặt hần, gần đây hình như còn muốn tái hôn với cha hần. Hần không thèm quan tâm, phụ huynh muốn dẫn vật nhau thế nào thì làm, chỉ cần đừng làm phiền hần là được rồi.

Trịnh Tuấn đến trước phòng phẫu thuật nơi mẹ vợ hần đang đứng chờ, từ lúc đi ra khỏi cầu thang hần đã vô cùng bức bối, ngồi trên ghế dài không nói lời nào.

Trịnh Tuấn lười để ý để bà, cầm điện thoại lên tìm tin nhắn.

Hần nhớ đến Dư Khác Bạch, soạn một đoạn tin nhắn, soạn đi soạn lại, xóa xóa, sao cũng không ấn gửi được. Hần muốn hẹn gặp mặt y, hần cảm nhận được thái độ lạnh lùng của đối phương, rõ là thích hần mà chết cũng không muốn quay lại.

Soạn thế nào cũng cảm thấy quá vụng về. Hần do dự một hồi, cuối cùng vẫn dùng số điện thoại của ngài X gửi cho Dư Khác Bạch một tin nhắn. Hần viết: Tiểu Bạch, em cho anh một cuộc hẹn, chúng ta nói chuyện đi.

Thời điểm Dư Khác Bạch nhận được tin nhắn của Trịnh Tuấn thì y vừa gặp mặt Cao Dương, hai người hẹn nhau cùng đi siêu thị. Nhà không còn lương thực dự trữ cho nên không mua không được.

Cao Dương đẩy xe kéo, Dư Khác Bạch cúi đầu nhìn điện thoại, lặng lẽ đi bên cậu ta.

“Mua hai cân trứng gà trước.” Cao Dương cầm túi trứng gà lên, lúc quay đầu lại thấy vẻ thất thần của Dư Khác Bạch, liền hỏi y: “Sao vậy?”

“Không sao.” Dư Khác Bạch cất điện thoại vào túi, nhận lấy cái túi đi cân.

“Này này này! Cậu làm gì đấy!”

Dư Khác Bạch quay đầu lại: “Đi cân chứ sao.”

“...Nhưng có cần cân đâu.” Cao Dương chạy đến đứng trước mặt Dư Khác Bạch, giật lại cái túi từ tay đối phương, lo lắng hỏi han: “Cậu có tâm sự phải không?”

Dư Khác Bạch vội vàng phủ nhận, sau đó nhìn xung quanh một lượt: “Tớ đi xem những thứ khác một chút.”

Cao Dương nhìn Dư Khác Bạch bỏ chạy, cậu ta có thể xác định nhất định y có chuyện lừa mình.

Nghĩ đến chuyện Dư Khác Bạch đi xem nhà trước đây, cộng thêm dạo này tâm trạng y bất ổn, Cao Dương nhú chặt mày, lòng dâng lên dự cảm xấu.

Hai người mua thức ăn xong, đẩy xe đến khi đồ gia dụng, Cao Dương cố tình làm trò: “Tiểu Bạch, cậu có thấy chúng ta giống một đôi tình nhân không?”

Dư Khác Bạch hơi lúng túng, cười trừ một cái: “Tất nhiên là không rồi! Cậu nghĩ đi đâu vậy!”

Cao Dương nhìn chằm chằm vào y rồi xoay người ra chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí giữa hai người trở nên quái dị, cuối cùng Dư Khác Bạch cũng phát hiện ra Cao Dương giống bình thường, bèn hỏi cậu ta: “Tớ quên hỏi cậu, cô gái lần trước cậu đi xem mặt sao rồi?”

Cao Dương đã quên mất chuyện mình nói dối với Dư Khác Bạch, đột nhiên bị hỏi đến nên ngớ người ra: “Hả? À à à cô ấy, không liên lạc nữa.”

“Thật là đáng tiếc.” Dư Khác Bạch bỏ hộp giấy ướt vào trong xe đẩy, tiếp tục đi thông thả về phía trước.

Hơn khác cầm không hộp ướt cân bỏ vào mua đồ trong xe, tiếp tục chậm rãi khoan thai đi về phía trước.

“Không tiếc.” Cao Dương nhìn bóng lưng y, lặng lẽ nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Có lẽ tôi thích con trai.”

29. Chương 29

Dư Khác Bạch chưa từng quan tâm người khác thích con trai hay con gái, kể cả Cao Dương. Y chẳng muốn bận tâm mấy chuyện vợ vắn của người ta, nói y lạnh lùng cũng được, nói y ích kỷ cũng đúng, trong con mắt y việc duy nhất y muốn giải quyết chính là Trịnh Tuân. Y muốn hất cẳng cách ly hoàn toàn khỏi cuộc sống của y, để y có được một cuộc sống yên bình tĩnh lặng. Cho nên, lúc Cao Dương bảo thích con trai với y, Dư Khác Bạch cũng chỉ gật đầu một cái, chẳng phản ứng gì thêm.

Cao Dương nhú mày nhìn y, sau đó lặng lẽ thở dài, lòng thầm cười nhạo chính mình. Những hình ảnh trong tưởng tượng của Cao Dương không xuất hiện, Dư Khác Bạch chẳng thể hiện thái độ gì với tính hướng của cậu ta, từ phản ứng của đối phương có thể thấy người ta không mấy để ý đến cậu ta đâu.

Cao Dương không biết nên làm gì tiếp theo, tình cảm vốn là thứ không thể cưỡng cầu được. Cậu ta không nói gì thêm nữa, cũng sẽ không tiếp tục hỏi Dư Khác Bạch, giả bộ như mình chưa nói chuyện gì vậy.

Về đến nhà, Cao Dương đi nấu ăn, Dư Khác Bạch về phòng.

Y nhìn chằm chằm vào điện thoại, không cần nhìn màn hình cũng có thể đọc thuộc lòng những tin nhắn ngài X gửi cho mình. Không phải y chưa từng nghi ngờ ngài X là Trịnh Tuân, chẳng qua ý nghĩ này vừa được nhen nhóm lên đã bị y phủ nhận, y không cho rằng Trịnh Tuân sẽ còn vắn vượng y.

Hôm gặp mặt Trịnh Tuân nói với y rằng hắt đã ly hôn, nguyên nhana tại sao? Dư Khác Bạch không biết, trong lòng xuất hiện vô số câu trả lời. Chỉ có điều chẳng có bất kì nguyên nhân là do y cả. Y tuyệt đối không tin Trịnh Tuân sẽ thay đổi vì mình. Điều này là tuyệt đối, bởi giữa bọn họ không tồn tại thứ tình cảm mãnh liệt đến vậy. Hướng chỉ y không muốn đối phương và mình yêu nhau, giữa họ là mối quan hệ đối chác mà nên, theo Trịnh Tuân chỉ nhắc nhở y về quãng thời gian bất kham đó.

Kết thúc rồi đến thành phố M bắt đầu lại, vứt bỏ sạch sẽ những gì đã qua. Chỉ cần nghĩ đến một tương lai thật tốt, Dư Khác Bạch phải cố gắng để đạt được nó.

Trịnh Tuân ly hôn...

Dư Khác Bạch cào cào mái tóc mình, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Trước mặt y là cảm dỗ quá lớn, lòng kiên định của y bắt đầu dao động.

Chuyện giữa Trịnh Tuân và Lương Tiêu bị lộ tẩy, song không thể trách Trịnh Tuân, bởi do Lương Tiêu tự mình thú nhận.

Trong bệnh viện, cha mẹ hai bên đều có mặt, cha trịnh ra tay muốn đánh Trịnh Tuân một trận, dẫu sao người ta cũng là tiểu thư bảo bối, đứa trẻ lại là con cháu nhà họ Trịnh.

Chỉ có điều bác sĩ bảo rằng đứa trẻ trong bụng Lương Tiêu đã được bốn tháng, mà bốn tháng trước thì hai người còn chưa kết hôn. Cha Trịnh chỉ cho rằng Trịnh Tuân và Lương Tiêu phát sinh quan hệ trước đám cưới, vậy mà thằng nhóc thú vị này lại không muốn kết hôn. Song vừa nghe bác sĩ nói vậy, cha mẹ Lương Tiêu lập tức biết chuyện gì đã xảy ra rồi.

Lương Tiêu thực sự áy náy khi nhìn thấy Trịnh Tuân bị mắng oan, bảo mẹ mình đưa giấy bút đến rồi viết hết sự thật ra. Cô viết: Đứa trẻ không phải con Trịnh Tuân.

Còn viết: Chúng tôi đã ly hôn rồi.

Cuối cùng, Lương Tiêu còn viết thêm một dòng: Thực sự vô cùng xin lỗi.

Lương Tiêu mới mất con, vừa khóc vừa viết, cô muốn khóc thật lớn để người ta hiểu rằng cô đang buồn đau như thế nào, đáng tiếc là cô không thể phát ra âm thanh được.

Trịnh Tuân cảm thấy thực phiền toái, bỏ lại mọi người, một mình rời đi. Hắn lái xe về nhà, quyết tâm không mở cửa nhà cho bất kì ai.

Lúc nằm trên giường, Trịnh Tuân lại bắt đầu nhớ Dư Khác Bạch, đột nhiên nhớ đến tên Tề Nghiêu đã lừa hắn đến gặp mặt y.

Tên kia tìm được Dư Khác Bạch lúc nào? Làm thế nào tìm hiểu về y được?

Lòng Trịnh Tuân không yên, bèn cầm điện thoại gọi cho Tề Nghiêu. Bên kia điện thoại rất ồn ào, hình như đang ở một quán bar.

“Tìm một chỗ yên tĩnh đi, tôi có vài câu muốn hỏi cậu.”

Tề Nghiêu ở phía bên kia cười vang, lớn tiếng hỏi: “Có phải liên quan đến Dư Khác Bạch không?”

“Chết tiệt, tìm một chỗ yên tĩnh đi!” Trịnh Tuân chưa bao giờ mất kiên nhẫn với Tề Nghiêu như lúc này, bây giờ hắn chỉ muốn chất vấn tên em họ lắm chuyện này thôi.

Tề Nghiêu đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, cách ly âm thanh ồn ào ra khỏi cửa: “Nói đi.”

“Cậu có quan hệ gì với Dư Khác Bạch?”

“Hàng xóm đấy.” Tề Nghiêu châm một điếu thuốc, dựa người vào tường, hí mắt cười nói: “Sao nào, ăn dấm à?”

“Ăn con mẹ mày”. Trịnh Tuân văng lời thô tục, hắn không tài nào chịu được khi kẻ khác có ý đồ với Dư Khác Bạch, nhất là Tề Nghiêu.

Tề Nghiêu là một kẻ mà số trai gái gã đã chơi tuyệt đối không ít so với hắn, ít nhất khi đang có quan hệ hắn còn đối xử tốt với đối phương, nhất là hai năm ở chung với Dư Khác Bạch, hắn dường như không chạm vào ai khác. Nhưng Tề Nghiêu lại khác, người này còn chơi cả tập thể, từ sợi tóc đến móng chân cũng tản ra mùi vị cận bã, hắn rất sợ Dư Khác Bạch lẫn lộn một chỗ với Tề Nghiêu.

“Chửi ai vậy!” Tề Nghiêu cười nhẹ, cũng chẳng biết Trịnh Tuân có nghe gã cười không: “Anh thích cậu ta như vậy sao? Không phải đã có vợ rồi à, hơn nữa sao tôi lại thấy cậu ta không tình nguyện phối hợp với anh nhỉ?”

“Có liên quan gì đến mày sao?” Trịnh Tuân trả lời hung hăng: “Tao cảnh cáo mày, cách xa cậu ấy một chút, dám đụng đến cậu ấy tao chặt luôn con điều của mày.”

Tề Nghiêu bật cười to, cười đến mức không thở được: “Cái gì cơ, chặt nó à, có muốn thử sờ nó một lần trước không?”

“Cút mẹ mày đi, tao nói rồi đấy Tề Nghiêu, nhân lúc còn sớm thì cách xa cậu ấy cho tao.”

“Dựa vào gì chứ?” Tề Nghiêu thu lại dáng cười, phả một hơi khò, mắt nhìn chằm chằm vào cửa, lạnh lẽo nói: “Cậu ta là vật sở hữu của anh sao? Tôi vừa mất cậu ta thì liên quan đến anh?”

Trịnh Tuân hoàn toàn mất bình tĩnh, hắn nghiêng răng nói: “Tao nói lần cuối cùng, đừng động vào cậu ấy!”

Hắn dập điện thoại, nằm thở phì phò trên giường. Tề Nghiêu đã chọc giận hắn thành công, đây là lần đầu tiên gã làm được như vậy.

Từ nhỏ đến lớn Tề Nghiêu đều thích đối nghịch với hắn, hắn tin chắc Tề Nghiêu trêu chọc Dư Khác Bạch không phải chỉ bởi gã có hứng thú với người nọ, mà hơn nữa là vì chọc giận hắn.

Nhưng lần này Trịnh Tuân không dám cam đoan Tề Nghiêu chỉ nói mồm cho vui, gã chưa bao giờ biết đến ranh giới cuối cùng là gì, chuyện nào cũng có thể làm được.

Hắn phải gọi cho Dư Khác Bạch, bằng bất kì giá nào hắn cũng phải đem người này quay về bên mình.

Trịnh Tuân thấy như vậy là giúp Dư Khác Bạch, nhưng sau đó hắn mới phát hiện ra đó cũng là giúp chính mình.

30. Chương 30

Điện thoại Dư Khác Bạch đang bận, bởi Tề Nghiêu cũng gọi cho y.

Đang rối bời nên Dư Khác Bạch không chú ý đến người gọi mà nhận nút nghe luôn, sau đó y nghe được giọng nói khiến mình thật chán ghét: “Tiểu bảo bối, có phải cậu thích Trịnh Tuân không?”

Y nhìn lại điện thoại, thì ra người gọi đến là Tề Nghiêu. Dư Khác Bạch nhú mày, nói: “Anh có quan hệ gì với Trịnh Tuân?”

Y bắt đầu cảm thấy cuộc gặp gỡ hôm nọ với Trịnh Tuân hoàn toàn không phải trùng hợp, từ lúc chia tay y vẫn nằm trong tính toán của Trịnh Tuân, đột nhiên xuất hiện Tề Nghiêu rồi đến ngài X, đột nhiên gặp lại, từng bước từng bước một đều là Trịnh Tuân giăng lưới với y, dụ y quay lại bên hắn. Nghĩ đến đây, Dư Khác Bạch chợt buồn lòng, cảm giác vừa yêu thích lại chán ghét khiến y không thở nổi nữa.

Y chẳng ngờ được Trịnh Tuân lại là loại người như vậy, thật sự quá mức đề hèn. Đã bảo hai người chia tay đều có cuộc sống mới mà hết lần này đến lần khác quấy rầy cuộc sống đang dần yên ổn của y.

“Hai chúng ta ấy...” Tề Nghiêu cười mờ ám: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Dư Khác Bạch nhú mày, y cực kì chán ghét thái độ lẫn giọng điệu của Tề Nghiêu, cho nên thẳng tay đập máy luôn. Nhưng ngay lập tức đối phương lại gọi lại

Dư Khác Bạch phải thừa nhận mình vô cùng tò mò muốn biết mối quan hệ giữa hai người họ, chuyện này khiến y không cách nào bỏ qua cuộc gọi của tên kia được.

“Ồ, tôi còn tưởng cậu sẽ không nhận điện nữa chứ.” Tề Nghiêu ấn nút mở nắp bồn cầu lên, vừa ngồi trên đó hút thuốc vừa giễu cợt Dư Khác Bạch: “Thì ra cậu cũng là một món hàng rẻ tiền mà thôi.”

Dư Khác Bạch thấy câu nói của Tề Nghiêu thật quen thuộc, hình như những lời này mẹ Trịnh Tuân đã nói với y không dưới một lần.

“Nói đi, quan hệ giữa hai người là gì.” Lòng Dư Khác Bạch đã lạnh đến mức thấp nhất, y đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với sự thật về mối quan hệ giữa hai người này.

“Không có quan hệ gì.” Tề Nghiêu khẽ cười một cái: “Hắn là anh họ tôi, hoặc có thể nói là mối tình đầu của tôi.”

Bàn tay đang nắm lấy điện thoại của Dư Khác Bạch khẽ run lên, y không ngờ Trịnh Tuân lại là người như vậy. Chạy một vòng tròn, cuối cùng đến ranh giới đạo đức tối thiểu nhất cũng vượt mất.

“Cậu đừng hiểu lầm.” Tề Nghiêu nói: “Là tôi yêu thầm hắn, đến bây giờ hắn còn không biết cơ.”

“Tề Nghiêu.” Dư Khác Bạch lặng thinh một lát rồi nói: “Anh đùa quá trớn rồi đấy.”

Tề Nghiêu lại cười lớn, khói thuốc khiến gã bị sặc.

“Cậu nói ai quá trớn? Cậu đang dạy dỗ tôi sao?” Tề Nghiêu nói: “Dư Khác Bạch, cậu thật là thú vị.”

Dư Khác Bạch không muốn tiếp tục nói chuyện với gã, chuẩn bị đập máy thêm lần nữa.

Có điều trước khi dập máy y chợt nghe được Tề Nghiêu nói: “Tuy nhiên bây giờ tôi không còn thích hẳn nữa, chúng ta yêu nhau đi.”

Trịnh Tuấn thực sự không đợi được nữa, không gọi được điện thoại thì y lái xe thẳng đến nhà Dư Khác Bạch.

Hắn đã đến khu dân cư này nhiều lần, lần nào cũng chỉ đứng ở phía xa nhìn Dư Khác Bạch, Trịnh Tuấn thấy mình thật giống một tên biến thái cuồng theo dõi người ta. Hắn dựa vào địa chỉ mình đã biết rồi đi lên tầng, lúc ấn chuông vì khấn trương mà tay ướt đầm mồ hôi.

Cao Dương vừa từ phòng bếp ra đang chuẩn bị gọi Dư Khác Bạch ăn cơm thì nghe được tiếng chuông cửa, cậu ta thấy thật lạ, không nghĩ ra ai lại đến tìm bọn họ. Cậu ta nhìn về cánh cửa phòng đang đóng chặt của Dư Khác Bạch, do dự một chút rồi vẫn ra mở cửa.

Cao Dương vô cùng ngỡ ngàng nhìn tên đàn ông xa lạ đang đứng trước cửa nhà mình.

Trịnh Tuấn cũng có cảm xúc như vậy, mở cửa không phải là Dư Khác Bạch khiến hắn lúng túng không biết nên nói gì nữa. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, hắn nhìn lại tên bạn cùng phòng của Tiểu Bạch, nháy mắt lòng ghen tị nổi bùng lên.

“Xin chào.” Cao Dương dò hỏi: “Xin hỏi anh cần tìm ai?”

“Dư Khác Bạch ở nhà không?” Ánh mắt Trịnh Tuấn quét vào trong nhà, nhưng vẫn không thấy bóng dáng y đâu.

“Anh là bạn cậu ấy sao?” Cao Dương quan sát Trịnh Tuấn, thấy hắn có vẻ lớn tuổi hơn bạn họ, mặc áo sơ mi quần tây, còn cầm chìa khóa một nhãn hiệu xe nổi tiếng, đột nhiên cậu ta trở nên cảnh giác, làm sao Dư Khác Bạch lại có loại bạn như vậy nhỉ.

“Cậu ấy ở nhà không?” Trịnh Tuấn lười nói nhảm với người này, nếu không phải sợ Dư Khác Bạch thêm tức giận thì hắn đã xông thẳng vào trong rồi.

“Có.” Cao Dương lại nhìn từ đầu đến chân Trịnh Tuấn một lần, sau đó quay đầu vào nhà gọi to: “Tiểu Bạch, có người tìm cậu này.”

Lòng ghen tuông của Trịnh Tuấn nổi lên khi nghe người này gọi Dư Khác Bạch là “Tiểu Bạch”, sắc mặt không hề tốt khi nhìn đối phương.

Dư Khác Bạch lập tức đi ra khỏi phòng, đến gần một chút mới thấy Trịnh Tuấn đang đứng ở cửa.

Hai người vừa chạm mặt nhau, Trịnh Tuấn vọt ngay vào trong, ngay cả giày cũng không thay mà đi thẳng về phía Dư Khác Bạch, cố ý nũng nịu với y: “Bảo bối, điện thoại em bận suốt.”

Một tiếng “Bảo bối” khiến Cao Dương như trong mộng lập tức tỉnh lại. Dư Khác Bạch cũng khiếp sợ nhìn Trịnh Tuấn, mắt tròn tròn, miệng há ra, trong lúc nhất thời đầu óc như quánh đặc.

Trò đùa đúng theo ý nguyện, Trịnh Tuấn chợt nắm lấy eo Dư Khác Bạch, cười đến dịu dàng nói: “Sao ngăn người ra vậy?”

Cao Dương phục hồi tinh thần trước, lòng loạn cào cào. Cậu ta không ngờ Dư Khác Bạch lại là gay, hơn nữa còn có bạn trai. Nhìn hai người tình nồng ý mật phía trước, cậu ta thấy mình thật buồn cười, yêu thâm nhiều năm như vậy mà chỉ vì hèn nhát của bản thân để bỏ lỡ tất cả.

Tình yêu nảy mầm từ tuổi trẻ, vốn lo lắng đối phương không cách nào chấp nhận nổi, cho nên cẩn thận cất giấu đã lâu, vậy mà không ngờ được đối phương đã sớm tìm được điểm tựa cho mình rồi.

Cậu ta lúng túng xoa tay, lại vuốt mũi, sau đó nói: “Tớ ra ngoài chút đã.”

Dư Khác Bạch nhìn Cao Dương vội vã chạy đi, chưa kịp gọi thì đối phương đã lao ra ngoài rồi, thậm chí còn cẩn thận đóng cửa nhà lại luôn. Y quay đầu nhìn Trịnh Tuấn, sau đó dùng sức đẩy hắn ra.

“Tiểu Bạch.” Trịnh Tuấn thấy tên kia đi rồi mới bình thường trở lại, đằng hoàng đứng tại chỗ nói: “Anh gọi điện cho em, nhưng mấy cứ bận suốt.”

”Ừ.” Dư Khác Bạch lùi về phía sau vài bước, cố gắng giữ khoảng cách với hắn: “Em họ anh vừa gọi cho tôi.”

“Đệt.” Trịnh Tuân vừa nghe đến tên Tề Nghiêu đã giận điên lên, vừa chửi tục vừa trợn trừng mắt.

Lòng Dư Khác Bạch vô cùng rối rắm, y không ngờ Trịnh Tuân còn biết địa chỉ nhà mình, việc này càng khẳng định suy đoán của y là đúng, tất cả đều do Trịnh Tuân bố trí, cho nên nhất cử nhất động của y trong khoảng thời gian này hẳn đều nằm trong lòng bàn tay.

Y thấy mình thật dần dần, cứ tưởng cuộc sống mình đã an ổn rồi, ai dè đến giờ mới phát hiện ra, chẳng có cái gì là thật cả, cuộc sống đó chẳng qua là được Trịnh Tuân bố trí cho, giờ Trịnh Tuân cô đơn, cho nên nếu hắn thích thì lúc nào cũng có thể chọc y long trời lở đất.

Bên ngoài đột nhiên nổi trận cuồng phong, sau mấy tiếng sấm, mưa to mùa hạ trút xuống.

Dư Khác Bạch nhớ đến Cao Dương vừa đi dép lê chạy ào ra ngoài, lòng thêm buồn rầu.

Y nói: “Trịnh Tuân, tôi đã không còn nợ anh gì nữa, hợp đồng của chúng ta kết thúc thời hạn là do anh đồng ý, bây giờ lại đổi ý, có phải rất quá đáng với tôi không?”

“Anh làm sao cơ?” Trịnh Tuân phát hiện mình thực sự không hiểu nổi Dư Khác Bạch, vừa nói có tình cảm với hắn, lại lạnh lùng rồi bày ra đáng về đến chết cũng không thể bên nhau: “Anh đã làm gì quá đáng với em?”

“Anh quấy rầy cuộc sống của tôi.” Dư Khác Bạch rũ mắt, không nhìn Trịnh Tuân, thái độ nhàn nhạt nhưng giọng điệu vô cùng kiên quyết: “Tôi rất biết ơn anh đã cứu tôi hai năm trước, nhưng mà tôi cũng đã phải trả giá rồi, đến giờ chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa. Có thể hai năm qua khiến anh hiểu nhầm về tôi, tôi vốn không phải là người tùy tiện lên giường với người khác, hư hỏng hai năm là đủ rồi, tôi mong muốn có sức khỏe để sống cuộc sống bình thường, hiển nhiên anh không thể cho tôi cuộc sống như vậy. Không sai, lúc tôi đã nói thích anh tôi không hề biết anh là ngài X, chuyện này làm tôi hết sức khó chịu, khó chịu đến mức tôi không muốn gặp lại anh nữa.”

“... Tiểu Bạch...” Trịnh Tuân không dám nhìn một Dư Khác Bạch như vậy, đáng thương như bầu trời giông bão bên ngoài kia, hắn kéo tay y lại nhưng bị y tránh ra.

“Dừng lại đi.” Dư Khác Bạch nói: “Nhờ anh, cũng nhờ em họ anh, đừng nên quấy rầy tôi nữa. Tôi khó khăn lắm mới có cuộc sống yên ổn mà lại bị mấy người phá tan tành rồi.”

31. Chương 31

Thời điểm Trịnh Tuân xuống đến cửa tòa nhà thì gặp bạn cùng phòng Dư Khác Bạch đang ngồi bên ngoài. Hắn đi đến bên cạnh người nọ, châm một điếu thuốc.

Cao Dương ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn căm thù.

Hai người nhìn nhau một cái, Trịnh Tuân cười lạnh, tan thuốc bay xuống, hòa tan vào cơn mưa. Xe hắn đậu hơi xa, lúc lên xe cả người đã ướt đầm nước. Hắn dùng khăn giấy lau sạch mặt và cổ, càng lau càng phiền não, cuối cùng vứt luôn chiếc khăn đã ướt ra, chửi to một câu “Đệt!”.

Trịnh Tuân chưa về nhà, cha hắn lại gọi không ngừng, song hắn không muốn nhận. Hắn có thể hiểu người nhà tìm hắn vì lý do gì, đơn giản là liên quan đến lương tiêu thôi, còn có đứa trẻ của lương tiêu. Trịnh Tuân không muốn bận tâm chuyện người khác, bởi chính hắn cũng đang lâm vào nguy nan đây này.

Hắn tìm một quán bar, uống say rồi tắm, đi ngủ, lúc Trịnh Tuân tỉnh dậy là giữa khuya. Hắn đứng trước cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, hút sạch ba điếu thuốc còn lại.

Ban đầu đầu óc Trịnh Tuân chỉ là những khoảng trống rỗng, về sau hắn bắt đầu hồi tưởng lại lời Dư Khác Bạch nói.

Ban đầu hẳn không thể hiểu được suy nghĩ của y, tại sao thích hẳn mà lại đẩy hẳn ra, nói cuộc sống bị hẳn quấy rầy thành một đống hỗn loạn, nhưng nếu y đồng ý vào thời điểm hai người còn vui vẻ bên nhau thì có lẽ đã không xảy ra những chuyện này.

Trịnh Tuân nhớ lại quá khứ, nghĩ đến những lời mình nói với Dư Khắc Bạch hôm nào.

Hắn đã nói gì nhỉ?

Nói còn một tuần nữa, nói Dư Khắc Bạch còn thiếu mình một tuần nữa.

“Đệt!” Trịnh Tuân xoa xoa huyết thái dương, rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt được mấu chốt vấn đề: “Mày thật con mẹ nó một thằng đàn độn.”

Hắn thay quần áo xong, xuống lầu mau thuốc lá, nhân tiện gọi điện cho người bạn nhà nghiên cứu của mình.

“Cậu nói xem tôi có phải là một thằng cực ngu không?”

“Tất nhiên rồi.” Đầu bên kia truyền tới tiếng lật sách, hẳn là anh chàng đang vui đầu vào nghiên cứu luận văn, thở dài một hơi rồi nói: “Tôi đã nói rồi mà anh thực sự chẳng hiểu tí gì về cậu ta cả.”

“Tôi không hiểu lẽ nào cậu hiểu à?” Lúc nói ra những lời này Trịnh Tuân thật bất lực, bởi nếu hẳn hiểu Dư Khắc Bạch hơn thì có lẽ bọn họ sẽ không cãi vã ầm ĩ như này rồi.

“Tôi cũng không hiểu.” Đối phương nói: “Nhưng nghe anh nói vậy, tôi có vài suy nghĩ.”

“Cậu chết đi.” Trịnh Tuân mua xong thuốc lá rồi, đứng hút ngay trước cửa siêu thị luôn, gió lạnh luồn vào quần áo khiến hẳn run mình một cái.

“Thật mà, cậu ta đã nói rõ ràng rồi còn gì, muốn sức khỏe, muốn ổn định cuộc sống, cái gọi là cuộc sống không phải không bao gồm tình cảm, nói cách khác điều cậu ta khát khao chính là một tình yêu bình thường giản dị.” Đối phương cũng đứng dậy khỏi bàn đọc sách, đến bên cửa sổ châm một điếu thuốc: “Có điều tôi phải khuyên anh đừng nên chọc vào cậu ta nữa, dù sao anh cũng không cho được thứ cậu ta muốn vậy thì tội gì phải dày vò lẫn nhau chứ?”

“Ai nói tôi không cho được?”

“Vậy anh có yêu cậu ta không?”

Đối mặt với vấn đề này, Trịnh Tuân lặng thinh không tiếp lời.

“Theo tôi thấy anh chỉ muốn vui vẻ với cậu ta tí thôi, khí chất chàng trai này quá hấp dẫn người khác, có điều dường như vẫn chưa đạt đến độ yêu, thích và yêu khác nhau. Anh thích cậu ta, muốn cậu ta mê đắm mình, muốn nhìn cậu ta thần hồn điên đảo vì mình, nhưng nếu anh yêu cậu ta, anh sẽ từ bỏ cố chấp của bản thân vì cậu ta, không cách nào dằn vặt được cậu ta.”

“Càng ngày cậu càng nói nhảm đấy.” Trịnh Tuân ngoài miệng phỉ nhổ, trong lòng lại thâm đồng ý với những lời này.

“Tôi nói không đúng sao?” Nhà nghiên cứu sinh cười nhạt, thổi khói ra: “Mấy người đều là phạm nhân, thật là ngu ngốc.”

“....Cậu viết luận văn đến điên rồi sao?” Lòng Trịnh Tuân không thoải mái lắm, hỏi lại: “Cậu thấy tôi thực sự không yêu người kia sao?”

Khi bật ra câu hỏi này, Trịnh Tuân thấy mình thật ngu xuẩn. Có yêu hay không chẳng phải lòng hẳn rõ nhất sao, có lẽ giống đối phương bảo, hẳn chỉ muốn vui chơi với Dư Khắc Bạch, người kia khiến hẳn say đắm, cho nên mới thấy tiếc nuối chứ còn chưa đến mức độ yêu thương, hoặc nói là Trịnh Tuân lừa yêu đương với ai, trong mắt hẳn không có ai xứng đáng để hẳn bỏ công sức và tinh thần hầu hạ cả đời.

Nhưng dường như hẳn đã quên từ lúc ngài X bắt đầu xuất hiện, hẳn đã tổn biết bao thời gian, tinh lực trên người Dư Khắc Bạch, đó là chuyện trước đây chưa hề xảy ra.

“Vấn đề này anh phải tự hỏi chính mình chứ.” Người bạn nói tiếp: “Đối với một số người, tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống, nhất là những người như cậu bạn nhỏ của anh ấy, nếu như anh không toàn tâm

toàn ý yêu cậu ta, không muốn cho cậu ta một cái kết lâu dài với tình yêu ấy thì cũng không cần phải trên chọc làm gì, dẫu sao anh cũng rất bận rộn còn gì.”

“Ý cậu là cậu rất bận rộn, tôi đừng làm phiền nữa chứ gì?”

Đối phương cười một cái nói: “Cậu đúng là hiểu tôi cơ, được rồi, cúp máy đi, không viết bài thì tháng này tôi không có tiền ăn đâu.”

Cuộc gọi chấm dứt, Trịnh Tuân nhiễm gió lạnh nên hắt xì một cái to.

Bên kia ngài nghiên cứu bĩu môi một cái, duỗi người tiếp tục nhìn chồng sách tham khảo dày cộm trên bàn, trong lòng không khỏi cảm thán. Kể nào trên thế gian này cũng vậy, lúc phân tích khuyên bảo người khác thì vừa khách quan vừa tỉnh táo, lột tả được sự thật trái phải, phân tích giống hệt chuyên gia. Ấy vậy mà đối mặt với vấn đề của mình, trong nháy mắt sẽ biến thành một cây cải trắng ngu xuẩn, chỉ biết ngu si một chỗ, vừa vụng về lại buồn cười. Bất kì ai cũng có thể trở thành thầy của người khác, song lại không thể tự mình mở đường sáng cho mình được.

Thật là khó nghĩ mà.

Một đêm Trịnh Tuân hút hết nửa gói thuốc, sau cùng quyết định về nhà.

Hắn thấy bạn mình nói thật đúng, hắn không yêu Dư Khác Bạch đến mức có thể thay đổi bản thân vì y, tương lai dài như vậy, thế giới bên ngoài lại rộng lớn, người bên mình cứ đổi người này qua người khác, sớm muộn gì hắn cũng đem chuyện phiền não này ném ra sau đầu.

Hắn không dám nghĩ đến có một ngày mình bị tình yêu trói chân sẽ như thế nào, Trịnh Tuân không muốn khổ vì tình, người ấy chỉ cần chơi vui vẻ là được.

Lúc lái xe về nhà, Trịnh Tuân cố ý đi đường vòng đến ngoài khu dân cư Dư Khác Bạch ở.

Hắn dừng xe lại, bây giờ đã là hai giờ năm mươi phút đêm, bóng tối bao trùm khu dân cư, chỉ có mấy ngọn đèn đường sáng mờ đáng thương đứng ngẩn ngơ cô đơn một chỗ,

Hắn ngẩng đầu nhìn lên tầng trên tòa nhà, rốt cuộc vẫn không biết ô cửa sổ nào thuộc về Dư Khác Bạch. Cũng không sao, chẳng qua hắn muốn tới nói lời tạm biệt, cũng coi như câu trả lời cho lần “thích” hiếm hoi của bản thân.

Hắn bật nhạc trong xe, đó là một list gồm mười mấy bài ca dao đã cũ xưa.

Đột nhiên Trịnh Tuân thấy ưu thương, nghe lời ca nhưng vẫn không tài nào nhớ được tên bài hát. Không hiểu sao hắn bấm lặp đi lặp lại bài này, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, lúc nhìn lại đã thấy hiện lên tên bài hát.

Cuộc sống bừa bãi khôn cùng của bạn .

Trịnh Tuân nhìn vào sau đó tắt nhạc đi, có lẽ ngay cả bài hát cũng đang xỉ vả hắn.

Xe chạy đi.

Trịnh Tuân ngậm thuốc trong miệng, buồn bã chạy xe như bay trên đường lúc ba giờ sáng.

32. Chương 32

Thông suốt rồi thì buông tay thôi, mọi người đều sẽ được sống thoải mái.

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là đã thông suốt.

Cả Dư Khác Bạch lẫn Trịnh Tuân đều không thể dễ dàng quên đi mọi chuyện như họ mong đợi.

Dư Khác Bạch bắt đầu mất ngủ, tình trạng này còn nghiêm trọng hơn so với trước đó nhiều.

Y rất nghe lời bác sĩ, ngoan ngoãn uống thuốc, vận động, ăn uống khỏe mạnh nhưng hiệu quả lại quá nhỏ. Với người khác khoảng thời gian được lên giường nghỉ ngơi thật đáng mong đợi nhưng với y lại biến thành nỗi sợ hãi. Bởi vì không thể ngủ được, cho nên bắt đầu sợ trời tối, sợ đêm khuya vắng người.

Từ ngày gặp mặt Trịnh Tuân, Cao Dương cứ luôn muốn nói rồi lại thôi với y, quan hệ hai người trở nên gượng gạo, Dư Khác Bạch không biết tạo sao lại như vậy nữa. Y cũng lười hỏi nhiều, hỏi nhiều chỉ khiến bọn họ càng khó sống chung hơn thôi.

Ngược lại công việc càng lúc càng đi vào quỹ đạo, thuận lợi trở thành nhân viên chính thức, tiền lương cũng tăng lên, mới nhận thêm dự án mới, giám đốc rất đồng tình với nhiều ý tưởng của y. Chuyện này chắc hẳn là niềm vui duy nhất trong khoảng thời gian này của Dư Khác Bạch, là điều duy nhất khiến y cảm thấy mình vẫn còn giá trị trên đời này.

Tan việc về nhà, y thấy Cao Dương đang thu dọn đồ đạc.

Dư Khác Bạch khó hiểu, bèn hỏi: “Cậu muốn đi du lịch à?”

Cao Dương đang thu dọn hành lý tạm dừng tay lại, cậu ta cúi đầu nhìn rương hành lý, vẻ mặt không đối trả lời: “Tớ bị điều đi công tác ở thành phố kế bên.”

Dư Khác Bạch vô cùng bất ngờ, y chưa từng nghe Cao Dương nhắc đến chuyện này.

“Sao lại đột ngột vậy?” Dư Khác Bạch vội vàng hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Đi hai năm.” Cao Dương lại tiếp tục thu dọn đồ đạc: “Tớ biết là cậu đã mua nhà rồi, có phải để ở cùng người kia không? Tốt thôi, nếu hẳn đối xử tốt với cậu...”

Cậu ta đứng dậy đi lấy quần áo treo trong tủ, lúc nói chuyện phải cố gắng lắm mới không khiến mắt mình đỏ lên: “Hẳn đối xử tốt với cậu là tớ an tâm rồi.”

“Cậu nói cái gì vậy?” Dư Khác Bạch hơi mất tự nhiên, y biết Cao Dương đang nói đến Trịnh Tuân nhưng lúc này hai người chẳng còn chút quan hệ nào nữa cả.

Kể từ ngày đó, giống như mong muốn của y, Trịnh Tuân không xuất hiện thêm một lần nào nữa.

“Đúng là tớ đã mua nhà nhưng chỉ để tớ ở thôi, tớ không có quan hệ gì với Trịnh Tuân hết, hôm đó hẳn đùa giỡn thôi.”

Nhưng lời giải thích của Dư Khác Bạch thật thiếu chặt chẽ, Cao Dương chỉ cười khổ, cảm thấy mình thật đau xót. Mấy ngày qua với cậu ta không hề tốt, đột nhiên thất tình mà đối phương còn chẳng biết vì sao.

Ngay từ đầu đây chỉ là cậu ta đơn phương yêu y, không phải người ta bảo rằng tình đơn phương là tình đẹp nhất sao.

Từ nhiều năm trước đến bây giờ, ngoài Dư Khác Bạch ra cậu ta chưa từng thích thêm người nào khác, nhiều năm quá thận trọng cuối cùng lại chẳng mang lại gì, Cao Dương không thể nào cao thượng, giả bộ tươi cười như không có gì xảy ra được.

Đúng lúc đó công ty có công việc cần người ra ngoài làm việc, không có ai muốn đi, chỉ có mình cậu ta chủ động.

Thật ra cậu ta rất khinh thường độ dạng này của mình, thất bại tình cảm liền chọn cách chạy trốn, nhưng không trốn tránh cũng chẳng còn cách nào cả, ngày nào cũng phải đối mặt với Dư Khác Bạch sẽ khiến cậu ta đau đớn không chịu nổi.

“Nhà đã thuê một năm, tiền cũng trả hết rồi, nếu cậu chuyển đi thì hãy cho người khác mượn lại.” Cao Dương chuyển đề tài: “Thứ hai tớ có công việc nên cuối tuần đã phải chuyển qua rồi, ngày mai hai chúng ta đi ăn cơm được không?”

Dư Khác Bạch đứng nguyên tại chỗ nhìn Cao Dương, lòng y khó chịu vô cùng. Tất cả mọi người đều rời bỏ y, thật như y mong muốn, rốt cuộc y cũng có thể bắt đầu cuộc sống yên lặng một mình. Nhưng tại sao lòng lại chua xót vậy, trở mặt nhìn từng người ra đi, ngoài than vãn cùng mất mát, y chẳng biết nên làm gì để đối phó.

Trịnh Tuân tự thấy mình thật đen đủi đủ đường, vốn bụng dạ đã ảm ương, còn không ngừng bị cha mẹ hắt hủi.

Hai người họ không mắng chửi hắt hủi về chuyện ly hôn, rốt cuộc hắt hủi cũng thấy rõ bộ mặt của thương nhân, ngay cả tình cảm của hắt hủi cũng lấy ra giao dịch được. Hắt hủi rất hài lòng vì chuyện của hắt hủi không được cha mẹ coi trọng, chuyện hợp tác giữa họ với gia đình họ Lương mới quan trọng.

Trịnh Tuân giận giữ ném nốt cái đĩa cuối cùng trong nhà, buồn bực với tình bạn mới đây của cha mẹ mình: “Năm đó hai người ly hôn là sai lầm đó, rồi nào đi với vùng này, nhân lúc còn trẻ mà tái hôn đi!”

“Mày nói cái gì vậy!” Cha Trịnh Tuân rất ít khi quản chuyện của con, bên ngoài trắng hoa thế nào cũng được nhưng có lúc phải biết chừng mực. Trong mắt ông ta, Trịnh Tuân ngoài mang thân phận “con trai” ông ra, còn có một thân phận quan trọng khác chính là người thừa kế nhà máy xí nghiệp nữa, cho nên hắt hủi không thể phạm sai lầm được.

“Tôi nói như vậy đấy!” Lòng Trịnh Tuân vốn đã không thoải mái, cũng không muốn cho người khác được vui vẻ.

Hắt hủi vốn không để ý đến chuyện hôn nhân của mình, kết hôn với ai, làm sao kết hôn, cũng chẳng thành vấn đề với hắt hủi, dù sao trước kia cũng chẳng đặc biệt yêu thích ai, với hắt hủi mà nói tình cảm chưa phải thứ thực sự cần thiết, vậy mà lúc này hắt hủi lại nổi điên.

Một mặt do người hắt hủi muốn ở chung lại không nín kéo, mặt khác lại vô cùng thất vọng với cha mẹ mình. Gần ba mươi tuổi rồi, đến hôm nay hắt hủi mới hiểu thì ra mình chỉ là một quân cờ trong tay cha mẹ, cái gọi là tình thân không hề tồn tại trong tâm trí họ!

“Mấy người xem tôi là gì chứ?” Rốt cuộc Trịnh Tuân cũng hoàn toàn bùng nổ, đập luôn cái ghế trước mặt, gào thét: “Tôi chơi với mấy người đấy!”

Hắt hủi xách chìa khóa và điện thoại lên rồi xông ra cửa, quyết định từ nay về sau không bao giờ bước chân vào căn nhà này nữa.

Lúc lái xe đi, Trịnh Tuân tủi thân đến mức rơi lệ, là đàn ông ba mươi tuổi mà còn bị cha mẹ mình coi thường như vậy. Tình yêu, tình thân đều là chó má cả, hắt hủi quay đầu nhìn ăn nhà mình và Dư Khắc Bạch đã từng ở, lại nghĩ đến hiện tại có hai con người đó đang đứng bên trong mà hận không thể đâm đóc thiêu rụi nó.

Chuông điện thoại Trịnh Tuân vẫn vang lên, đó là cha hắt hủi gọi.

Thậm chí hắt hủi có thể tưởng tượng sau khi nhận điện thoại ông ta sẽ trách mắng mình như thế nào, sau một hồi cố gắng tỉnh táo lại, hắt hủi vẫn nghênh đón cơn bão táp sắp đến.

Hắt hủi dừng xe ven đường, ấn nhận cuộc gọi, không đợi đối phương mở miệng đã đi trước cướp lời: “Ngài Trịnh, đừng xen vào cuộc sống của tôi nữa, từ nay về sau ông cứ qua lại với Tổng phụ nhân đi, coi như chưa từng có tôi là được.”

Lời nói có vẻ nhẹ nhàng, vậy mà trong nháy mắt sau khi cúp điện thoại, Trịnh Tuân gục đầu lên tay lái mà khóc. Hắt hủi cảm thấy mình chẳng còn có cái gọi là nhà nữa, lần này thật sự không còn gì nữa.

“Anh làm cái gì vậy?” Nghiên cứu sinh ngẩng đầu lên từ tờ mờ, nhìn bạn học cũ đang lau nước mắt, cảm thấy trí thông minh của mình dường như đã mất đi.

“Không biết.” Thật ra bây giờ Trịnh Tuân có chút hối hận, gây chuyện thì gây chuyện, tại sao phải nói những lời tuyệt giao quan hệ như vậy.

Nhưng hắt hủi là người cực kỳ giữ mặt mũi trước mặt cha mẹ mình.

Chuyện hôm nay bọn họ thật quá đáng, mặc dù Trịnh Tuân có hối hận song sẽ không tha thứ.

“Vậy anh chuẩn bị thế nào rồi?”

Trịnh Tuân quét mắt quanh phòng bạn mình rồi nói: “Đầu tiên ở lại nhà cậu đã, lão Tiết, cậu dịch ghế sofa ra một chút đi, tí nữa tôi ngủ ở đó.”

“Tôi có thể từ chối sao?”

Trịnh Tuấn cướp luôn gói mì trong tay hắn, vừa ăn vừa ngẫm hỏi: “Ý cậu là sao nào?”

33. Chương 33

Tiết Bác Tuyền cảm thấy có lẽ mình đã nợ Trịnh Tuấn nhiều lắm, vừa giải quyết vấn đề tình cảm cho hắn lại còn phải bao ăn bao ở, rõ ràng tên kia rất có tiền, trong khi mình chỉ là một tên tiến sĩ nghèo kiết xác.

“Cậu thật là phiền phức.” Vừa nói hắn phiền nhưng anh vẫn đem ghế sa long ra cho hắn nằm: “Cậu chuẩn bị thế nào rồi? Ba cậu sẽ không dung túng cho nữa đâu.”

Trịnh Tuấn không đáp lại, mà chỉ cầm đầu ăn mì, ăn no lại cầm ly nước của Tiết Bác Tuyền uống một ngụm.

“Tùy thôi, cứ đi một bước tính một bước vậy.” Lòng Trịnh Tuấn cũng không yên, cả thể xác lẫn đầu óc rối bời loạn cả lên.

Tiết Bác Tuyền tiếp tục viết luận văn, Trịnh Tuấn gục đầu trên ghế sa lon nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Hắn lật lại từng tin nhắn qua lại với Dư Khác Bạch, càng xem càng khó hiểu. Rõ ràng người nợ thích hắn nhưng cũng muốn cách xa hắn.

Trịnh Tuấn nghĩ: Cái gọi là tự trọng con người, rốt cuộc là cái gì chứ? Nó có giá trị bao nhiêu?

Hắn đặt điện thoại xuống, nhìn ra cửa sổ, vừa cười vừa lẩm bẩm: “Năm triệu.”

“Cái gì?” Tiết Bác Tuyền kinh ngạc hỏi hắn.

“Cho Dư Khác Bạch năm triệu là có thể khiến y gạt bỏ tự tôn mà chung sống với tôi hai năm, vậy nếu giờ tôi cho y mười triệu, có phải lại được thêm bốn năm không?” Trịnh Tuấn nói xong, lại tự mình phản bác: “Không đúng, với quan hệ giữa tôi và cha thì làm sao có đến mười triệu nữa chứ.”

“Tôi nói này.” Bàn tay đang nằm trên bàn phím của dư khác tuyền dời đi, cả người anh dựa vào ghế, nhìn thẳng vào Trịnh Tuấn: “Dư Khác Bạch không quan tâm đến cậu nữa, cậu nên quay lại hiện thực đi.”

“Cậu nói cái gì vậy!” Trịnh Tuấn tiện tay ném luôn cái gối ôm về phía anh.

Tiết Bác Tuyền đột ngột bị ném gối vào mặt, nhân tiện lấy ôm vào lòng luôn: “Tôi nói cậu nên nhận thức lại mọi chuyện đi, có thể tỉnh táo hơn được không? Theo lý thuyết, cậu phải hiểu y hơn tôi chứ, y là người thế nào, cậu còn không hiểu sao?”

Trịnh Tuấn vẫn nằm yên trên ghế sofa không đáp lại.

“Mà cũng đúng, cậu có hiểu y đâu.” Tiết Bác Tuyền hận không biến sắt thành thép nói: “Tôi biết cậu cũng gần hai mươi năm rồi, cậu chưa từng nghiêm túc với ai, chứ đừng nói là yêu kẻ nào, không hiểu mới là bình thường, ngu xuẩn!”

“Cậu mắng ai ngu xuẩn đây?” Trịnh Tuấn mắt hừng, trong cái thế giới muôn hoa ngập sắc này hắn cũng đã từng tự xưng là “Bậc thầy tình trường” cơ mà.

“Mắng cậu chứ ai!” Tiết Bác Tuyền ném lại cái gối: “Tự mình suy nghĩ đi, đừng có làm phiền tôi, đang bận lắm đây!”

Trịnh Tuấn nhận lại cái gối, chửi một câu thô tục, sau đó thấp giọng nói: “Thôi kệ đi, dù sao tôi đã quyết định để y hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời mình.”

Tiết Bác Tuyền nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, một chữ cũng không vào mắt.

Trịnh Tuấn thở một hơi dài: “Thứ tình cảm này cũng chẳng được lâu dài, một thời gian ngắn nữa có thể tôi sẽ quên mất tiêu y luôn rồi.”

Dư Khác Bạch ngồi trong một nhà hàng, y không ngờ Cao Dương lại đặt chỗ ở một nhà hàng tây cao cấp như vậy, trong ấn tượng của y hai người bọn họ có thói quen ăn cơm quán vỉa hè hơn. Tự do, không phải kiêng dè ai.

Cao Dương rót cho y một ly rượu vang, có vẻ y đang không vui lắm.

Dư Khác Bạch thấy thật không thoải mái, giống như mình không nên xuất hiện ở những chỗ thế này, y rất lạ lẫm với nơi đây, y như người tí hon đột ngột xông vào thế giới của người lớn vậy.

“Tiểu Bạch.” Cao Dương giơ lên ly rượu, “Uống một ly đi.”

Dư Khác Bạch nghe lời cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng cộng ly với cậu ta. Sau đó liếc trộm Cao Dương một cái, thấy người nọ làm một hơi hết ly rượu, thấy xấu hổ nên cũng nhúu mày làm một hơi cạn ly.

Cao Dương lại rót thêm rượu cho cả hai, sau đó nói: “Thật không ngờ tớ lại là kẻ đào ngũ trước.”

Dư Khác Bạch không hiểu lời cậu ta lắm, mặc dù y nghĩ mình đang suy nghĩ vớ va vớ vẩn, song vẫn không đập tắt được cảm nhận hình như Cao Dương thích mình. Song y đối với Cao Dương, ngoài quan hệ bạn bè ra, chẳng còn bất cứ tình cảm nào khác.

Với y mà nói, trước đây y chưa từng thích ai, sau đó Trịnh Tuân đột ngột xông vào cuộc sống của y, từ đó y thích Trịnh Tuân, không thể làm gì hơn, đây là chuyện không có kết quả, chỉ đành lặng lẽ thừa nhận, cầu nguyện có một ngày tình cảm này sẽ phai nhạt đi.

Y chưa từng mong đợi một tình yêu ngọt ngào đắm say, với y chỉ cần một cuộc sống an ổn thì tốt hơn so với tất cả rồi. Nghĩ đến chuyện mình suýt nữa không còn mạng, sống được đến bây giờ, còn không ý lại vào ai, thì còn cầu ước gì nữa?

Cao Dương cầm ly lên, tự mình uống hết sạch. Hành động của cậu ta khiến Dư Khác Bạch càng nhúu mày, hỏi lại: “Sao cậu lại uống rượu vang như vậy?”

Ý của y là muốn Cao Dương uống chậm lại, y rất lo cậu ta sẽ say mất.

Nhưng Cao Dương chỉ cười, nói lại với y: “Rượu này ốn là để uống cho vui vẻ, cho nên uống sao cho mở lòng được thì uống thôi.”

Cậu ta nói xong lại rót thêm vào ly mình, nhẹ nhàng cộng ly với Dư Khác Bạch rồi lại uống sạch một hơi. Dư Khác Bạch nhìn y, bất đắc dĩ cũng cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Y rất ít khi uống rượu, cũng chẳng biết tử lượng của mình đến đâu, nhưng nhìn bộ dạng này của Cao Dương, y thầm nghĩ phải giữ bản thân tỉnh táo, nếu không tối nay làm sao hai người họ về nhà được chứ. Cao Dương chống hai tay lên bàn, ôm chặt đầu, nói nhỏ: “Cậu sẽ không bao giờ bỏ rơi tớ chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Dư Khác Bạch trả lời rất chân thành: “Cậu là bạn thân duy nhất của tớ.”

Cao Dương cười khỏ, ngẩng đầu lên nhìn y: “Đứng, tớ là người bạn duy nhất, bạn thôi.”

Cậu ta có ý nhấn mạnh hai chữ sau cùng, sau đó dùng tay xoa mặt, cầm dao nĩa lên ý bảo Dư Khác Bạch bắt đầu dùng bữa thôi.

Trong quá trình ăn cơm hai người rất ít trao đổi qua lại, thỉnh thoảng Dư Khác Bạch sẽ nhìn trộm Cao Dương, song đối phương dường như không biết, cứ chuyên tâm ăn uống thôi.

Sau đó quả nhiên Cao Dương uống say, may mà không say đến mức bất tỉnh nhân sự luôn. Kết quả Dư Khác Bạch phải đỡ cậu ta ra ngoài, chờ bên ngoài nhà hàng rất lâu mới có thể gọi được xe đến.

Trên đường về nhà, Cao Dương cứ nhất quyết ôm chặt Dư Khác Bạch, đầu tựa lên vai y, ghé vào cổ y mà ngủ.

Cao Dương lầm bầm: “Tớ không bỏ được cậu, Tiểu Bạch, tớ không muốn đi nữa.”

Từ đầu đến cuối Dư Khác Bạch chỉ nhìn bên ngoài cửa sổ, lòng cậu vô cùng nặng nề. Cậu có thể mở hồ khẳng định Cao Dương có cảm tình tốt với mình, từ lúc xuất hiện trong nhà hàng cho đến khi nhìn Cao

Dương say xỉn, lòng Dư Khác Bạch càng thêm khó chịu. Đúng như lời y nói, Cao Dương là người bạn duy nhất của y, nhưng y không có cách nào đồng ý với yêu cầu của bạn thân.

Xuống xe, Dư Khác Bạch lại đỡ cậu ta lên nhà. Lúc vào đến nhà y nhỏ giọng nhắc nhở Cao Dương: “Thay giày đảm cẩn thận ngã xuống nhà đấy.”

Một giây tiếp theo, Dư Khác Bạch bị Cao Dương đè lên tường, môi cậu ta dán vào môi y.

Trên môi ngập tràn mùi rượu, giống như mùi vị y vừa nếm qua.

Cao Dương ôm chặt eo y, cúi đầu hôn môi cuồng nhiệt.

Dư Khác Bạch không biết nên làm gì, mắt đột nhiên đỏ lên.

Y nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Trịnh Tuấn, hẳn cũng từng hôn y mãnh liệt như vậy.

34. Chương 34

Lần đầu tiên Dư Khác Bạch phát hiện ra mình không thể để cho ai khác hôn ngoài Trịnh Tuấn. Lúc nụ hôn của Cao Dương rơi xuống, ngoài khiếp sợ y còn hơi tức giận.

Dư Khác Bạch giơ tay lên đẩy mạnh Cao Dương ra, rồi nhân tiện bật luôn đèn điện, Cao Dương say khướt bị y ngã lăn ra đất.

“Tiểu Bạch...” Mắt Cao Dương đỏ bừng nhìn y, không biết có phải do uống rượu hay là quá đau xót khi bị đẩy ra nữa.

Dư Khác Bạch đứng yên, cố gắng giữ bản thân thật tỉnh táo, y không muốn nói những lời khó nghe với Cao Dương, nói chuyện trong thời điểm này dường như không phải là sự lựa chọn đúng đắn.

Vậy nhưng cuối cùng y vẫn mở miệng. Dư Khác Bạch nói: “Cậu uống say rồi, nhanh đi ngủ đi.”

Y không dám nhìn thẳng vào Cao Dương, cúi đầu bước lên trước vài bước, ý muốn quay về phòng.

“Tiểu Bạch!” Cao Dương gọi y lại.

Dư Khác Bạch ngược mắt lên nhìn về phía Cao Dương, lúc này cậu ta đang suy sụp ngồi dưới đất, lòng cậu chợt có chút không ổn. Bây giờ y đã có thể khẳng định Cao Dương có lòng với mình, nhưng đáng tiếc là y chưa chuẩn bị để tiếp nhận bất kỳ một người nào khác.

Vốn dĩ cuộc sống đã thật khó khăn với Dư Khác Bạch, trải nghiệm cuộc sống của y “phong phú” hơn người thường rất nhiều, y không dám tiếp tục đem lòng yêu một ai, cũng không có sức lực chịu trách nhiệm với tình cảm của mình.

Tình yêu không thể khiến y cảm thấy hạnh phúc mà ngược lại càng thấy nặng nề hơn.

Y đã từng tìm đến cái chết, đã từng chung chăn gối với một người đàn ông, những chuyện này không thể khiến y không dám ra đường, không thấy xấu hổ nhưng bởi vì thế y cũng chẳng còn tự tin để sống. Cho nên chỉ cần đơn độc sống yếu đuối là được, đó là điều Dư Khác Bạch mong đợi hơn cả.

“Thật sự không được sao?” Cao Dương cúi đầu, giọng trầm xuống, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Dư Khác Bạch muốn từ chối một cách uyển chuyển hơn, nhưng y phát hiện cho dù nói thế nào cũng sẽ làm tổn thương Cao Dương mà thôi. Cậu ta là người bạn duy nhất của y, y đã từng nghĩ rằng cả hai sẽ làm bạn tốt của nhau đến suốt đời.

“Thật xin lỗi cậu.” Dư Khác Bạch cảm thấy lời nói của mình chẳng có chút tác dụng an ủi nào, nhưng y vẫn phải nói ra, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, cũng không thể vội vã: “Là tớ không xứng đáng với cậu.”

Từ sâu nội tâm Dư Khác Bạch thấy mình không xứng Cao Dương, cho dù ở phương diện nào. Nhưng không hẳn đây là lý do tuyệt đối, song y cũng chẳng thể thoát thác nào hơn nữa.

Cao Dương khẽ cười, cậu ta thật sự không biết nên làm gì, thật sự đau thương.

Cậu ta hỏi: “Không xứng với tớ? Cậu nói thẳng không được là được rồi.”

Dư Khác Bạch đứng yên không dám động đậy, y thực sự rất muốn đưa Cao Dương vào nhà ngủ, nhưng y không thể, bởi y không dám tới gần.

“Từ năm hai cao trung tớ đã bắt đầu thích cậu.” Giọng Cao Dương nghe thật giống một bài hát buồn, người nghe không khỏi xúc động: “Nhưng lại sợ cậu gặp rắc rối nên vẫn không dám nói. Trước đây tớ tự an ủi mình, nếu tỏ tình với Dư Khác Bạch mà bị từ chối thì ngay cả làm bạn cũng không thể, cho nên mới chịu nhẫn nhịn, để ít nhất chúng ta còn có thể là bạn bè, ít nhất tớ vẫn là người thân thiết nhất với cậu.”

Dư Khác Bạch nhú mày, y xấu hổ vô cùng.

“Có phải tớ quá ngây thơ không, tớ nên dừng cảm hơn một chút, một lần không được cũng chẳng sao, còn hơn để cậu gặp gỡ người khác, để cậu yêu thương người đàn ông khác.”

“Tớ không...” Dư Khác Bạch muốn giải thích với cậu ta rằng mình không có quan hệ gì với Trịnh Tuấn, nhưng ngay lập tức im miệng, chẳng cần thiết để giải thích, Cao Dương muốn hiểu lầm thì cứ hiểu lầm thôi, có lẽ như vậy càng khiến cậu ta quên y nhanh hơn.

“Tiểu Bạch, cậu biết tớ không muốn làm cậu khó xử mà.” Cao Dương vẫn ngồi yên như cũ, hỏi tiếp Dư Khác Bạch: “Tớ có một vấn đề cuối cùng muốn hỏi cậu, nếu như không có người đàn ông kia, cậu sẽ yêu tớ chứ?”

Câu trả lời cho vấn đề này dường như điều tất cả những người yêu đơn phương mong chờ nhất, cậu ta mong ngóng một cái gật đầu từ Dư Khác Bạch nhưng cũng loáng thoáng cảm nhận được đó chỉ là mộng tưởng hão huyền của mình thôi.

Quả nhiên, Dư Khác Bạch im lìm một lát rồi nói: “Tớ xin lỗi.”

“Xin lỗi”, thật là hai từ chán ghét nhất mà cậu ta đã từng gặp.

Cao Dương cười khẩy, phất phất tay đuổi Dư Khác Bạch về phòng: “Được rồi, tớ hiểu rồi, cậu về phòng nghỉ ngơi đi, tớ ngồi đây một lát đã.”

“Nhưng mà....cậu đừng ngồi trên sàn nhà nữa!”

“Không cần để ý đến tớ đâu, cậu về phòng trước đi.”

Dư Khác Bạch đã sớm muốn trốn, như vớ được ân xá của hoàng đế mà hai ba bước lao về phòng ngủ mình.

Cao Dương ngồi im tại chỗ, hai tay ôm kín mặt. Cậu ta không khóc, chỉ là thật khổ sở, tình cảm giấu diếm nhiều năm là vậy, hôm nay cuối cùng cũng có thể phơi bày.

“Một điều nữa không?” Trịnh Tuấn đưa bao thuốc đến trước mặt Tiết Bắc Tuyền, đối phương cũng chẳng thèm khách khí, lấy luôn vài điếu.

Hai người đang ngồi ngoài ban công, mở cửa sổ ra hóng gió.

Tiết Bắc Tuyền đang hết sức thoải mái bởi luận văn anh bao ngày đêm miệt mài coi như đã hoàn thành, tiền ăn tháng sau cũng coi như được hạ cánh.

“Vậy cậu có tính toán gì chưa?” Anh rít một hơi, nhìn sang Trịnh Tuấn.

Giờ phút này lòng Trịnh Tuấn rối bời, cha hẳn cứ gọi miết, may mắn thay có Tiết Bắc Tuyền thay hẳn nghe máy, đối phương không biết người nghe không phải Trịnh Tuấn nên chửi một tràng phủ đầu.

Mâu thuẫn gia đình không có cách nào hòa giải, cho nên hẳn định dùng phần tài sản độc lãoj còn lại tự mình thành lập công ty riêng. Hẳn nói cho Tiết Bắc Tuyền nghe, đối phương im lặng một hồi rồi hỏi hẳn: “Cậu không định về nhà nữa à?”

“Vẫn phải về nhưng không phải là bây giờ.” Trịnh Tuân có ý định của mình, hẳn biết nên đi những bước nào.

“Tôi cũng thấy vậy, cha cậu sẽ không tha cho cậu đâu.” Tiết Bác Tuyền nói thêm: “Bên kia sao rồi?”

“Bên kia?”

“Là Dư Khác Bạch ấy.” Tiết Bác Tuyền bật cười nhắc nhở Trịnh Tuân: “Cậu để ở đây một tập tài liệu dày cộm, từ trước đến giờ có thể thành tuyển tập cuộc sống thường ngày luôn, Dư Khác Bạch xem ra khá quan trọng với cậu đó chứ.”

Trịnh Tuân rít thêm một hơi thuốc, giọng hơi khàn khàn: “Cứ vậy thôi, tôi với y cũng chỉ có vậy thôi.”

“Chia tay hai người hai ngã, cả hai cùng vui?” Tiết Bác Tuyền nói xong cũng tự mình bật cười: “Mấy lời thật là đạo đức giả, tôi thu hồi.”

“Chắc là y cũng hy vọng như vậy.” Vừa nhắc đến Dư Khác Bạch, lòng Trịnh Tuân lại gợn sóng. Vào cái đêm chạy xe một mình lúc ba giờ sáng ấy đã khiến hắn nghĩ thông suốt tình cảm của mình dành cho Dư Khác Bạch, vậy nhưng cũng chính vào lúc đó, hắn sẵn khoải lựa chọn cách từ bỏ.

Cứ như vậy, người nào cũng cảm thấy thoải mái.

Với bọn họ mà nói, có lẽ buông bỏ, quên đi, làm như không quen biết mới là tác thành tốt nhất cho đôi phương.

Dẫu sao Dư Khác Bạch cũng từng nói mong muốn có một cuộc sống an ổn một mình, còn hắn cũng có chung sự sợ hãi, cho nên không dám hứa hẹn bất cứ điều gì.

Tiết Bác Tuyền lặng lẽ hút thuốc, khói thuốc nồng nặc từ từ tản ra ban công.

Trịnh Tuân hỏi anh: “Này, cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ, tại sao trên thế giới này vẫn còn loại đàn ông ngu xuẩn như cậu, rõ ràng có nhiều cách khiến tình cảm chuyển biến vậy mà hết lần này đến lần khác mặc gẻ rách cho nó.”

“Không phải tình cảm tôi rách nát, cũng không phải tôi cố tình khiến nó như vậy.” Trịnh Tuân khó chịu với mấy lời này, lập tức phản bác lại: “Tôi làm vậy vì muốn tốt cho cả hai.”

“Phải không?” Tiết Bác Tuyền sâu xa nói: “Thì ra hai kẻ yêu nhau lại phải giả như không hề quen biết mới là đạo lý thế gian à?”

35. Chương 35

“Cậu không hiểu nên có nói cũng không thông được.” Trịnh Tuân cảm thấy thật sai lầm khi đi thảo luận vấn đề này với Tiết Bác Tuyền, bởi cứ đối phương nói câu nào hắn cũng cảm thấy tính châm biếm trong đó, lại cảm giác người ta nói không sai cho nên thật sự không cách nào phản bác nổi.

“Tôi thật là không hiểu nổi.” Miệng Tiết Bác Tuyền ngậm thuốc lá, tựa vào ghế: “Chẳng hiểu sao cậu lại sợ hãi như vậy.”

Lúc anh nói chuyện, tàn thuốc rơi nhẹ xuống áo sơ mi, gió nhẹ thổi qua đem tàn bụi bay đi mất.

“Đã đọc Ký ức của Shakespeare chưa? Hừ, đáng ra tôi không nên hỏi, nhất định cậu chưa đọc rồi.”

Trịnh Tuân liếc xéo Tiết Bác Tuyền một cái, hẳn cảm thấy kẻ nào nhất định viết luận văn đến điên người rồi.

“Cậu chính là một tên quỷ nhát gan, bởi vì sợ thất bại mà không dám kỳ vọng, bởi vì cậu sợ không mang lại cho Dư Khác Bạch những gì y mong muốn cho nên mới không hồi tiếc chối từ tình cảm của mình, cậu biết cậu như thế được gọi là gì không? Cậu chính là một tên hèn nhát.” Tiết Bác Tuyền dùng ngón tay kẹp

thân điều thuốc lại, chỉ chỉ Trịnh Tuân lại nói: “Trước thì sợ chó sói, sau thì sợ hổ, kết quả thì sao, vừa chẳng có chó sói lẫn hổ, chỉ còn hai tên ngu ngốc thôi.”

“... Cậu uống lộn thuốc đúng không?” Trịnh Tuân biết Tiết Bác Tuyền đã nhiều năm rồi, cũng biết bạn mình là hạng người gì, chỉ có điều đối phương chưa bao giờ bàn luận chuyện tình cảm với hắn. Tiết Bác Tuyền cảm thấy lãng phí thời gian tốn nước miếng bởi Trịnh Tuân vốn là một công tử lông bông trong mắt anh, nói nhiều cũng vô ích thôi. Hơn nữa Tiết Bác Tuyền chưa bao giờ yêu ai, Trịnh Tuân thậm chí không biết có phải trong lòng anh chỉ tồn tại mấy giá sách.

“Hôm nay chưa uống đâu.” Tiết Bác Tuyền lại rít thêm một hơi thuốc, nói tiếp với Trịnh Tuân: “Tôi biết cậu đang nghĩ gì, cậu thấy tôi chưa từng yêu ai cho nên không hiểu được khó khăn của cậu, cậu phải lựa chọn giữa tình cảm với gia đình sự nghiệp, bởi tình cảm với cậu không đáng giá một xu, giờ không có thì sau này sẽ có, năm nay không có thì năm sau vậy. Cậu chỉ cần thỏa mãn xác thịt chứ không có như cầu cảm xúc, tất cả đều phải phục vụ sự nghiệp của cậu, tôi nói có sai không?”

Trịnh Tuân nhìn lại anh, không thể không thừa nhận, Tiết Bác Tuyền đã nhìn thấu hắn thế nào. Hắn lại châm thêm một điều thuốc, giống Tiết Bác Tuyền mà tựa người vào lưng ghế.

“Nhưng từ khi gặp lại Dư Khác Bạch, à không phải là sau khi Dư Khác Bạch rời khỏi cậu, cậu phát hiện chuyện này khác hoàn toàn suy nghĩ của mình, cuộc hôn nhân của cậu thất bại, cuộc sống thất bại khiến cậu càng thêm hỗn loạn, nếu như trước kia cậu có thể dùng tiền để khiến dư khách bạch quy phục thì bây giờ đến tiền cũng không còn, bởi vì phần lớn tài sản của cậu đến từ gia đình mà cậu vừa tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ xong.” Tiết Bác Tuyền cười hỏi hắn: “Có hối hận không?”

“Không thể nói là hối hận.”

“Chẳng qua là phiền não?” Một tay Tiết Bác Tuyền cầm thuốc, một tay khác ấn mạnh vào mi tâm mình: “Cậu thực sự không hận thì nếu tôi là cậu, tôi sẽ làm một cuộc cách mạng, vừa khiến cuộc sống của mình thay đổi vừa khiến mối quan hệ với Dư Khác Bạch có tiến triển. Thực ra cậu không ngốc đến mức không có thuốc chữa, cậu hiểu ý tôi mà, chẳng qua cậu không chắc đối phương có thật lòng yêu mình không, chứ không phải mấy tư tưởng mục rữa như “Trả thù hay chiếm hữu” hay xuất hiện trong phim

Đồng hồ trong phòng báo hiệu ba tiếng, nhắc nhở bọn họ giờ đã 3 giờ rồi.

Hai người đều không buồn ngủ, đầu óc Tiết Bác Tuyền thì quá hưng phấn vì đã viết xong luận văn, anh bắt đầu cảm thấy may mắn vì Trịnh Tuân đến nhà mình, anh lại có thêm một đối tượng để trút bầu tâm sự.

“Dư Khác Bạch là một người có tính độc lập, tôi không thể thấu hiểu y được nhưng chỉ cần cậu đề cập đến y vài lần cũng đủ để tôi đoán được năm sáu phần, ngay từ đầu cách tiếp cận, đối xử của cậu đã sai rồi.”

“Nhưng nếu lúc đó tôi không cho y năm triệu thì không biết y đã chết ở xó xỉnh nào rồi!” Rốt cuộc Trịnh Tuân cũng tìm được cơ hội phản bác: “Chính y đến nói với tôi cứu y mà.”

“Cậu ngẫm đi, cậu đã biến mình thành chúa cứu thế của y rồi.” Tiết Bác Tuyền chán ghét nhìn Trịnh Tuân: “Nhưng cậu phải biết cuộc đối chác của bọn cậu đã kết thúc rồi, sau đó đương nhiên y hoàn toàn có quyền từ chối bất kì đề nghị nào của cậu. Hơn nữa tôi nghĩ tính cách này của y là do bị cậu “áp bức” từ năm này qua năm khác mà hình thành nên đó.”

“Có cái rắm ấy, tôi làm sao áp bức y được, tôi dám thề từ trước đến nay tôi chưa từng đối xử thế với bạn giường, thậm chí còn đối xử rất tốt với y.”

“Điều này tôi không thể phủ nhận được, bởi vì cậu không hiểu được, “áp bức” tôi nói đến là ở trong lòng cơ.” Thuốc trên tay Tiết Bác Tuyền đã cháy hết, anh lại lấy thêm một điều trong bao thuốc Trịnh Tuân, tiếp tục nói: “Tôi không biết nguyên nhân năm đó cậu dùng năm triệu cứu y, nhưng chắc chắn trước mặt y cậu rất kiêu ngạo, từ trong xương tủy cậu thấy mình đứng trên người khác hoặc vốn dĩ đó là vị trí của cậu, cho nên phải thực hiện nghĩa vụ hai năm với cậu khiến y mang gánh nặng lớn vô cùng. Y cảm thấy mình không được làm chủ cuộc sống bản thân, không được quyết định tương lai, nếu quả thật như lời cậu nói không có tiền của cậu thì y đã chết, như vậy y lại càng thấy tương lai vô vọng của mình, tất nhiên những điều này đều là do tôi suy đoán.”

Hai người cùng rơi vào yên lặng, Trịnh Tuân nghĩ lại những lời Tiết Bắc Tuyền vừa nói. Hắn nhớ lại bóng dáng Dư Khác Bạch hồi còn ở bên hắn, đã mơ hồ cả rồi nhưng cũng đủ chứng minh lời dư bác tuyền nói là chính xác. Mọi yêu cầu của hắn đều được Dư Khác Bạch đáp ứng, y đem hết khả năng để phô diễn, biến mình thành một tình nhân hoàn mỹ.

Nhưng thực chất y đang nghĩ gì? Trịnh Tuân chưa bao giờ biết được.

Thậm chí khi bọn họ đi ăn, Dư Khác Bạch toàn gọi món Trịnh Tuân thích.

Trong hai năm qua Dư Khác Bạch đã kìm nén bản thân, từ bỏ nhân cách lẫn cá tính bản thân, toàn tâm toàn ý phục vụ Trịnh Tuân.

Đến lúc chia tay, “nhân cách” thực sự bị phủ bụi mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ có điều hai năm qua đã tạo nên ảnh hưởng khó xóa nhòa trong lòng y. Có lẽ Dư Khác Bạch không thể tin được tình yêu của y được đến đây, cho nên mới nói mong muốn có một sống sống độc thân an ổn.

Một điểm khác không may mắn bị Tiết Bắc Tuyền đoán trúng, từ đầu đến cuối Trịnh Tuân luôn xem mình là chúa cứu thế của Dư Khác Bạch, cho dù sau khi kết thúc quan hệ, hắn vẫn cảm thấy hai người không bình đẳng. Hơn nữa Dư Khác Bạch lại là kẻ có lòng tự trọng mãnh liệt.

Cho nên biết bao yêu cầu nực cười trước đây của hắn đã mang lại tổn thương cực lớn trong lòng Dư Khác Bạch, cho đến lúc này Trịnh Tuân mới có thể lãnh ngộ được.

“Đệt!” Trịnh Tuân ngược cổ lên, thở một hơi thật dài.

“Tôi khát.” Tiết Bắc Tuyền nói: “Cậu vào tủ lạnh lấy cho tôi một lon cô ca.”

Trịnh Tuân lười động dậy nhưng Tiết Bắc Tuyền không ngừng đập hắn, không thể làm gì khác hơn là đứng lên. Lúc trở lại trong tay hắn không phải cô ca mà là bia.

“Thứ này càng uống càng khát.” Nói là vậy nhưng Tiết Bắc Tuyền vẫn nhận lấy, mở lon ra, uống một ngụm hết gần nửa.

“Cô ca cũng vậy thôi!” Trịnh Tuân lại ngồi, bật nắp lon bia: “Hơn nữa cô ca giết chết tình trùng đấy.”

Tiết Bắc Tuyền cười một cái, mắng hắn một câu: “Đồ lưu manh.”

36. Chương 36

“Lão Tiết, không ngờ con người một sách như cậu cũng có thể nói chuyện hùng hồn như vậy.”

“Xin gọi tôi là thầy Tiết.” Tiết Bắc Tuyền hung hăng trừng mắt nhìn hắn, dí tàn thuốc vào người Trịnh Tuân: “Thực ra những triết lý đó ai cũng biết, chẳng qua người trong cuộc thì luôn mơ hồ.”

“Cậu cũng từng trải qua sao?” Trịnh Tuân tò mò hỏi: “Chưa thấy cậu bảo thích ai bao giờ.”

“Brent Corrigan.” Tiết Bắc Tuyền nói xong, nhìn mặt Trịnh Tuân một lát, cuối cùng cả hai cùng cười phá lên.

” Con mẹ nó, lưu manh!”

Tiết Bắc Tuyền cười xong mới lên tiếng: “Nói thật ra cũng chưa phải không thích ai, chỉ có điều tự biết ước lượng, cho nên không tự mình chuốc lấy phiền toái thôi.”

Lời của Tiết Bắc Tuyền gây ảnh hưởng rất lớn với Trịnh Tuân, đối phương đi ngủ rồi, chỉ còn mình hắn ngồi ngoài ban công, chuẩn bị ngắm bình minh lên.

Hắn phải thừa nhận, mình đã dùng sai cả phương pháp lẫn thời điểm để tiếp cận Dư Khác Bạch, thậm chí những cách đối xử của hắn với gia đình cũng thật sai lầm.

Hắn đã lêu lổng nhiều năm, chưa hề có tình cảm và lòng tôn kính với bất kì ai, đã làm tổn thương biết bao người mà chính hắn cũng chẳng biết.

Nhớ lại quá khứ, trước khi gặp Dư Khác Bạch, chỉ có những kẻ “yêu thích” hắn đau khổ bi lụy khi phải chia tay, trong đó nhất định có vài phần thật lòng, tất nhiên cũng không thiếu kẻ diễn cho tròn vai. Chính vì vậy hắn chưa bao giờ coi trọng bọn họ, bởi vì hắn nghĩ tiền là của mình, mình muốn làm gì mà chả được.

Cho đến khi gặp Dư Khác Bạch, à không, cho đến khi nghe Tiết Bác Tuyền phân tích xong, rốt cuộc hắn cũng phát hiện ra mình đã ngu ngốc đến mức nào.

Hắn vốn không cảm xúc, song khi tình cảm chân thật đến, hắn lại không dám nắm chặt lấy. Vậy hắn sợ cái gì vậy? Sợ đối phương không chấp nhận khiến hắn mất mặt mũi, sợ mình không thể cho đối phương một tương lai lâu dài, cũng sợ tình cảm này có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp bản thân.

Vừa sợ hãi vừa ích kỉ, Trịnh Tuân thực sự không muốn thừa nhận mình là loại người như vậy.

Hắn cầm điện thoại lên, lặng lẽ đọc từng dòng tin nhắn Dư Khác Bạch gửi đến trước đây.

Khi đó đóng vai là một kẻ xa lạ, trong lúc vô tình gửi nhầm tin nhắn nên thiết lập mối quan hệ với Dư Khác Bạch.

Hắn biện bạch những lời giống như đang nói với người yêu cũ, thực chất đó cũng là những lời xuất phát từ nội tâm, thẳng thắn thì chính là nói cho Dư Khác Bạch. Lúc hắn viết ra những chữ đó, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh hai người ngủ chung với nhau, phần lớn là lúc đang làm tình.

Cứ như vậy, hai bọn họ cơ hồ chẳng hề trao đổi về mặt tình cảm, chỉ có Dư Khác Bạch làm tròn trách nhiệm của mình, đối phó với khát khao xác thịt của hắn.

Lúc cao trào hắn cũng đã từng nói “yêu” đối phương, nhưng y chưa bao giờ trả lời, chuyện này làm Trịnh Tuân có chút không hài lòng.

Hắn nhìn Dư Khác Bạch tâm sự chuyện trong lòng với ngài X, rồi dừng lại tại câu cuối cùng “Tại vì tôi giận giữ muốn giữ lại lòng tự trọng của mình mà đẩy người kia ra.”

Dư Khác Bạch yêu mình, Trịnh Tuân biết chẳng qua lòng tự trọng của y quá cao, mà hắn lại làm tổn thương đến lòng tự trọng của y.

Dư Khác Bạch nói không sai, quan hệ giữa bọn họ chưa bao giờ thẳng thắn, từ lúc hình thành cho đến tận bây giờ, rốt cuộc Trịnh Tuân cũng có ý định dứt thẳng nó ra.

Hắn nhìn mặt trời dần ló dạng trên bầu trời, hút xong điếu cuối cùng của bao thuốc, cuối cùng hắn cũng tự ra một quyết định cho riêng mình. Mặt mũi cái đéo gì chứ, có cái gì quan trọng hơn sống thoải mái không?

Trịnh Tuân phấn khởi, dù cho một đêm thức trắng song giờ phút này vẫn hăng như đánh máu gà.

Hắn dập tàn thuốc, chạy thẳng vào nhà, ôm chầm lấy Tiết Bác Tuyền đang say giấc nồng, gào lên: “Tổ yêu cậu!”

Sau đó Trịnh Tuân chạy biến, để lại một Tiết Bác Tuyền đang lim dim thần thờ trên giường.

Sáng sớm Dư Khác Bạch vừa bước chân ra khỏi nhà đã thấy Trịnh Tuân ngồi bệt trước nhà, người nọ hơi tiều tụy, suýt nữa khiến Dư Khác Bạch không nhận ra.

“Anh đến đây làm gì?” Dư Khác Bạch chẳng có cách nào làm như không thấy hắn được.

Sau lưng vang lên một giọng nói: “Tiểu Bạch, chúng ta đi thôi.”

Trịnh Tuân vội nhìn sang, thì ra người xách hành lý là Cao Dương.

Hắn đứng dậy, ba người đối mặt với nhau. Lần này Cao Dương không nói cũng không thèm nhìn hắn, khoác tay lên bả vai Dư Khác Bạch rồi nói: “Tổ khóa cửa, cậu xuống trước bắt xe đi.”

Dư Khác Bạch gật đầu, đi trước xuống lầu.

Trịnh Tuân vốn định chạy theo Dư Khác Bạch, song khi thấy Cao Dương xách hành lý, hần bèn hỏi: “Cậu phải đi công tác sao?”

“Liên quan gì đến anh không.” Thái độ của Cao Dương rất không khách khí, cậu ta cảm thấy mình không cần khách khí với người này.

Lúc trước cậu ta tỏ tình bị Dư Khác Bạch từ chối thẳng thừng, hai người cũng cố gắng trốn tránh đề tài nhạy cảm này, nhưng sau đó Dư Khác Bạch vốn đã về phòng lại đột nhiên đi ra, ngồi đối diện với Cao Dương. Hai người nói chuyện rất lâu, Dư Khác Bạch bình tĩnh kể lại những chuyện sau khi cha mẹ mất đi, bao gồm chuyện liên qua đến Trịnh Tuân, còn có tình cảm của y dành cho hần.

Cao Dương định thuyết phục y quên đi Trịnh Tuân: “Là tớ không tốt, đáng lẽ lúc đó tớ nên nghĩ mọi cách để giúp cậu chứ.”

“Đây là chuyện của tớ mà, cậu không có nghĩa vụ phải giúp tớ.” Dư Khác Bạch hờ hững, nhưng vào tai Cao Dương lại khiến cậu ta vô cùng đau xót: “Đây là cuộc sống của tớ, mỗi bước đi đều phải do tớ lựa chọn, tớ vốn không muốn cho cậu biết nhưng rồi vẫn không nhịn được.”

“Cậu phải tin tớ.” Cao Dương nắm chặt tay Dư Khác Bạch, dịch người đến gần y: “Trước kia là cậu bị ép buộc, không cần để tâm đến những chuyện đó. Tớ thích cậu, chỉ cần cậu đồng ý quên đi Trịnh Tuân, tớ ở lại bên cậu được không?”

Dư Khác Bạch cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, lắc đầu nói: “Chúng ta không thể dối người gạt mình được.”

Cao Dương nức nở, một người đàn ông trưởng thành lại có thể khóc thương tâm như vậy khiến Dư Khác Bạch áy náy đến mức không dám ngắt đầu.

Nhưng y vẫn không nao núng, đáng thương nhất cuộc đời chính là lừa dối người khác, cho nên tại sao y có thể làm vậy chứ?

“Tớ có thể hôn cậu một lần được không?” Cao Dương đột nhiên hỏi.

Theo bản năng Dư Khác Bạch muốn từ chối, song vẫn do dự một chút, bị hôn một tí cũng chẳng sao, cơ mà y không thể gạt đầu nổi.

Cao Dương vẫn không từ bỏ hy vọng của mình, lập tức gạt bỏ tất cả, mạnh mẽ hôn xuống. Lúc Dư Khác Bạch lấy lại được tinh thần, cậu ta đã ngậm chặt môi y, khảm y vào lòng. Chỉ có điều nụ hôn này không kéo dài bao lâu, Cao Dương đã bị Dư Khác Bạch đẩy mạnh ra.

Y nói: “Cao Dương, chúng ta nên tôn trọng lẫn nhau.”

Tôn trọng nhau, cho dù là thân thể hay tình cảm.

Dư Khác Bạch hứa sáng mai sẽ đến sân bay tiễn Cao Dương, chỉ sợ sau này hai người không thể tiếp tục làm bạn nhau nữa.

Trịnh Tuân nhìn Cao Dương đi mất, suy nghĩ một lát rồi quyết định không đi theo. Hần dựa người vào cửa chờ đợi Dư Khác Bạch, thật giống một đứa học sinh tiểu học quên mang chìa khóa nhà.

Dù sao Dư Khác Bạch cũng phải quay lại, Trịnh Tuân nghĩ Cao Dương đi rồi, mặc dù không biết cậu ta phải đi bao lâu nhưng ít nhất cũng để hần có cơ hội tiếp xúc với Dư Khác Bạch. Đã quyết định không màng đến tự trọng thì chơi xấu thế nào cũng được.

Lòng Trịnh Tuân thầm than: “Tiểu Bạch, xin lỗi em, mặc dù em muốn tôi cút đi nhưng đời này có lẽ em không thoát được khỏi anh đâu”.

Hần cười đắc ý, chưa bao giờ cảm thấy vui sướng nhẹ nhõm như lúc này.

Muốn có tình yêu, phải thực hành, phải da mặt dày!

37. Chương 37

Dư Khác Bạch tiễn Cao Dương đến tận sân bay, lần chia cách này mang lại dự cảm không tốt trong y, có lẽ rất lâu nữa hai người mới có thể gặp lại.

Y không biết Cao Dương suy nghĩ ra sao, còn y lại hy vọng trong thời gian ngắn tiếp theo cả hai có thể an tĩnh một chút, bây giờ y vẫn hơi hồi hận khi kể lại quá khứ không hay cho Cao Dương nghe, mặc dù cậu ta bảo không ngại, còn nói muốn ở lại bên y, nhưng trong lòng nghĩ thế nào, trong mắt thấy ra sao, y không biết được.

“Cậu sẽ nhớ tớ chứ?” Cao Dương đứng ở quầy kiểm tra an ninh, cau mày nhìn thẳng Dư Khác Bạch.

Đêm qua cậu ta không ngủ được, đến giờ mắt đã đỏ ửng lên.

“Sẽ.” dư khác bạch cười với cậu ta: “Cậu là người bạn thân nhất của tớ.”

Cao Dương không thể làm gì khác hơn, bất kể cậu ta nói gì đi nữa, Dư Khác Bạch vẫn trả lời như vậy. Cậu ta đột nhiên ôm chầm lấy Dư Khác Bạch, y cũng lịch sự đáp lại, lịch sự đến mức khiến lòng Cao Dương ẽ ẩm.

Những bí mật nhỏ nhoi nơi sân trường, những kí ức từng đêm đột nhiên ập đến, vậy mà giờ khắc này phải xóa đi, chuyện tình cảm cũng như vậy, không phải ai cố gắng thì đều sẽ có kết quả đâu. Nếu tình yêu có thể phân biệt được phải trái thì trên thế giới này đã không nhiều người hôn tiếu phách lạc như vậy.

“Tớ đi đây.” Cao Dương buông Dư Khác Bạch ra, hít một hơi thật sâu rồi miễn cưỡng cười một cái với y.

Dư Khác Bạch gật đầu, nói với cậu ta: “Chúc cậu mọi việc suôn sẻ.”

Lúc Cao Dương xoay người bước đi, nụ cười trên môi Dư Khác Bạch cũng nhạt dần, lòng y vô cùng buồn bã, gần như không thể tiêu tan nổi.

Cái lúc Trịnh Tuân đối đến mức bụng sắp dán ra sau lưng thì Dư Khác Bạch mới qua về. Thang máy vừa báo hiệu là hẳn đã ngừng đầu nhìn quá, hai ba giây sau con người hẳn đang đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

“Sao anh còn ở đây?” Dư Khác Bạch nhíu mày, đứng trước cửa thang máy, không biết nên làm gì.

Y chưa có biện pháp tốt để ứng phó với Trịnh Tuân, cho nên lúc đối mặt với người này y mãi không thể duy trì được bình tĩnh như trước mặt Cao Dương.

“Chờ em đấy.” Trịnh Tuân đi đến nắm lấy tay Dư Khác Bạch, cho dù đối phương khó chịu muốn hất tay ra nhưng sức lực Dư Khác Bạch làm sao bằng được Trịnh Tuân: “Anh sắp đối chết rồi, sao giờ em mới về chứ?”

Dư Khác Bạch khó hiểu nhìn hắn: “Anh đối thì đi ăn đi, chờ tôi làm gì?”

Y muốn hất tay ra nhưng bị Trịnh Tuân nắm chặt, tim đập loạn cả lên.

“Bây giờ anh không còn chỗ để y, cũng không còn tiền.”

“Cái gì?” Dư Khác Bạch vô cùng nghi ngờ, nhưng nhìn sắc mặt chắc như đinh đóng cột của Trịnh Tuân, lòng lại do dự.

“Thật mà.” Trịnh Tuân xoắn xuýt mấy giây, sau đó vẫn quyết định buông tha cho lòng tự trọng, nũng nịu với Dư Khác Bạch: “Tiểu Bạch, anh bỏ nhà đi, giờ chỉ còn mình em thôi.”

Một giây kia đã khiến Dư Khác Bạch tin, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt thôi. Lý trí nói với y rằng chuyện này tuyệt đối không thể, Trịnh Tuân đến tìm y chỉ để vui vẻ tí thôi.

“Đừng làm rộn nữa.” Dư Khác Bạch dùng hết sức vẫn không kéo được tay mình ra, y giơ tay khác lên đẩy Trịnh Tuân ra, cuối cùng tay này cũng bị bắt lại nốt.

“Em mới đừng làm rộn ấy.” Trịnh Tuân nói: “Anh đối bụng chứ sức thì vẫn hơn em đó.”

Hai người cứ thế giằng co nhau trước cửa nhà, hàng xóm đi qua nhìn cả hai với ánh mắt quái dị.

“Hai ta cứ thế này khiến họ dễ hiểu lầm.” Trịnh Tuân kéo Dư Khác Bạch đến trước cửa: “Thả cho em một tay để mở cửa đây.”

Dư Khác Bạch cũng cảm thấy ngại ngùng, hàng xóm không biết y nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ gặp mặt, bị nhìn thấy đang lúi lúi kéo kéo với một người đàn ông trước cửa nhà thật sự không hay lắm.

Y móc chìa khóa ra mở cửa: “Anh vào đi, tôi đi nấu mỳ cho anh, ăn xong thì đi nhanh cho.”

Trịnh Tuân đi theo y vào nhà, cười nói: “Tiểu Bạch, em thật ngây thơ.”

Dư Khác Bạch quay đầu nhìn hắn oán hận, trong lòng vô cùng buồn bực.

Lúc Dư Khác Bạch nấu mỳ, Trịnh Tuân vẫn bám sát bên người y.

“Anh ly hôn rồi, đứa trẻ lương tiêu mang thai với người khác bị sẩy mất.” Trịnh Tuân kể lại những chuyện gần đây, nói luôn: “Kết hôn lâu như vậy nhưng anh chưa từng chạm vào người cô ấy, anh chỉ muốn em thôi.”

Câu này hơi quá, sau khi nói xong Trịnh Tuân cũng thấy chột dạ nhưng kỹ năng ăn nói mấy chục năm qua của hắn đã có thể phát huy đúng dịp, mặc dù cảm thấy có lỗi với Dư Khác Bạch, nhưng chỉ cần nghĩ đến người này sẽ vì thế mà cảm động rồi tha thứ cho hắn thì thế cũng tốt chứ.

Chỉ có điều Dư Khác Bạch chẳng thêm phản ứng gì.

“Thật mà.” Trịnh Tuân tiếp tục khoác loác: “Bởi vì chuyện anh ly hôn mà cha mẹ cứ lải nhải bên tai suốt ngày, anh chịu không nổi nên mới phải bỏ nhà đi.”

“...Anh lớn chừng này rồi mà vẫn còn ngây thơ thế sao?”

Hiếm có khi Dư Khác Bạch tiếp lời mình, Trịnh Tuân đột nhiên xông đến, ôm y từ phía sau: “Trước kia không dám ngây thơ như thế trước mặt em, anh sợ bị em chê...”

Không đợi hắn nói xong, Dư Khác Bạch đã ẩng ra rồi.

Nấu mỳ xong, Dư Khác Bạch múc ra hai tô, lại lấy thêm hai quả trứng gà muối làm ăn dư hôm qua ra: “Ăn đi, ăn xong rồi nhanh đi cho.”

Từ đầu đến cuối sắc mặt của y với Trịnh Tuân không tốt nổi, không hiểu tại sao hôm nay ngày này lại như biến thành một kẻ khác vậy.

Trịnh Tuân nhận lấy đôi đũa y đưa cho, cười khổ nói: “Thật lòng em không muốn nhìn thấy anh nữa sao?”

Dư Khác Bạch không lên tiếng, cầm cùi ăn mỳ.

“Em yêu anh không?” Trịnh Tuân tiếp tục nhìn chăm chú vào y, hơi mất mát chua xót: “Anh thật lòng muốn nói lời xin lỗi đến em.”

Dư Khác Bạch đột nhiên dừng lại, sau đó làm bộ không thèm chú ý mà tiếp tục ăn.

“Lúc trước nói những lời ngu si đó với em là do anh không đúng, sau đó suy nghĩ lại anh mới thấy mình thật khốn nạn.” Trịnh Tuân thả cái chén trong tay xuống, đột nhiên nghĩ đến lúc trước bọn họ còn ở bên nhau, hắn dường như chưa từng được ăn cơm Dư Khác Bạch nấu, bởi mỗi lần gặp đều gấp gáp làm tình, sa đọa túng dụng nhất có thể.

“Anh hy vọng em có thể tha thứ cho anh, lúc anh thốt ra những lời đó là vì anh muốn chúng ta có thể ở bên nhau.”

“Tôi cũng nói luôn.” Rốt cuộc Dư Khác Bạch cũng không nhịn nổi nữa, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Trịnh Tuân: “Tôi chỉ muốn có cuộc sống an ổn một mình, mong anh dù thế nào cũng đừng làm phiền tôi nữa.”

“Anh không làm được.” Trịnh Tuân đứng đối diện với y, kiên quyết nói: “Anh yêu em, anh đã nghĩ rất kỹ rồi, hơn nữa em cũng yêu anh, chúng ta nên về bên nhau.”

Dư Khác Bạch nhú mày, cắn chặt răng, câu nói “Anh yêu em” cứ quanh đi quẩn lại trong đầu y, làm cách nào cũng không bỏ ra được.

“Không phải vì anh mất tất cả nên mới đi tìm em, chẳng qua bây giờ anh mới có thể suy nghĩ thông suốt.”
Trịnh Tuấn nói: “Trước khi gặp em, anh nghĩ tình yêu, hôn nhân chỉ là công cụ cho sự nghiệp, cho nên anh mới cưới lương tiêu, anh chưa từng nghiêm túc suy xét thế nào là tình cảm chân tình, là anh ích kỉ, vì công danh lợi lộc, anh thừa nhận, nhưng giờ anh đã hiểu ra, những thứ kia chẳng là gì cả, chỉ có tình cảm mới là quan trọng nhất.”

Dư Khác Bạch nhìn hắn không chớp mắt, dường như không tin nổi những lời Trịnh Tuấn vừa thốt ra.

“Tiểu Bạch, lúc đầu em chủ động rời khỏi anh là đúng, bởi lúc đó anh chẳng hiểu được thế nào là quý trọng, cũng không xứng đáng với tình yêu của em,” Trịnh Tuấn vươn tay kéo Dư Khác Bạch lại gần: “Nhưng bây giờ em có thể tin anh một lần được không, cho dù là tập yêu em, cũng cho anh thử một lần.”

“Trịnh Tuấn.” Lần này Dư Khác Bạch không rút tay về, không dám tin vào mắt mình: “Từ bao giờ anh trở nên ngây thơ như vậy?”

38. Chương 38

Trịnh Tuấn thấy mình ngây thơ thật, nhưng không phải bây giờ mà là trước kia. Khi đó hắn không chỉ ngây thơ mà còn ngu xuẩn như Tiết Bắc Tuyền nói.

“Người ta nói đứng trước mặt người đàn ông mình yêu thì có thể ngu một chút cũng được.” Nói xong câu này Trịnh Tuấn cũng tự cảm thấy buồn nôn.

Dư Khác Bạch bị lời nói của hắn làm cho sợ đến há hốc mồm, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Trịnh Tuấn thấy xấu hổ lắm, trăm năm hiếm thấy một lần đỏ mặt, sau đó cúi đầu ăn mỳ.

Lúc Dư Khác Bạch phản ứng được, y không nhin nổi bật cười, còn cười phá lên thành tiếng.

“Đừng cười!” Trịnh Tuấn nghiêm túc nói: “Buồn cười sao?”

“Hơi hơi.” Bởi vì câu nói của Trịnh Tuấn mà căng thẳng giữa hai người dường như cũng được buông lỏng xuống.

Trịnh Tuấn ghi nhớ phải nói cho thật tốt vào, có như thế Dư Khác Bạch mới mở cửa cho hắn ở lại được.

Hắn hỏi: “Thằng nhóc kia đi đâu vậy?”

“Ai?”

“Cái người buổi sáng em đi tiễn đó.”

Vừa nhắc đến Cao Dương, trong nháy mắt Dư Khác Bạch lại bản thân.

Trịnh Tuấn mất hứng, ghen tuông nói: “Về mặt này của em là sao chứ? Hai người...không thể nào, em yêu anh cơ mà.”

“Anh lấy tự tin đâu ra vậy?” Dư Khác Bạch rất ít khi nói những lời thế này với người khác, thái độ của y vẫn luôn khiêm tốn, lịch sự, tuy nhiên cũng không phải từ nhỏ đã như vậy, tính cách của y bắt đầu thay đổi sau biến cố lớn của gia đình.

Trịnh Tuấn cười tươi nhìn người đối diện mình, hắn phát hiện mình rất thích nói những câu mắc ới với Dư Khác Bạch, những chuyện này tuyệt đối không thể xuất hiện trước đây rồi.

“Em như bây giờ thật là tốt.” Trịnh Tuấn không kìm nổi thốt lên: “Anh cảm thấy mình không xứng với em,”

Dư Khác Bạch rũ mắt xuống, mím môi một cái rồi tiếp tục cắm cúi ăn mỳ.

“Không phải anh nói chuyện khiến em mất hứng không?” Trịnh Tuân hỏi y: “Nếu như vậy thì anh xin lỗi em, em có chấp nhận không?”

Đối mặt với câu hỏi của Trịnh Tuân, Dư Khác Bạch chẳng thể tìm được câu trả lời. Đến tận bây giờ y vẫn không hề trách Trịnh Tuân, chẳng qua là thấy bị thương cho mình.

Sau biến cố gia đình, y trở nên vô cùng tự ti, bắt đầu mối quan hệ với Trịnh Tuân càng khiến y cảm thấy không còn hy vọng vào tương lai, dù sao khi tách ra y vẫn thấy không thấy như được tái sinh mà ngược lại thời gian này giống như xiềng xích trói buộc y, vĩnh viễn không cách nào thoát nổi, hướng chỉ y còn phát hiện mình yêu Trịnh Tuân.

Thứ tình cảm này, y không thể chấp nhận cũng không thể thứ tha nổi. Yêu ai không yêu, lại yêu phải người mình dùng thân thể để trao đổi.

Y không thấy Trịnh Tuân từng làm nhục mình, nhưng y cũng cho rằng giữa họ không thể có tiến triển gì hơn. Thời gian đó, lúc Trịnh Tuân kết hôn, cứ mỗi khi Dư Khác Bạch vô tình thấy một cặp vợ chồng nào đó cũng đều liên tưởng đến Trịnh Tuân và vợ hắn. Không ai đặt cạm bẫy với y, chỉ có y tự tạo lồng giam mình thôi.

Y tự giam mình lại, không chấp nhận bất kỳ người nào khác, cũng không chủ động chào đón ai, chỉ cần đứng ở phía xa nhìn, người y nhìn chỉ có một, chính là Trịnh Tuân.

Cuộc sống như vậy thật khó mà chịu đựng, nhưng cứ trôi qua rồi lại cảm thấy chẳng sao cả. Chẳng qua người này lần nữa xông vào cuộc sống của mình, ít nhiều cũng sẽ chọc y phiền lòng, không phải phiền chuyện gì mà chỉ sợ nếu có một ngày hắn lại rời khỏi y....

“Tôi ăn xong rồi.” Dư Khác Bạch không muốn trả lời câu hỏi của Trịnh Tuân, đứng dậy thu dọn bát đĩa của mình rồi bỏ vào bồn rửa bát.

“Anh không có nhà để về nữa.” Trịnh Tuân quay đầu nhìn y: “Bọn họ muốn anh tái hôn với Lương Tiêu nhưng anh không đồng ý nên đã toan tuyệt quan hệ với họ rồi.”

“Hả?” Dư Khác Bạch khiếp sợ quay đầu lại nhìn hắn.

“Thật mà.” Trịnh Tuân nói: “Nếu có một chữ lừa em thôi, anh sẽ cô độc đến suốt đời” (đoạn này t chém)

Lời thề này rất độc, nhưng Trịnh Tuân nghĩ nếu Dư Khác Bạch đã không còn tin hắn thì hắn cũng chẳng còn cách nào.

“Tại sao?” Dư Khác Bạch hỏi: “Không phải....Lương Tiêu rất tốt sao?”

Nói xong câu này y mới sực nhớ ra Lương Tiêu đã cho Trịnh Tuân đội nón xanh. Đột nhiên y thấy thật hả hê, Trịnh Tuân đã bao năm đùa giỡn tình cảm người khác mà nay bị cầm chừng, cũng có thể coi là ác giả ác báo.

Y thấy mình nghĩ vậy rất ác độc, một tạo cũng không hiền lành tốt bụng.

“Tiểu Bạch.” Trịnh Tuân gãi đầu một cái, bất đắc dĩ nói: “Trước kia là anh không tốt, nhưng bây giờ anh đã hiểu ra rồi, đời người có mấy chục năm, có thể sống đến tám mươi chín mươi đã là may mắn, sống thế nào cũng là sống, nhưng ai lại không muốn sống với người mình yêu đến hết đời.”

Dư Khác Bạch vẫn cúi đầu rửa bát, nhẹ giọng nói: “Trịnh Tuân, hôm nay anh nói chuyện thật buồn nôn.”

“Đó đều là những lời thật lòng, anh đến tìm em chỉ để nói vậy, em hãy thử suy ngẫm một chút đi.” Trịnh Tuân đứng lên, đi đến bên người y, cầm lấy cái bát trong tay y rồi nói: “Sau này việc nhà cứ giao cho anh, chuyện gì cũng giao hết, mặc dù trước kia anh chưa từng làm qua nhưng mấy thứ này không thể làm khó anh được.”

Dư Khác Bạch ngẩng đầu lên, đúng lúc Trịnh Tuân đưa môi đến, y cũng không tránh né. Trịnh Tuân kích động đến mức tim sắp bay ra khỏi lồng ngực, hai đôi môi áp chặt, không có tiền sâu vào, chẳng qua là lặng lẽ chạm vào nhau.

Không khí trong nhà như đông cứng lại, trong đầu Trịnh Tuân hiện lên mấy chữ: Bắt đầu động tâm rồi.

Cảm giác tim đập thành thịch đã vô vàn lần xuất hiện trong phim tình cảm, nhưng từ trước đến giờ hắn chưa hề biết rằng sự thật còn vi diệu hơn thế nhiều. Mặt Dư Khác Bạch đỏ ửng lên, sau đó hơi thu người lại.

Trịnh Tuân vô cùng hoan hỉ, cười toe toét nhìn y.

“Cao Dương đi rồi sẽ không quay về nữa.” Dư Khác Bạch nói với hắn: “Tạm thời anh có thể ở lại đây cho đến lúc nào hòa giải với cha mẹ.”

“Tiểu Bạch...” Trịnh Tuân nâng tay lên muốn ôm lấy y nhưng Dư Khác Bạch đã nhanh chân hơn lùi lại phía sau vài bước sau đó bỏ lại một câu nói rồi chạy về phòng mình luôn.

Y nói: Tôi không chấp nhận anh đâu, thu dọn chén bát sạch sẽ rồi dọn dẹp phòng khách đi.

Dư Khác Bạch nói xong chạy biến về phòng, thở hổn hển. Y giơ tay lên, áp hai bàn tay vào má để hạ nhiệt mặt, cảm thấy chuyện vừa xảy ra thực sự không thể tưởng tượng nổi. Dư Khác Bạch biết rõ không được làm mà vẫn làm, y thấy nhất định bị ngu rồi.

Lời của Trịnh Tuân, đến một chữ y cũng không tin, vậy mà vẫn nhảy vào cái bẫy của đối phương. Giờ phút này y bắt đầu hối hận, hối hận vì đã cho phép Trịnh Tuân ở lại.

Bọn họ không nên hiện hữu ở cùng một chỗ, nhưng dù sao thế gian này cũng đâu phải chỉ của mình y. Hơn nữa, Trịnh Tuân không thể y cuộc sống y mong đợi, rồi cũng chỉ đem mơ mộng của y nát bấy mà thôi.

Nhưng mà con người luôn luôn là vậy, phải đối mặt với người mình yêu thì không cách nào nói nổi lời từ chối.

Biểu hiện vừa rồi của Trịnh Tuân rất giống một kẻ đang thật lòng yêu thương, còn nụ hôn nhẹ nhàng đó là thứ y chưa từng trải qua trước đây.

Bầu không khí quá dị khiến suy nghĩ của y càng thêm hỗn loạn, y không còn lý trí để quyết định mọi chuyện nữa, nhưng bây giờ bắt y đi ra ngoài nói mình đã đổi ý với Trịnh Tuân thì Dư Khác Bạch không làm được. Y nằm sấp trên giường, quần chăn qua đầu, trách mình không chịu suy nghĩ rồi sau đó lại không tự chủ được vểnh vai nghe ngóng bên ngoài. Dư Khác Bạch thấy mình hết thuốc cứu rồi, rõ ràng đã chết lòng với Trịnh Tuân, nhưng khi đối phương tỏ tình mấy câu nửa thật nửa giả kia lại khiến y rối chân.

Nếu như sau này lại dẫm lên vết xe đổ thì chỉ đành tự làm tự chịu thôi.

39. Chương 39

Tiết Bác Tuyền đang ăn mỳ gói thì nhận được điện thoại từ Tề Nghiêu. Anh lại nhận việc mới, đó là viết bản thảo cho một tạp chí, mười ngàn chữ, hai tuần hết hạn, đã qua một tuần rồi mà anh mới chỉ viết được ba ngàn chữ.

“Có Trịnh Tuân ở chỗ anh không?” Trước đến nay Tề Nghiêu vẫn nói chuyện không lễ phép, người nào cũng vậy hết.

“Không có ở đây.”

“Thật?”

Tiết Bác Tuyền lười tốn nước bọt với gã, lập tức dập máy, tắt nguồn luôn. Có mà chỉ bốn mươi phút sau, Tề Nghiêu lại xuất hiện trước cửa nhà anh.

Tiết Bác Tuyền định không mở cửa, nhưng kẻ nọ âm ỹ bên ngoài làm phiền mình chẳng viết được thêm chữ nào nên đành bất đắc dĩ đứng dậy đi mở cửa, cửa vừa hé ra lọt một người thì Tề Nghiêu đã chen chân vào rồi.

“Mùi gì thế?” Tề Nghiêu ngửi ngửi: “Mỳ gói sao?”

“Không, ” Tiết Bác Tuyền không kiên nhẫn nói: “Vớ thúí đấy.”

Không ngoài dự tính, Tề Nghiêu liếc anh một cái cháy mắt.

Nhà Tiết Bác Tuyền rất nhỏ, tất cả tập trung ở một phòng, mở cửa ra là có thể soi rõ nội thất luôn.

“Thật sự hẳn không có ở đây à?” Tề Nghiêu vẫn không tin, thậm chí còn mở luôn cửa phòng vệ sinh ra xem.

“Cậu có muốn tìm trong tủ lạnh luôn không?” Tiết Bác Tuyền tựa người vào cửa, hai tay khoanh trước ngực: “Có lẽ tôi đã phanh thầy hẳn rồi giấu trong ngăn đông rồi đấy.”

Tề Nghiêu cũng quen biết Tiết Bác Tuyền năm năm rồi, chỉ thua Trịnh Tuân có một tháng thôi. Hồi đó bọn họ mới lên trung học, vốn dĩ quan hệ giữa Trịnh Tuân và Tề Nghiêu rất tốt, nhất là Tề Nghiêu vô cùng thích thân thiết với anh họ mình. Chỉ có điều sau khi Trịnh Tuân quen Tiết Bác Tuyền, hẳn lại dành phần lớn thời gian cho người này. Tề Nghiêu vốn có tính chiếm hữu mạnh mẽ cảm thấy Tiết Bác Tuyền đang cướp mất anh trai mình, tự nhiên dần dần hình thành định ý.

Những năm gần đây, gã rất thích tìm Tiết Bác Tuyền gây phiền phức, thậm chí có khi còn ton hót chơi xấu người ta ngay lúc đi xem mắt.

Rất nhiều lần đi quá giới hạn, ví dụ bán rẻ tuyển tập tài liệu mà Tiết Bác Tuyền rất thích, lại ví như thừa dịp Tiết Bác Tuyền đang ngủ mà lén lút ôm máy tính của anh đi mất. Ấy vậy mà Tề Nghiêu vẫn cảm thấy hành động của không quá tệ.

Tất nhiên Tiết Bác Tuyền cũng chẳng dung túng cho gã, cần mắng sẽ mắng, cần đánh sẽ đánh, nếu tiền của Tề Nghiêu đưa anh chưa đủ để giải quyết vấn đề thì anh sẽ đi tìm mẹ gã đòi.

“Rốt cuộc hẳn đi đây vậy? Cũng tắt máy điện thoại luôn.” Gần đây Tề Nghiêu không liên lạc được với Trịnh Tuân, người này đi không về, cũng không đến công ty, cô và đương gã sắp phát điên rồi. Mặc dù đã gần ba mươi, ném ra ngoài cũng không lạc được nhưng Tề Nghiêu lại rất sợ hẳn đi tìm Dư Khắc Bạch.

May mắn là Trịnh Tuân chưa bao giờ dấy dưng tình cảm với kẻ khác, hơn nữa hai hôm nay gã đến rình mò dưới nhà Dư Khắc Bạch rất lâu nhưng chỉ thấy có một mình y, không thấy bóng dáng Trịnh Tuân đâu.

“Chắc chết rồi.” Tiết Bác Tuyền gõ gõ ngón tay lên cửa nhà mình, nói thẳng với Tề Nghiêu: “Có thể cút chưa? Tôi còn đang bận.”

Tề Nghiêu vốn đã định đi rồi nhưng thấy Tiết Bác Tuyền hạ lệnh đuổi khách khiến gã thấy thật là mất mặt, giống như mình chẳng được chào đón ở đây, cho nên tính tình ầm ương lại phát tác, ngã người lên ghế sofa, cười hì hì: “Tôi mệt quá, không đi nữa.”

Tiết Bác Tuyền nhìn gã đùa dai chơi xấu, chẳng thèm nhiều lời, đóng cửa xong đi làm việc cần làm.

Tề Nghiêu thấy anh không quan tâm đến mình, cảm thấy thật nhàm chán, gã nằm trên ghế sofa nhìn giá sách phía sau lưng Tiết Bác Tuyền, chẳng trách người này sắp ba mươi rồi mà vẫn chưa có vợ.

Tiết Bác Tuyền vẫn chăm chú viết bản thảo, một lát sau vang lên tiếng ngáy từ ghế sofa. Anh không ngờ được thằng nhóc này lại có thể ngáy ầm ỹ như vậy, có lẽ vì tư thế ngủ không thoải mái. Không thoải mái thì không thoải mái, anh cũng lười không muốn quản gã. Nhưng nhìn gã mặc quần áo ngắn, cuối cùng vẫn đứng dậy cầm chăn đắp cho.

Đây là số phận rồi, thật là xui xẻo.

Trịnh Tuân tự nhiên hơn ruồi ăn ở tại nhà Dư Khắc Bạch, mặc dù hẳn rất không muốn ngủ trên chiếc giường từng là của Cao Dương, nhưng thật không có cách nào khác, nói trắng ra thân phận bây giờ của hẳn là ăn nhờ ở đậu, vẫn may là Dư Khắc Bạch không ngược đãi gì.

Cùng ở chung dưới một mái nhà vài ngày, Trịnh Tuân đã vượt qua được chướng ngại tâm lý, nắm vững được kỹ năng làm nũng, trêu chọc, chết cũng không biết xấu hổ là gì, quần lấy Dư Khắc Bạch khiến y không thể làm được gì lại còn chằm mút được vô số lần.

Hắn tìm đủ mọi cơ hội để tỏ tình với y, thậm chí còn dùng số ngài X ngày xưa để gửi tin nhắn. Bây giờ hắn chẳng có cái gì, cũng sẽ không tiếp tục quay về bán mạng cầu vinh, mỗi ngày đều không biết xấu hổ yêu cầu Dư Khác Bạch bao nuôi, ấy vậy mà vui vẻ lạ thường.

Trước kia hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày sống thế này, cũng chưa từng nghĩ một Trịnh Tuân sẽ trần trố vì một người mình từng không coi trọng, nửa đêm chạy đến đập cửa nhà người ta. Mặc dù Dư Khác Bạch không hẳn là tình nguyện nhưng hắn có thể thấy mối quan hệ giữa bọn họ ngày càng trở nên hòa thuận.

Ngoài ra, hắn cũng bắt đầu động tay động chân, dẫu sao cũng không thể để người ta nuôi mãi được, nếu vậy thật không có triển vọng.

Hắn chẳng có việc gì làm, nên cũng phải nghĩ kế sách cho công việc mới, thương lượng với Dư Khác Bạch một hồi, hai người thống nhất được mỗi khi y đi làm thì hắn có thể sử dụng máy tính của đối phương. Trịnh Tuân thật kích động, còn lên lút down mấy bộ GV về máy tính Dư Khác Bạch, mong ngóng đến phản ứng của đối phương. Ấy vậy mà từ đầu đến cuối không thấy y có phản ứng gì, chuyện này làm hắn hơi hơi thất vọng.

Mấy ngày nay hắn đang tận dụng nguồn tài nguyên trước đây để chuẩn bị thành lập công ty riêng, những vấn đề khác thì không sao, chỉ duy nhất vốn là vấn đề khó khăn nhất lúc này. Trong tay hắn không có tiền thì ngay cả việc đơn giản như đăng ký thành lập công ty cũng không làm được.

Lúc ăn cơm buổi tối, Trịnh Tuân quen miệng nói mấy câu mắc ói với Dư Khác Bạch.

Bây giờ Dư Khác Bạch cũng đã quen với cách sống của Trịnh Tuân với mình, mấy ngày sống chung khiến hai người tự nhiên hơn rất nhiều, Dư Khác Bạch không còn cố ý trốn tránh Trịnh Tuân, thậm chí sáng sớm còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho hắn rồi mới đi làm.

Y lẳng lặng nghe Trịnh Tuân than phiền, lòng ê ẩm, liền nói: “Anh không định quay về nữa sao?”

“Về làm gì chứ?” Trịnh Tuân nói: “Về để bọn họ biến anh thành kẻ hy sinh cho chuyện kinh doanh của họ sao? Lần trước là do anh ngu ngốc, nhưng bây giờ sẽ không thể như trước nữa.”

Dư Khác Bạch nghe hắn nói xong cũng lẳng lặng vui vẻ, mấy ngày qua y vô cùng mâu thuẫn nhưng lại không thể khống chế được bản thân, càng ngày càng đến gần Trịnh Tuân. Y biết mình sẽ không chống đỡ được quá lâu, nếu Trịnh Tuân phải đi thì đi sớm còn hơn, nếu không y chỉ có thể cầu nguyện được tiếp tục ở lại bên cạnh người đàn ông này. Song đây là chuyện cần vận may, còn Dư Khác Bạch lại chưa từng tin vào vận may của bản thân, cứ nhìn quá khứ của y thì biết thôi.

“Bây giờ em vẫn còn một ít.” Dư Khác Bạch mở miệng: “Là tiền trước khi anh cho em, sau này mua nhà còn dư lại một ít, không biết có đủ để anh đăng kí thành lập công ty không nữa.”

Trịnh Tuân ngẩn người, hắn chỉ thuận miệng nói chuyện này với Dư Khác Bạch thôi, không hề có ý muốn vói tiền từ đối phương. Thậm chí hắn còn không ngờ Dư Khác Bạch còn giàu hơn cả hắn. Lại càng không ngờ được y sẽ chủ động nói như vậy.

Dư Khác Bạch thấy hắn mãi không lên tiếng bèn ngẩng đầu lên nhìn, thời điểm hai người đối mặt với nhau, hắn giật mình vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Lòng Trịnh Tuân hết chao đảo rồi lại dịu ngọt, rất muốn ôm lấy Dư Khác Bạch mà khóc một trận to.

Đến tận bây giờ vẫn chưa có ai đối xử tốt với hắn như vậy, kể cả cha mẹ hắn.

Tất cả mọi người đều toan tính moi móc được thứ gì đó từ người hắn, cho dù là tiền bạc hay địa vị, trước đây hắn chẳng thấy làm sao, bởi vì hắn vốn sống trong nhung lụa cho nên vẫn luôn thấy mình ưu việt hơn người đời, nhưng giờ phút này hắn mới hiểu ra mình trước đây thật thảm hại.

Vẫn luôn là hắn đi giúp đỡ người khác, đây là lần duy nhất có người nói sẽ phải giúp hắn.

“Tiểu Bạch.” Trịnh Tuân nhẹ nhàng kêu tên y.

Dư Khác Bạch cúi đầu, cũng nhẹ giọng đáp lại một câu: “Ừm.”

“Ngẩng đầu lên.”

Dư Khác Bạch nghe lời lập tức ngẩng đầu lên, một giây tiếp theo Trịnh Tuân áp sát môi mình lên môi y. Trong miệng y vẫn còn nhai cơm cho nên không còn cách nào khác phải đẩy đối phương ra. Trịnh Tuân chống hia tay lên bàn, mắt đục ngầu, mũi ê ẩm: “Tại sao em lại đối tốt với anh như vậy?”

40. Chương 40

Dư Khác Bạch không thấy mình tuyệt vời, chẳng qua y nói theo bản năng thôi, mà quan trọng người đó lại là Trịnh Tuân, thế nên y càng có thói quen đối xử tốt với hắn, nếu là người khác y sẽ không nói vậy đâu.

Trước mặt Trịnh Tuân y đột nhiên luống cuống, cuối cùng nói một câu theo bản năng, hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Dư Khác Bạch nghĩ thầm: Cãi nhau lắm rồi cũng vô ích, Trịnh Tuân nhất định đã hiểu ra mọi chuyện, bức tường phòng vệ của mình đã sớm nghiêng ngả, bây giờ chỉ cần đối phương đẩy nhẹ một cái cũng đủ đổ rầm xuống, mà phía sau bức tường kia chính là y đang ôm trái tim chính mình nhìn hắn.

“Anh khóc đấy à?” Dư Khác Bạch chưa thấy Trịnh Tuân như vậy bao giờ, y nhanh chóng đứng dậy, nâng mặt Trịnh Tuân lên rồi nhẹ nhàng lau đi nước mắt của hắn: “Ồi, anh khóc gì chứ?”

Trịnh Tuân thấy xấu hổ chết đi được, đã lớn từng này rồi mà, từ trước đến nay hình tượng trước mặt Dư Khác Bạch luôn đầu đội trời chân đạp đất, vậy mà hôm nay lại để người ta lau dùm nước mắt, cho dù da mặt hắn dày đi nữa cũng khó có thể chịu nổi.

“Không sao mà.” Trịnh Tuân lập tức bỏ chạy, muốn lủi về phòng tự mình đa sầu đa cảm, nhưng Dư Khác Bạch lại đi theo sau, nắm lấy tay hắn: “Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Trịnh Tuân nhìn chằm chằm Dư Khác Bạch, cuối cùng không nhịn nổi khảm chặt y vào lòng.

Người nhà ngày nào cũng tìm hắn, hắn biết chuyện này. Chỉ cần hắn nghe một cú điện thoại là có thể về nhà, khôi phục lại địa vị như ngày xưa, tiếp tục hô phong hoán vũ, ném tiền qua cửa sổ. Nhưng Trịnh Tuân không muốn mình tiếp tục là một cảnh củi mục nát, cho nên hắn phải nhanh chóng chiếm được trái tim Dư Khác Bạch lần nữa.

“Cảm ơn em.” Dư Khác Bạch vùi mặt mình vào cổ đối phương, đã lâu lắm rồi hắn chưa được ôm người này như vậy.

Dư Khác Bạch do dự, cuối cùng vẫn nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hắn: “Gây dựng sự nghiệp rất khó sao? Em không hiểu lắm nhưng ngày trước cha em xây dựng nhà máy cũng rất vất vả, sau này mới đỡ hơn một chút.”

Y nói xong lại chợt thấy mình lấy ví dụ không đúng lắm, bởi bây giờ nhà y đã coi như tan cửa nát nhà rồi.

“Không khó.” Trịnh Tuân buồn rầu nói: “Nếu em bên cạnh anh thì không có gì khó hết.”

Tim Dư Khác Bạch mềm nhũn, căn bản y cũng không phải đối thủ của Trịnh Tuân, từ ngày Trịnh Tuân vào ở cùng y biết sẽ có một ngày như vậy mà, có lẽ bởi vì Cao Dương đã rời đi cũng có lẽ bởi Trịnh Tuân quá quyết liệt. Những chuyện này khiến y nhận ra có lẽ mình nên thử thay đổi cuộc sống, quả thật y rất muốn sống yên ổn nhưng dừng cảm một chút, phá bỏ đi lớp phòng vệ sẽ có kết cục tốt đẹp hơn.

“Em có nguyện ý không?”

“Cái gì?”

“Luôn luôn sát cánh bên anh.”

Trần Dư Khác Bạch rịn ra mồ hôi, y sợ phải trả lời, chợt nhớ đến thời điểm hai người gặp mặt nhau tại bệnh viện vào hai năm trước, nhớ đến y đã im lặng không nói không rằng, cắn răng để Trịnh Tuấn tiến vào thân thể mình. Bắt đầu câu chuyện là vào ngày hôm đó, nhưng kết thúc ở đâu thì y không biết.

Ngày y và Trịnh Tuấn kết thúc hợp đồng có phải là ngày hấn kết hôn không?

Hay ngày kia còn chưa đến?

Trịnh Tuấn thấp thỏm chờ đợi câu trả lời từ Dư Khác Bạch, bên ngoài tiếng xe cộ qua lại ồn ào, vậy mà hấn lại không hề nghe thấy gì, cả thế giới trở nên cực kì yên tĩnh, tựa như vạn vật đang sát cánh cùng hấn chờ đợi Dư Khác Bạch trả lời.

“Tiểu Bạch, anh biết em không tin anh, cũng biết em luôn mong có một cuộc sống yên ổn một mình. Trước đây anh không nghĩ đến nhưng sau này rất muốn thử cố gắng một lần.” Trịnh Tuấn ôm y thêm chặt, kích động nói: “Xin lỗi em, thời gian qua anh đã quấy rầy em, khiến cuộc sống yên tĩnh của em trở nên rối loạn, chỉ có điều dù em không chấp nhận thì anh vẫn sẽ theo đuổi em, đến bao giờ em đồng ý mới dừng lại, dù lúc đó có khi chúng ta đã biến thành hai ông già mất rồi.”

“Trịnh Tuấn...” Dư Khác Bạch vốn không có sức đề kháng với Trịnh Tuấn, những lời Trịnh Tuấn nói hôm nay sao có thể không khiến y xúc động. Những năm gần đây, vốn là một người không còn nhà để về, Dư Khác Bạch thấy mình như một kẻ lang thang, thân thể y lưu lạc trên giường với Trịnh Tuấn, hồn y lại lạc lõng giữa thế gian. Y rất sợ cảm giác này, cũng biết dừng nên quá tin lời Trịnh Tuấn nói, nhưng y đã dao động, lung lay đến mức cơ hồ có thể thốt lên lời đồng ý: “Nhưng mà...”

“Tiểu Bạch, anh sẽ mãi như vậy.” Trịnh Tuấn rất sợ Dư Khác Bạch sẽ từ chối mình cho nên lập tức bổ sung thêm: “Anh xin lỗi em nhưng xin em đừng bao giờ nói câu “Nhưng mà” với anh, em nghĩ anh bày trò vô liêm sỉ cũng được, nói anh cái gì cũng được, anh thực lòng cũng rất xấu hổ với những hành động ngu ngốc trước kia của mình. Nhưng anh yêu em, hồi đó anh chưa biết mình yêu em, mong em đừng so đo với sự ngu ngốc của anh. Tiểu Bạch, nếu như em đồng ý thì sau này chúng ta sẽ mãi sống yên ổn bên nhau, em đồng ý được không?”

Dư Khác Bạch hơi hé môi nhưng vẫn không nói ra lời. Y sợ hãi, dù biểu hiện của hấn vô cùng chân thành. Y sợ có một ngày tất cả hết thảy, y sẽ bị người đời cười nhại, giống một kẻ ngốc đột nhiên phát hiện mình thật ngây thơ.

Y đã từng một lần đau khổ, sống một cuộc sống hỗn loạn, cuộc sống đó y không muốn ném trải lần nữa.

“Được không?” Trịnh Tuấn lo lắng đến mức trán rịn cả mồ hôi, hấn vừa thúc giục vừa lo sợ.

Dư Khác Bạch khẽ nhắm mắt lại, y nhận ra Trịnh Tuấn đang hôn lên đôi mắt mình, thật cẩn thận, giống như mỗi lần y làm vậy với Trịnh Tuấn.

Vậy hãy thử đánh cược một lần đi, dù sao đời y cũng chẳng còn gì nữa.

Trịnh Tuấn ngay lập tức cúi thấp lưng Dư Khác Bạch, hấn có cảm giác một đời người cứ thế trôi qua vậy. Lần cuối cùng bọn họ làm tình đã lâu lắm rồi, nhưng hai người vẫn vô cùng quen thuộc thân thể nhau.

Trong nhà Dư Khác Bạch không có gel bôi trơn, Trịnh Tuấn bèn cầm lọ dưỡng da trên bàn hỏi lại y: “Cái này được không?”

Dư Khác Bạch không nghĩ ngợi gì mà gật đầu luôn, sau đó y nằm xuống giúp Trịnh Tuấn thuận lợi khuếch trương mình. Thời điểm ngón tay hấn tiến vào thân thể y, Dư Khác Bạch lập tức căng cứng toàn thân, Trịnh Tuấn cũng biết y khấn trương, cho nên cúi người xuống hôn lên môi y, một tay khác vuốt ve mái tóc, nhẹ nhàng nói với y: “Thả lỏng, là anh đây.”

Một câu “là anh” khiến Dư Khác Bạch cảm thấy vô cùng xúc động, rốt cuộc y cũng phải thừa nhận dù trải qua bao lâu thì Trịnh Tuấn vẫn là người duy nhất y có thể tiếp nhận. Y nâng tay lên, sờ đến bàn tay Trịnh Tuấn đang vuốt ve tóc mình, khiếm mười ngón tay đan xen lẫn nhau, sau đó hít một hơi thật sâu cố gắng thả lỏng bản thân nhất.

Thân thể hai người hết sức hòa hợp, cũng hiểu rõ cách để có thể lấy lòng đối phương. Từ ngón tay đến dương vật Trịnh Tuấn, Dư Khác Bạch đã có thể thích ứng được khi hấn tiến vào.

Từ đầu đến cuối y vẫn nằm sấp trên giường, hai người nắm chặt tay nhau, mỗi lần Trịnh Tuân mạnh mẽ đâm vào thì Dư Khác Bạch sẽ theo bản năng nắm thật chặt. Lần làm tình này vô cùng dịu dàng.

Trịnh Tuân chậm rãi tiến vào rồi lại chậm rãi rút ra, cứ như vậy mỗi lần đều đâm đến chỗ sâu nhất, mỗi lần như vậy đều có thể nghe được tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của Dư Khác Bạch.

Hắn hôn lên tai và cổ Dư Khác Bạch, nhẹ nhàng hỏi y: “Có thoải mái không?”

Dư Khác Bạch xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, buồn bực kẹp chặt hơn.

Trịnh Tuân tiếp tục đâm rút một trận, sau đó đổi tư thế đổi mặt cho Dư Khác Bạch, hai người cứ vậy ôm chặt lấy nhau.

Môi hắn dán lên chóp mũi Dư Khác Bạch, rút ra rồi lại đẩy mạnh vào, hơi hơi dịch chuyển thân thể, sau đó hôn lên môi đối phương.

Hai người hôn nhau, Dư Khác Bạch cũng chủ động phối hợp với hắn giống như trước đây. Lần này trong lòng y không còn cảm giác nặng nề, Trịnh Tuân đã nói yêu y thì hãy tạm thời tin tưởng hắn, hãy cho rằng đối phương đang thật lòng với mình.

Mặc dù chỉ có thể là tạm thời nhưng Dư Khác Bạch thấy đã đủ niềm tin để có thể tin vào một tương lai tươi sáng hơn.

Quả nhiên, bất kể lúc nào Trịnh Tuân cũng có thể cứu mạng y, mấy năm về trước, mấy năm sau này cũng vậy.

Chỉ khác là lúc trước Trịnh Tuân cứu mạng sống của y, còn hôm nay hắn đã cứu trái tim và linh hồn y. Giờ khắc này, Trịnh Tuân ở trong thân xác y, không ngừng thì thầm bên tai: “Cảm ơn em.”

Rốt cuộc giữa hai người là ai phải cảm ơn ai? Chủ đề này sẽ mãi mãi không có câu trả lời.

Chuông cửa đột ngột vang lên, đúng lúc đó Trịnh Tuân cao trào bắn vào thân thể Dư Khác Bạch. Hai người vừa ôm vừa hôn môi nhau, cả người thấm đẫm mồ hôi.

Dư Khác Bạch muốn đứng dậy mặc quần áo đi xem là ai nhấn chuông cửa, song bị Trịnh Tuân cản lại, không cho y lộn xộn.

“Không cần để ý đâu.” Trịnh Tuân phát hiện khi mình nũng nịu sẽ có tác dụng đến Dư Khác Bạch, cho nên tiếp tục mặt dày xoa bóp móng người ta.

Móng bị xoa bóp khiến Dư Khác Bạch suýt rùng mình một cái, đến khi Trịnh Tuân bắt đầu ngậm đầu vú của y thì dương vật vừa mềm xuống lập tức đứng thẳng dậy. Chỉ có điều kẻ bên ngoài vẫn điên cuồng ấn chuông, âm ỹ đến mức Dư Khác Bạch không có cách nào tập trung tinh thần.

“Vay anh đi xem ai đi.” Y nắm lấy bả vai Trịnh Tuân: “Đi đi.”

Trịnh Tuân không muốn đi, tất nhiên hắn chỉ muốn tiếp tục thân mật với Dư Khác Bạch trên giường thôi. Tuy nhiên người ta đã lên tiếng nên hắn đành phải nghe theo.

“Vay em phải chờ anh quay lại, không được phép xuống giường.” Hắn hung hăng mút môi Dư Khác Bạch một cái, sau đó nhảy xuống giường, mặc luôn áo ngủ của Dư Khác Bạch rồi đi ra ngoài.

Đứng ngoài cửa là khuôn mặt nóng nảy của Tề Nghiêu cùng vẻ buồn ngủ của Tiết Bác Tuyền.

Trịnh Tuân mở cửa ra, nhìn nhìn bọn họ: “Sao hai người lại đến đây?”

Tề Nghiêu vừa nhìn điệu bộ của hắn đã biết người này vừa làm chuyện hay ho gì rồi, nhất thời mắng một câu thô tục,

“Hai người ở chung tốt lắm à?”

“Liên quan qué gì đến cậu?”

Tiết Bác Tuyền cười cười, lẳng lặng nghe đoạn hội thoại của hai người này.

“Cậu nói cho hắn biết tớ ở chỗ này à?” Trịnh Tuân lập tức hỏi tội Tiết Bác Tuyền.

“Tôi có thể làm gì chứ, hắn cứ bám lấy tôi, đã đi bắt gian còn muốn lôi tôi theo.” Tiết Bác Tuyền nhún vai một cái: “Tôi còn đang nợ bản thảo đây này, không có tiền thì ai đến bù cho tôi đây?”

“Vậy anh với Dư Khác Bạch vẫn tốt chứ?” Tề Nghiêu hỏi lại lần nữa.

“Như cậu thấy.” Trịnh Tuân không biết xấu hổ sờ sờ hạ bộ mình: “Có mất thì nhanh cắt đi, đừng làm chậm trễ chuyện tốt của tôi.”

Hắn nói xong lập tức đóng sầm cửa lại, nhưng vẫn nghe được vài câu chữ thô tục của Tề Nghiêu ở bên ngoài. Nếu chuyện này xảy ra trước đây thì Trịnh Tuân đã xông ra đâm cho gã một trận, nhưng bây giờ hắn sẽ không làm bởi vì bận quay lại với vợ yêu rồi.

Hắn chạy nhanh như bay về phòng, ha ba bước đã lột hết đồ mình ra.

Dư Khác Bạch hỏi: “Tề Nghiêu sao?”

Trịnh Tuân không trả lời mà vội vã tách móng Dư Khác Bạch ra, ấn dương vật vào lỗ nhỏ của cậu, nhanh chóng tìm được điểm nhạy cảm trong thân thể y khiến giọng điệu của Dư Khác Bạch tức thì thay đổi.

“Sau này bắt kể trên giường hay dưới giường, em đều không được nhắc tên thằng đàn ông khác.” Trịnh Tuân xốc người dưới thân lên: “Sau này em là bà xã của anh, là ông chủ của anh, em nhắc tên thằng khác sẽ khiến anh ghen.”

Tề Nghiêu bị nhốt ngoài cửa, không còn cách nào cứ lúi húi nhìn vào cửa chống trộm, vừa nhìn vừa lẩm bẩm, Tiết Bác Tuyền đuổi người lần mò được một điều thuốc trong túi quần.

“Cho tôi một điều.”

“Cho cậu cái rắm ấy.” Tiết Bác Tuyền không cho gã.

“Nhìn bộ dạng keo kiệt của anh kìa!” Tề Nghiêu trừng mắt nhìn anh, sau đó giật lấy điều thuốc đang bốc khói kia.

“Nhìn cái dáng ngu ngốc của cậu kìa!”

“Anh mới ngu ngốc ấy!”

“Cậu ngu quá, nếu không ngu còn tìm Trịnh Tuân làm gì?”

Tề Nghiêu rút một ngụm thuốc, cũng tự thấy mình hơi ngu thật nhưng có chuyện gã mãi không hiểu nổi, vì vậy lập tức hỏi Tiết Bác Tuyền: “Lạ thật, không phải tôi thích hắn sao, sao lúc hắn kết hôn hay sống tốt với Dư Khác Bạch, tôi chẳng tức giận gì cả, chỉ hận không thể khiến họ chia tay thôi.”

Tiết Bác Tuyền chán ghét nhìn gã, lại thêm đau xót cho điều thuốc của mình, lập tức quay đầu đi về hướng thang máy.

“Anh thử nói xem tôi bị sao đi chứ?”

“Muốn biết sao?” Tiết Bác Tuyền quay đầu lại nhìn Tề Nghiêu nói: “Muốn biết thì hôn tôi một cái rồi nói cho.”

Hết chương 40

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tich>